

Giới thiệu Quả Cam Nhỏ

Editor: Team Yến Vân Cung

Beta: Dâu Tây

Bìa: Nhà Cá

Thể loại: ngôn tình sủng, thanh mai trúc mã, nữ truy nam, mura đảm thâm lâu, từ đồng phục trong trường học đến áo cưới, ngọt sủng ấm áp, tràn đầy cảm hứng và dạt dào năng lượng

Văn án 1: Trường trung học

Một hôm đẹp trời, có một người hỏi: "Ngồi cùng bàn với học bá là trải nghiệm như thế nào?"

Một người đáp: "Cậu ấy là học bá, cũng là nam sinh tớ thích. Ngồi cùng bàn với cậu ấy thì mỗi ngày đều làm bài mệt chết đi được."

Không ngờ câu nói đó không lâu sau lại trở thành một lời khen ngợi có cánh và rất được yêu thích

Nhiều năm sau, chủ nhân của đáp án lại xuất hiện và bổ sung thêm: "Tôi sai rồi, không chỉ làm đề mà còn phải làm cái khác."

Văn án 2: Đại học

Ban đêm, ở ký túc xá trường đại học, khi có người hỏi Tống Chanh Chanh về bạn trai của cô, cô chỉ trả lời đó là đại thần chuyên ngoại ngữ, sau đó trong phòng trở nên náo loạn bởi câu trả lời đó.

Bạn cùng phòng cười mờ ám: "Vậy cậu thật may mắn, cậu có thể nghe nói tình thông ngôn nước ngoài rồi."

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Editor: Huyền Trang

Beta: Dâu Tây □

Ngày 30 tháng 8,

Quả đúng là Tây thành vào giữa hè, mặt trời chói chang, mọi người chờ đợi cơn bão số 7 nhanh chóng lướt qua thành phố. Cơn bão không đem đến thiệt hại cũng như không gây ra ảnh hưởng gì cho thành phố, bởi vậy tất nhiên sẽ không có chuyện nghỉ học.

Bên ngoài nắng gắt như lửa, Tống Chanh Chanh vừa bước ra từ xe taxi, đột nhiên bị hơi nóng ập vào khiến cô cảm thấy khó chịu, một kì nghỉ hè đã qua, thế nhưng chưa kịp điều chỉnh công việc và nghỉ ngơi đã phải chuẩn bị khai giảng năm học mới, điều này quả thực không khác gì chịu đại hình mà.

Tống Chanh Chanh đi về phía cổng trường, che miệng ngáp một cái, xem như là ngênh đón cuộc sống lớp 11 của cô.

Mới đi được vài bước liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Tống Chanh Chanh ngay lập tức chạy đến bỏ nhào lên người nọ: "Hoàng Quỳnh Quỳnh, nhớ mình không?"

Không ngờ Tống Chanh Chanh lại bị Hoàng Quỳnh nhấn tâm đẩy ra, đã thế còn tặng thêm một ánh mắt khinh bỉ: "Trời nóng như thế, đứng có mà dán lên người mình. Còn có... từ hôm nay trở đi, không được gọi mình là Quỳnh Quỳnh, trách không được mấy ngày gần đây mình đều ăn không vô, thì ra là có người gọi như vậy."

"Chẳng lẽ không phải tại cậu trầm mê nuôi dưỡng ông xã sao?"

"Xì!"

Hoàng Quỳnh xoay người kéo lấy cánh tay của Tống Chanh Chanh, nói:

"Ngày hôm qua mình tham gia rút ngẫu nhiên, rút đến ề ảm cả ngực, tuy rằng là Lạc Lạc, nhưng thắng ở chỗ quyền trọng cao. Cậu đừng hãm mộ mình, suy cho cùng mình vẫn tương đối thích tổng tài hơn."

"Ha ha."

Nói đến chuyện này, Tống Chanh Chanh càng cảm thấy tức, rõ ràng mình đã phải cố gắng ngồi cả buổi trời cũng không mở được Lạc Lạc SSR, vậy mà lại toàn mở ra cái tên dỗi trời dỗi đất dỗi luôn cả không khí - Lý tổng tài.

Ai muốn cái tên mặt than kia chứ!

Nói thật, đối với loại người lạnh lùng như thế, cô không cảm thấy có một chút xiu xiu xiu nào hấp dẫn cả, vẫn là bạn học nam như Lưu Hạo Nhiên khiến cô yêu thích hơn.

Hai đứa bạn thân vừa đùa giỡn vừa đi về phía tòa nhà khối 11, lên lớp 11 lại bị phân lớp một lần nữa.

Ở trước bảng thông báo đã có không ít người vây quanh, Tống Chanh Chanh muốn chen vào trong nhưng không biết phải làm sao, may mắn ở kế bên có một bạn nam tốt bụng thấy vậy bèn nhường đường cho cô đi, lúc này cô mới có thể chen lên phía trước.

Sau khi ngó tới ngó lui danh sách phân ban, Tống Chanh Chanh liền ừ ừ nói: "Ồ! Quỳnh Quỳnh yêu dấu ơi! Vậy là tui mình không được phân vào cùng lớp. Cậu ở ban 9, còn mình lại ở ban 8."

Các trường học ở phía Nam đều có 12 lớp, thông thường có 7 lớp ban khoa học tự nhiên và 5 lớp ban khoa học xã hội.

Trường cấp 3 trọng điểm của thành phố so với các trường học khác có một vài bất đồng, trường không chia lớp theo ban thực nghiệm và ban phổ thông, mà là sắp xếp dựa trên máy tính. Tuy nhiên trường học vẫn có lớp tăng cường dành cho 50 học sinh thứ hạng thấp nhất sau mỗi lần khảo sát.

Hoàng Quỳnh ngẩng cổ tìm người quen trong lớp của mình: "Đúng là có chút đáng tiếc, nhưng may mà lớp của tui mình ở cạnh nhau, tan học vẫn có thể tìm nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau đi chơi!!!"

Xem xong danh sách lớp mình, Hoàng Quỳnh lại tiếp tục nhìn sang danh sách của ban 8 kế bên, mà khi cô vừa nhìn đến cái tên đầu tiên thì đột nhiên kích động túm lấy cánh tay của Tống Chanh Chanh

"Mình nói nè Chanh Chanh! CMN! Cậu được xếp cùng lớp với hotboy của chúng ta, mình ghen tị với cậu quá đi!!!"

Tống Chanh Chanh bị phản ứng của Hoàng Quỳnh dọa sợ: "Ý cậu là Phó Dao Xuyên?"

Cái tên này cô đã nghe đi nghe lại rất nhiều lần, trong trường có một tên nổi tiếng là "đóa hoa cao lãnh", không chỉ có ngoại hình đẹp trai, mà mỗi lần thi cử đều đạt hạng nhất. Chỉ là đối với học bá, học tra [*] Tống Chanh Chanh không tiếp xúc nhiều, hơn nữa người này rất ít khi giao du với bên ngoài, cho nên dù học cùng trường được một năm nhưng cô chưa gặp qua hotboy phiên bản người thật lần nào.

"Đúng vậy! Lúc trước mình có gặp cậu ấy vài lần, thật sự là siêu đẹp trai luôn, hơn nữa mình vẫn luôn thích kiểu người cao lãnh [*] như vậy mà."

[*] học tra: chỉ người học cho có lệ, điểm thấp.

[*] cao lãnh: cao ngạo + lãnh đạm

Tống Chanh Chanh lười biếng ngáp một cái, tỏ vẻ không quan tâm:

"Điều đó cũng không quan trọng, cậu thích, nhưng đối với loại nam sinh cao lãnh này mình không có hứng thú."

Hoàng Quỳnh tỏ vẻ khinh thường:

"Được rồi được rồi, tôi biết cô thích loại tiểu thịt tươi hoạt bát tươi sáng như ánh mắt trời, thật là không hiểu nổi, rõ ràng là thiếu nữ ở độ tuổi 17 như hoa như ngọc vậy mà phẩm vị lại như mấy bà cô trung niên."

"....."

Tìm được lớp của mình rồi, hai người đùa giỡn từ trong đám đông đi ra ngoài, trong lúc bị xô đẩy thì cánh tay Tống Chanh Chanh không cẩn thận đụng phải một bạn học, bởi vì vội vã muốn ra ngoài, nên cô chỉ nói "Xin lỗi", đầu cũng không quay lại nhìn người nọ liền bỏ đi mất.

Người nọ đứng ở đó, nhìn danh sách phân lớp của "Ban 8", vẻ mặt lạnh nhạt, không cảm xúc, mãi đến khi ánh mắt dừng ở hàng cuối cùng trên danh sách.

Đôi mày nhíu chặt, đoạn đối thoại của hai bạn nữ vừa rồi vẫn còn văng vẳng bên tai.

Vừa rồi hình như người bên cạnh đã kêu cô gái đó là "Cheng Cheng"

(橙橙: dèng dèng: Chanh Chanh)

Đi đến chỗ rẽ ở cửa, Tống Chanh Chanh lưu luyến không rời từ biệt Hoàng Quỳnh, sau đó bước vào lớp của mình.

Bạn học trong lớp đã tới khá đông đủ, cô liếc mắt nhìn quanh một vòng, nhưng vẫn không thể tìm thấy một gương mặt quen thuộc nào cả.

Thật hoài niệm một thời đùa giỡn điên cuồng cùng nhóm bạn năm lớp 10.

Bởi vì lớp mới vẫn chưa sắp xếp chỗ ngồi, tất cả mọi người đều tùy ý ngồi đâu đó. Tống Chanh Chanh cũng chọn đại một chỗ, bàn thứ tư từ trên xuống cũng là bàn thứ ba từ dưới đếm ngược lên.

Ngồi cùng bàn là một bạn học nữ, nhìn thấy cô bạn cũng đang ngồi lẻ loi, Tống Chanh Chanh sinh ra loại cảm xúc gọi là đồng bệnh tương liên. Người bạn này đeo cặp kính dày cộm, khi Tống Chanh Chanh bước tới chỉ gật đầu chào hỏi một cái, sau đó lại tiếp tục cúi đầu học từ đơn.

Này bạn ơi, mới ngày đầu tiên khai giảng mà sao lại dốc sức liều mạng như vậy hả?

Tiết đầu tiên là Tiếng Anh, Tống Chanh Chanh cũng lấy quyển sách Tiếng Anh ra, cô chỉ muốn giao lưu tình cảm với nó trước, không ngờ chốc lát sau, bìa quang của cô nhận được lời kêu gọi của thiên nhiên.

Bây giờ cách giờ vào lớp năm phút đồng hồ, đi WC vẫn còn kịp.

Vì thế cô khép sách vở lại, chạy về phía WC.

Khối 11 và khối 12 ở cùng một tòa nhà hình chữ H, ở giữa là hành lang ngăn cách giữa khối 11 và khối 12, đồng thời nó cũng như chuông cảnh báo nhắc nhở học sinh khối 11 mình cách lớp 12 không còn xa nữa.

Chỉ có tòa nhà của khối 10 là độc lập, vì vậy kết cấu tòa nhà của khối 11 và khối 10 khác nhau rất nhiều, vị trí WC nam nữ cũng có điểm khác, nếu lần đầu tiên tới mà không nhìn kỹ thì rất dễ dàng vào nhầm.

Chẳng hạn như Tống Chanh Chanh, vừa đến đã phạm ngay vào sai lầm ngu ngốc này, vì quá gấp nên cô theo thói quen chạy thẳng vào phía bên trái, kết quả sau khi đi vào phát hiện kiểu dáng, bố cục của WC hoàn toàn khác, đã thế còn có rất nhiều bồn cầu dựng đứng.

???

Bất tri bất giác cô mới phát hiện mình chạy sai WC rồi!!! CMN

Hình như mấy nữ chính ngốc bạch trong phim thần tượng, tiểu thuyết ngọt văn thường làm việc ngu ngốc này đúng không?

Cũng may hiện tại trong WC không có ai, cô mới có thể vội vàng vắt chân lên cổ chạy ra, nhưng ai ngờ được chân trước chân sau vừa mới bước ra cửa liền chạm phải một người.

Dưới tác dụng của lực đẩy và phản lực, Tống Chanh Chanh bị va đầu vào khung cửa. Cô nàng đau đớn, xoa xoa cái đầu của mình, giương mắt lên thì nhìn thấy màu trắng toát của chiếc áo thun đồng phục, ánh mắt tiếp tục hướng lên trên, bỗng chốc đã đối diện với ánh mắt của người nọ.

Một giây đó bầu không khí xung quanh dường như ngưng đọng, lá cây bị gió thổi văng lên những tiếng xôn xao, hòa cùng với tiếng ve kêu râm ran. Xung quanh dường như trở nên khô nóng hơn, Tống Chanh Chanh cảm thấy việc hô hấp bỗng dưng gặp khó khăn, giống như có một mũi tên bắn trúng trái tim của mình vậy.

Con gió mùa hè dịu dàng thổi tới, mon man trên làn tóc của cậu. Khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt màu nâu nhạt, cánh mũi cao thẳng. Mỗi chỗ trên gương mặt dường như được tạo nên từ một người thợ lành nghề, khéo léo.

Mà giờ phút này, cặp mắt thanh lãnh kia, đang nhìn mình với ý vị thâm trường.

CMN! Thật đẹp trai!!!

Tống Chanh Chanh tự cho rằng ánh mắt của mình rất cao, trong nhà có một người anh trai nhan sắc cực phẩm như mấy đại ca đại tỷ trong giới giải trí, hiển nhiên mắt thẩm nữ của cô sẽ cao hơn.

Nhưng dù vậy, nhan sắc của người nọ vẫn in thật sâu vào trong mắt cô.

Đột nhiên, cô phát hiện bây giờ không phải là lúc để mê trai, bản thân đang đứng trước cửa WC nam, đã thế còn vừa mới từ bên trong chạy ra.

"Thật xin lỗi."

Nói lời xin lỗi xong, thừa dịp thể diện của mình ở trước mặt soái ca còn chưa có đánh mất, Tống Chanh Chanh cúi đầu nhanh chân chuồn đi, nghiêng

nhìen quên mất nhiệm vụ hàng đầu là đi WC.

Bạn học nam bị đâm kia đứng tại chỗ, hơi chau mày lại.

Nữ sinh kia đã chạy xa, bỗng dung cậu nhớ tới khuôn mặt mà mười mấy phút trước mình vừa mới gặp ở trước bảng thông báo của khối 11.

Lời nói cũng giống như đúc.

Đúng là một con người lỗ mãng.

Tổng Chanh Chanh quay trở về phòng học, đem cả khuôn mặt chôn ở trong khuỷu tay. Đang chuẩn bị mở WeChat kể cho Hoàng Quỳnh biết chuyện kinh hồn vừa rồi cô gặp ở trong WC nam, thì bên tai bỗng truyền đến âm thanh xôn xao.

Bàn phía trước có hai bạn nữ đang nói chuyện.

"Oa, là Phó Dao Xuyên. Cậu ấy thật sự học cùng lớp với chúng ta kìa!"

"Lúc trước khi xem danh sách phân lớp, mình còn tưởng mình nhìn lầm, vậy mà cậu ấy lại tới lớp khoa văn của chúng ta! Đúng là không thể tưởng tượng được!"

Nghe thấy cái tên đó, đôi tay đang gõ chữ lạch cạch trên bàn phím đột nhiên ngừng lại, cô thật sự rất tò mò về vị được gọi là soái ca ở trong miệng Hoàng Quỳnh rốt cuộc trông như thế nào, vì thế cô cũng giống đám bạn nữ bát quái, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Không ngờ rằng, vừa mới nhìn thấy, cô đã cảm thấy hối hận.

Đại não của cô "Phanh" một tiếng, giống như một cái nồi bị nổ tung rồi.

Quả tim bắt đầu nổi trống.

Cô đưa tay ôm ngực, ánh mắt giống như keo dính ruồi, dính lên trên người Phó Dao Xuyên.

Cậu ấy mặc bộ đồng phục màu trắng, vạt áo phiêu phiêu, chân đi đôi giày thể thao màu trắng.

Thân cao chân dài, eo thon mỏng hẹp, dáng người như vậy mà lại xuất hiện ở nam sinh 16, 17 có thể nói là hạc trong bầy gà.

Nhìn cậu ấy bước ngang qua người mình, Tổng Chanh Chanh cảm thấy hô hấp của mình thật khó khăn, đầu óc trở nên hỗn loạn, giống như bị một đồng hồ nhào dính lấy. Cô có thể nghe rất rõ nhịp tim dồn dập của mình, cùng với tiếng hít thở thật mạnh.

Nhất kiến chung tình.

Đây là những từ ngữ duy nhất mà cô có thể hình dung cảm giác của bản thân ngay lúc này.

Không đúng, đây đâu phải là "nhất kiến".

Mặc kệ, dù sao thì cô cũng đã thích cậu nam sinh này.

Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng vọng lời nói lúc sáng Hoàng Quỳnh nói với mình, thật sự là hào ngôn chí khí.

"Nghe nói cậu ấy ở trường chúng ta nổi tiếng là "đóa hoa cao lãnh", vô cùng cao lãnh."

"Xi, nhưng đối với loại nam sinh cao lãnh này mình không có hứng thú, vẫn là thiếu niên ấm áp như mặt trời khiến mình yêu thích hơn."

Bốp bốp bốp!

Đây là âm thanh tự vả mặt, thanh thúy mà vang dội!

Còn đặc biệt đau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Editor: Mỹ Phụng

Beta: Dâu Tây ☐

Phó Dao Xuyên ngồi xuống vị trí cuối cùng, cô mừng thầm vì khoảng cách giữa hai người rất gần nhau, khi đi học có thể nhìn trộm anh vài lần, lúc tan học chỉ cần anh đi ra ngoài là có thể nhìn thấy cô.

Nhất định khi có cơ hội cô phải bắt chuyện mấy câu mới được.

Tổng Chanh Chanh chợt nghĩ đến một điều, lấy nước từ cái bình trong suốt ra đặt ở góc bàn, trong lòng đang tính toán một cuộc chạm mặt hoàn mỹ với cậu.

"Ai đó" chẳng phải có tiền án chạm mặt hào hùng rồi sao.

Chuông vào học rất nhanh vang lên, sau khi tiếng chuông vang lên thì một giáo viên nữ bước vào lớp. Năm hai các giáo viên trong lớp đều thay đổi, hầu như trước đây chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Cô giáo mới mặc một chiếc đầm có hoa văn, đi giày trắng, tóc búi chỉnh tề, hơi mập, gương mặt nghiêm nghị, rất giống một người già dặn kinh nghiệm.

Tính cách giáo viên mới này cũng giống như con người cô ấy, nói chuyện ngắn gọn rõ ràng: "Cô tên Lưu Kỳ, là giáo viên dạy môn tiếng Anh hai năm tới của các em, đồng thời cũng là giáo viên chủ nhiệm lớp mình, các em có thể gọi cô là Judy."

Giới thiệu xong, cô ấy lấy một viên phấn từ trong hộp ra, bẻ đôi thành hai đoạn, quay lưng viết lên bảng đen bốn chữ JUDY.

Sau đó cô ấy xoay người lại, nói: "Những chuyện khác chúng ta sẽ nói sau, tất cả các em đều từ lớp mười lên đây, vậy nội quy chắc cũng nắm rõ rồi. Lớp mười một - một năm quan trọng, tiếng Anh là một môn đáng lưu ý trong kỳ thi đại học, rất nhiều trường chuyên lấy điểm tiếng Anh thấp hơn yêu cầu khá nhiều, hai năm này các em nghe lời cô thì điểm thi vào đại học của các em sẽ không dưới 125 điểm."

Lớp học bắt đầu có những tiếng nói chuyện ồn ào.

Tổng Chanh Chanh hít sâu một hơi, nhìn khí thế cô Judy, cô cũng đoán được hai năm tiếp theo mình phải trải qua thế nào.

"Bây giờ lớp mình cần tuyển một đại diện tiếng Anh."

Từ xưa đến nay các giáo viên mới chưa quen với học sinh thường nhìn thành tích để chọn ra đại diện cho lớp.

Judy cũng không ngoại lệ, Judy cúi đầu nhìn quyển sổ nhỏ trên tay, ngón tay lướt đến một chỗ thì ngừng lại.

Cô gọi: "Phó Dao Xuyên."

Nghe tên cậu vang lên, trong lòng Tổng Chanh Chanh khẽ run, không tự giác nhìn trộm về phía sau.

"Có"

Nam sinh giơ tay lên, giọng nói trong trẻo dịu dàng, cậu đã trải qua thời kỳ vỡ giọng, giọng nói của cậu so với những thiếu niên khác trưởng thành hơn rất nhiều.

Giọng nói êm tai quá đi!!!

Thời tiết hôm nay thật đẹp, bầu trời trong xanh, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi vào, chiếu sáng cả lớp học, những hạt bụi nhỏ bay lất phất trong không khí.

Trên đầu tiếng quạt điện kêu kèn kẹt, ngoài cửa sổ tiếng ve kêu ồn ào, nhưng Tổng Chanh Chanh vẫn cảm thấy lúc này thật yên tĩnh, nếu không sao cô có thể nghe được tiếng tim đang đập thành thịch của mình chứ.

Judy nhìn cậu: "Thật không ngờ lớp chúng ta nhiều nhân tài đến vậy, có một em kỳ thi tiếng Anh nào cũng đạt điểm tối đa. Phó Dao Xuyên, em đảm nhận vai trò đại diện tiếng Anh của lớp nhé."

Mẹ ơi, thật lợi hại!

Hai mắt Tổng Chanh Chanh sáng như sao, xưa nay đối với mấy học bá hay học thần đứng hạng nhất cô đều không sùng bái, nhưng giờ trong lòng đã rung lên liên hồi vì cậu thiếu niên ấy.

Tiếng Anh đạt điểm tối đa so với đạt điểm tối đa trong một môn học thì lợi hại hơn rất nhiều.

Không lâu sau đã chính thức nhập học.

Tiết học tiếng anh đầu tiên vẫn giống như năm trước, mọi người nghe bài mẫu rồi lần lượt đọc các từ mới, sau đó đoán nghĩa từ mới, đến khi gần hết tiết sẽ học bài mới.

Tổng Chanh Chanh cố gắng hết sức ghi chép, tâm trí cô không còn đặt ở đây nữa rồi. Judy phát âm rất chuẩn, mỗi khi cô ấy lên tiếng, trong đầu cô liền nghĩ đến hình ảnh của Phó Dao Xuyên cùng với giọng nói dịu dàng của cậu.

Giọng nói của cậu rất êm tai, cậu học tiếng Anh tốt như vậy, nhất định nói tiếng Anh cũng vô cùng hay.

Nếu Judy kêu đại diện của lớp đọc bài mới một lần thì thật tốt.

Để cố gắng gần cậu hơn, về sau mỗi lần học môn tiếng Anh cô sẽ chăm chú lắng nghe, từ đơn cũng cố gắng học, biết đâu lại có thể kéo thêm chút cảm tình ở trước mặt cậu.

Bây giờ trong đầu Tổng Chanh Chanh còn tưởng tượng ra hình ảnh bản thân đạt thành tích cao được gọi tên tuyên dương, còn bạn học Phó Dao Xuyên thì ngồi phía dưới dùng ánh mắt tán thưởng nhìn mình.

Cô yêu lớp mười một! Lớp mười một thật tuyệt!

Suy nghĩ của cô vẫn còn hỗn loạn, bỗng dưng bảng quang nhận được tín hiệu, tín hiệu càng lúc càng mãnh liệt hơn, sắp không nhìn nổi nữa.

Tiền rồi!

Lúc này không cẩn thận vào nhầm WC, chính sự chưa kịp giải quyết đã vội chạy về lớp, nhẩn nhẩn hết nửa tiết học giờ lại tiếp tục bộc phát.

Đây là một trong ba cái gấp mà đòi người không thể nhịn được, dù có chuyện gì cũng không thể nín đến hư thận đúng không?

Chỉ xin đi toilet mà thôi, chắc cô Judy sẽ không cấm cô đâu nhỉ? Tổng Chanh Chanh không suy nghĩ nhiều nữa, giơ tay lên gọi:

"Cô ơi!"

Lớp học nhất thời im lặng như tờ, ánh mắt cả lớp đổ dồn về phía cô.

Judy bỏ sách xuống, hai tay chống lên bàn, chớp mắt nói:

"Đã có bạn học này tình nguyện, vậy em trả lời câu hỏi đi"

What?

Đợi một chút, cô... cô... cô... cô đang nói gì vậy?

Trả lời câu hỏi gì?

Em chỉ muốn xin đi toilet thôi mà cô ơi, sao cô nở đối xử với em như thế.

Tổng Chanh Chanh thấp thỏm lo sợ đứng lên, ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt đầy khí thế của Judy. Đầu óc cô trống rỗng, vừa rồi ngồi suy nghĩ lung tung, không biết cô Judy nói đến đâu rồi.

Ánh mắt cô nhanh chóng quét một vòng trên bảng.

Những từ tiếng Anh kia cô đều biết, nhưng mà nếu gộp chung thành một câu thì cô không hề biết. Nhìn còn không hiểu chứ nói gì đến trả lời câu hỏi của Judy.

Judy đã dạy qua rất nhiều học sinh, nhìn Tổng Chanh Chanh là biết đi học không chăm chỉ nghe giảng, cô mất hết kiên nhẫn, hắng giọng nghiêm túc nói:

"Please answer my question." (Hãy trả lời câu hỏi của tôi.)

Tổng Chanh Chanh sao biết trả lời thế nào chứ, trong đầu bây giờ chỉ toàn một đống lộn xộn: "Tôi là ai, tôi đang ở đâu, cái gì đang xảy ra vậy?" "Cuối cùng là cô hỏi cái gì vậy?" "Xương gò má của cô cao thật." "Mờ hơi nhiều thì phải."

"..."

Cô Judy nghiêng đầu nhìn cô: "What are you doing?" (Bạn đang làm gì vậy?)

Tổng Chanh Chanh tưởng rằng cô giáo kêu cô dịch câu này, cô theo bản năng thốt ra:

"I know, nghĩa là Bạn đang làm gì vậy?"

Lớp học chìm trong im lặng vài giây, sau đó một tràng tiếng cười bùng nổ khắp lớp, vài học sinh phản ứng hơi quá thì ôm bụng cười, tay đập thùm thụp lên bàn.

Tổng Chanh Chanh không hiểu gì hết, nhưng không dám cười theo mọi người.

Chúa ơi, tôi đang làm gì trên trái đất vậy?

Judy nhắm mắt lại, bình tĩnh 30 giây điều chỉnh lại cảm xúc rồi mới lên tiếng:

"Em ngồi xuống đi, hết giờ học đến phòng làm việc của tôi."

Màn đạo đầu ngắn ngủi này trôi qua, lớp học lại tiếp tục, chỉ có Tổng Chanh Chanh là đứng ngồi không yên.

Mục đích của cô là xin đi toilet mà, kết quả bị bắt được không tập trung, còn bị mời xuống văn phòng lộng lẫy để nghe dạy bảo nữa chứ.

Nhưng mà mọi chuyện dù có như thế nào, cô vẫn muốn đi toilet trước đã.

Lúc này mắc phải sai lầm, trong mắt Judy thì Tổng Chanh Chanh là đối tượng cần chú ý, cô thấy cô bé kia ngồi trên ghế hết uốn éo sang trái lại uốn éo sang phải, không ngồi yên nổi một phút. Cô nhìn không được nữa, liền từ trên bục đi xuống chỗ Tổng Chanh Chanh.

Bàn tay dính phấn của Judy gõ lên bàn.

"Em rốt cuộc muốn gì? Có phải muốn xuống văn phòng ngay bây giờ không?"

"Cô ơi, thật ra là em muốn đi toilet."

Vừa dứt lời, cả lớp lại lần nữa được trận cười vật vã.

Tổng Chanh Chanh nghẹn đến đỏ mặt, ngoan ngoãn nhìn Judy.

Lúc này dù Judy có lạnh nhạt đến mấy thì khóe miệng cũng hơi cong lên, nhưng rất nhanh liền thu lại nụ cười.

Cô xua xua tay:

"Đi đi, đi đi, đi nhanh về nhanh."

"Cám ơn cô."

Tổng Chanh Chanh cảm đầu chạy như gà con, thẳng một đường chạy đến nhà vệ sinh nữ.

Giải quyết xong chuyện quan trọng của đời người, Tổng Chanh Chanh như trút được gánh nặng mà thở phào. Trong mười phút tiếp theo của môn học, mặc kệ Judy nói cô nghe có hiểu hay không hiểu, cô đều ngoan ngoãn ngồi nghe, vô cùng nghiêm túc dùng các loại bút màu đánh dấu, ghi chép lại tỉ mỉ.

Cuối cùng cũng đến lúc tan học, Judy đặt phấn xuống, gấp sách lại, bước ra ngoài.

Đi đến cửa, cô bỗng dừng lại:

"Bạn học nữ vừa rồi cùng với bạn cùng bàn. Còn có Phó Dao Xuyên với bạn ngồi kế bên, bốn em xuống phòng làm việc của cô một chút."

Tổng Chanh Chanh nghe thấy lập tức đứng lên, chuẩn bị tinh thần bị dạy bảo.

Cô bạn ngồi cùng bàn vô tội nhìn cô:

"Vừa rồi cô kêu cả mình đi hả."

Tổng Chanh Chanh gật đầu: "Ừ, đúng rồi."

Bạn ngồi cùng bàn oán trách nói:

"Gì vậy, mình không làm gì trong giờ học, sao kêu cả mình xuống chứ?"

Tổng Chanh Chanh cũng không biết tình huống gì đang xảy ra, cô nhìn không được nhìn trộm Phó Dao Xuyên, chỉ thấy cậu cùng với bạn kế bên đứng dậy đi ra khỏi chỗ.

Cậu theo bạn cùng bàn ra ngoài, không đi qua phía cô.

Không có cơ hội để bắt chuyện, Tống Chanh Chanh có vài phần thất vọng.

Nam sinh chân dài nên đi rất nhanh, khi hai nữ sinh chạy đến nơi bọn họ đã chờ ở đó từ lâu.

Tống Chanh Chanh đứng gần Phó Dao Xuyên, ngược mắt có thể thấy được nửa gương mặt của cậu. Gương mặt của cậu tròn, tinh tế và sạch sẽ, giữa lông mày toát ra hơi thở của tuổi trẻ.

Đây mới gọi là tuổi trẻ đây này!!

Judy cầm sách giáo khoa và giáo án của mình để trên bàn làm việc, ngồi xuống mở bảng thành tích trên tay ra, ngẩng đầu nhìn Tống Chanh Chanh: "Em tên gì?"

"Tống Chanh Chanh ạ, Tống trong gổ quý thời nhà Tống, Chanh trong quả chanh."

Judy nhìn bảng thành tích trên tay, thấy thành tích xếp cuối cùng của Tống Chanh Chanh.

Không đạt tiêu chuẩn chút nào, mấy kỳ thi cuối kỳ chỉ gần đạt yêu cầu, nhiều bài kiểm tra khác thì không đạt yêu cầu.

"Thành tích tiếng Anh của em như vậy còn không tập trung nghe giảng, em có muốn thi đại học không? Thành tích chỉ có 60 điểm, nếu đổi sang thang 150 thì cũng chỉ được 90 điểm, em muốn ghi danh vào trường đại học nào với 90 điểm?"

Tống Chanh Chanh cúi đầu nhận lỗi, miệng ngoan ngoãn nói:

"Cô ơi, em biết sai rồi. Về sau em không dám nữa."

"Thôi được, không có lần sau đâu."

Nhìn Tống Chanh Chanh thành khẩn nhận lỗi, vì cô bé trông rất dễ thương, nên Judy cũng không nổi mắng.

Cô tiếp tục hỏi tên hai bạn còn lại:

"Thành tích tiếng Anh của bốn em chênh lệch rất nhiều, cho nên cô sẽ đổi lại vị trí của các em. Tất cả là bạn cùng lớp, các em hãy giúp đỡ lẫn nhau, vì tương lai các em đều có thể vào một trường đại học tốt."

Ồ, đổi vị trí?

Nội tâm Tống Chanh Chanh hơi căng thẳng.

"Tống Chanh Chanh, em ngồi cùng Phó Dao Xuyên. La Quỳnh và Tôn Trí Viễn ngồi chung với nhau. Sau khi tan học nhanh chóng chuyển chỗ, tránh ảnh hưởng đến tiết sau."

Cạnh đó một giáo viên khác đang dùng ấm đun nước, nước sôi không ngừng bay cuộn cuộn trong không khí.

Tựa như trái tim đang đảo điên lúc này của Tống Chanh Chanh.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Editor: Hhanglluu

Beta: Greeny and Dâu Tây ☐

"Ngồi cùng bàn" thật sự là chuyện tốt mà! Từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu câu truyện tình yêu học đường đều bắt nguồn từ ngồi việc cùng bàn.

Họ ngồi cạnh nhau lâu ngày xuất hiện những rung động, sau đó phát triển một câu truyện tình cảm sâu sắc khắc cốt ghi tâm hoặc nhẹ nhàng, bình lặng nhưng lâu dài suốt những năm tháng tuổi trẻ rực rỡ.

Tổng Chanh Chanh mừng rỡ không thôi, làm việc tốt thường gian nan, không ngờ rằng bản thân mình lại được ngồi cùng với Phó Dao Xuyên.

Hạnh phúc đến với cô thật quá đột ngột.

Judy cho những người khác về trước, sau đó quay sang nhờ Phó Dao Xuyên ở lại giúp cô ấy mang sách bài tập tiếng Anh về lớp. Lớp học có 46 học sinh, sách bài tập không hề mỏng, 46 quyển sách chồng lên nhau cũng cao gần bằng nửa thân người.

Tổng Chanh Chanh cảm thấy giờ đúng là thời điểm tốt để tiếp cận cậu.

Cô không đi theo những người khác ra ngoài mà từ từ đến bên cạnh Phó Dao Xuyên: "Sắp vào học rồi, sách nhiều như vậy, mình giúp cậu cầm một ít nha!"

Nói xong, Tổng Chanh Chanh liền lấy hết phần nửa sách, khi những quyển sách này đè lên cánh tay thì Tổng Chanh Chanh mới phát hiện mình đã quá đè cao bản thân.

Nó... thật sự không giống như những gì cô tưởng tượng.

Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng làm sao có thể nuốt, cô đành cắn răng chuyển những quyển sách này về lớp.

Phó Dao Xuyên quay đầu lại, trông thấy cô gái đang lực bất tòng tâm, bộ dạng khó khăn liền bất đắc dĩ lắc đầu: "Cậu trả chúng về chỗ cũ đi, tôi tự phát sách một mình được rồi."

Tổng Chanh Chanh không chịu, khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện, hơn nữa, chỉ như vậy bọn họ mới có thể cùng nhau trở về lớp học.

Đừng nghĩ 5 phút đi bộ này không thể làm gì, vài phút ngắn ngủi như vậy cũng nói được rất nhiều đó.

"Không sao, mọi người đều là bạn cùng lớp, đương nhiên phải giúp đỡ nhau, hơn nữa mình với cậu còn ngồi cùng bàn, về sau trên phương diện học tập có những chỗ chưa hiểu rất mong cậu chỉ dẫn."

Phó Dao Xuyên hơi cau mày, cậu không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này, chỉ có thể gật đầu đồng ý. Trước khi đi, cậu còn cố gắng cầm thêm vài quyển sách trong tay Tổng Chanh Chanh, giúp cô giảm bớt gánh nặng.

"Cảm ơn cậu, thật ra mình cũng..." Nhưng chưa dứt lời, cô đã không thấy bóng dáng Phó Dao Xuyên đâu.

Vì thế cô vội vàng đuổi theo.

"Phó Dao Xuyên! Cậu đi chậm một chút."

Tổng Chanh Chanh vừa chạy vừa kêu, người phía trước rốt cuộc cũng dừng lại, không ngờ cô bị mất đà liền đâm thẳng vào lưng của cậu.

Đầu tiên là chiếc mũi cảm nhận được cơ bắp sau lưng, quả nhiên vô cùng rắn chắc, rõ ràng cậu rất thường xuyên vận động.

"Cuối cùng đã đuổi kịp cậu."

Cô xoa đầu mũi, thở phào đến bên cạnh cậu.

Một câu hai ý nghĩa, rất thâm sâu.

Những lời này Tổng Chanh Chanh phải ngẫm nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra, áp dụng cho hầu hết nam giới lạnh lùng.

Cô đã quên một điều, đối với người cao lãnh như Phó Dao Xuyên sao có thể dễ dàng bị những lời này làm xáo trộn.

Nhưng không sao, bây giờ bọn họ ngồi cùng bàn, kề cận bên nhau, bọn họ còn rất nhiều thời gian.

Nghĩ đến đây, khóe miệng cô không kìm được mà nâng lên.

Trên đường đi, bộ dạng Phó Dao Xuyên vẫn như cũ, luôn bất chế độ "cảm làm phiền", cậu chỉ lo nhìn đường, không nói một tiếng.

Tổng Chanh Chanh háng giọng một cái, chủ động bắt chuyện: "Tiếng Anh của cậu tốt như vậy, để thi được điểm cao cậu có bí quyết hoặc phương pháp nào không? Mình cũng rất muốn đạt điểm cao, nhưng mỗi lần thi điểm đều rất thấp."

Phó Dao Xuyên bước chậm lại, cậu nhìn cô một cái, giọng điệu thân thiện: "Thi vẫn phải dựa vào lý giải và tích lũy, còn về tiếng Anh thì ít nhất phải nắm được những cụm từ cơ bản on earth."

"Hả? On earth chẳng lẽ không phải trên địa cầu sao?"

"..."

"Đúng là nghĩa đó."

Bại lộ chỉ số thông minh của mình Tống Chanh Chanh chỉ biết ảo não cúi đầu, cắn chặt môi vô cùng khản trương. Nhưng rất nhanh sau đó cô đã lấy lại tinh thần.

Cậu ấy gian khổ chỉ cho mình điểm sai! Đừng sợ! Hãy lau khô nước mắt! Ít nhất mình còn có da mặt dày.

Nếu da mặt mỏng, động một chút là thẹn thùng khóc nhè, còn thường xuyên ánh mắt ướt nhẹp làm sao theo đuổi được nam thần chứ? Mình cũng không phải nhân vật nữ chính xanh tươi mon mồn trong tiểu thuyết, tùy tiện té đã có thể khiến cho nam chính chú ý.

"Ôi, mình quá khản trương nên không nhớ ra đấy! Cậu phải tin tưởng mình, thật ra, những việc khác mình rất ưu tú."

Khuôn mặt Tống Chanh Chanh vui tươi, cô cười sáng rực giống như ánh mặt trời vậy.

Cô chợt ngược mắt lên liền phát hiện lúc này hai người đang đứng đối diện nhau.

Ánh nắng vàng rực rỡ xuyên qua hành lang, chiếu vào mái tóc mượt mà của cô.

Quang cảnh có cô gái bộ dạng xinh đẹp, đôi mắt hạnh lấp lánh, chiếc mũi thanh tú, cằm nhỏ, hai má cô phúng phính, ửng hồng như em bé, khuôn mặt tràn đầy năng lượng của cô rất giống những thiếu nữ mới lớn.

Nữ sinh xinh đẹp, nam sinh cao lớn, đẹp trai, hai người sóng vai đi bên nhau không khác gì nhân vật bước ra từ truyện tranh, rất thu hút sự chú ý.

Lúc này, những học sinh đi trên hành lang đều ngoái đầu nhìn về phía họ.

Hai người họ nhìn nhau.

Phó Dao Xuyên chỉ nhàn nhạt: "Ừ" một tiếng, sau đó tiếp tục sải chân bước về phía trước.

Tống Chanh Chanh không cam lòng chịu yếu thế liền đuổi theo: "Mình có thể xin thu thu [*] của cậu không? Sau này còn có phương tiện liên hệ với nhau, lỡ muốn hỏi gì cũng hỏi cậu được."

"Thu thu là cái gì?"

"Oa, còn tưởng rằng những người thông minh như cậu không có gì là không biết, nhưng không sao, mình nói cho cậu nghe. Thu thu chính là Q.Q, chúng đều có chữ Q đứng đầu cho nên được gọi là thu thu."

[*] Q.Q: mạng xã hội tương tự như Skype, We chat... còn gọi là Tencent Q.Q

[*] Thu thu: phát âm là Qiū qiū, gần giống Q.Q

Tống Chanh Chanh hăng hái giải thích một tràng, đối phương lại không hề hưởng ứng.

"Tôi không mang theo đi động đi học, nếu có gì không hiểu cứ hỏi trực tiếp là được."

Cô có chút thất vọng, thầm nghĩ những lời này thực sự không khác gì câu "Cậu là một người tốt."

Sau đó cô hạ quyết tâm nhất định phải có được Thu Thu của cậu ấy.

Trở về phòng học, Tống Chanh Chanh thu dọn đồ đạc của mình, mau chóng đến ngồi cạnh Phó Dao Xuyên.

Phía trên Phó Dao Xuyên là một nam sinh cao lớn, trông thấy cô đi đến cậu liền xoay người chào hỏi cô.

"A, cô gái nhỏ, sao cậu ngồi đây?"

Tống Chanh Chanh thành thật trả lời:

"Bị giáo viên chuyển tới."

Nam sinh kia làm ra bộ dáng như thể quen biết đã lâu: "Cô gái nhỏ, biểu hiện của cậu trong giờ tiếng Anh hôm nay tốt lắm! Tôi đã nghe các anh chị lớp trên kể về Judy – Lưu phu nhân rồi, cô ấy đặc biệt khó tính, mọi người trong trường gọi cô ấy là Tứ ma đầu. Bây giờ chúng ta đã ngồi gần nhau, làm quen nhé! Tôi là Chu Hành, Hành trong Hành Sơn [*], trước kia tôi đứng đầu ban 7 sau đó chuyển tới đây."

[*] Hành Sơn là một ngọn núi.

Tổng Chanh Chanh trầm nghĩ: Đúng là nói nhảm!

Cùng lúc đó, cô gái tóc đuôi ngựa bên cạnh Chu Hành đi lướt qua, tóc cô ấy hơi xoắn, thoạt nhìn trông như được uốn rất kỹ càng.

"Ồ, tôi nghe nói Phó Dao Xuyên trước kia cũng học ban 7, thì ra các cậu học cùng lớp, thật là có duyên."

Khi nói, ánh mắt cô ấy không tự chủ được liếc nhìn Phó Dao Xuyên, cậu đang chăm chú cúi đầu đọc sách, không màng ngẩng lên.

Chu Hành nói: "Tôi bảo cậu này, cậu thậm chí còn không biết lớp của người ngồi phía trước, đúng là phải suy nghĩ mà!"

"Xi... trước kia chúng ta không quen biết nhau, làm sao biết cậu ban nào được." Nữ sinh tên Vu Giai hừ mạnh một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn sang Tổng Chanh Chanh: "Minh tên Vu Giai, trước đây học ban 10, còn cậu thì sao?"

"Tổng Chanh Chanh, màu vàng trong quả chanh, mình học ban 2."

"Hèn gì mình thấy lạ mặt, nữ sinh dưới lầu mình không biết nhiều." Vu Giai là người hoạt bát, sau khi có thêm một nữ sinh đến, cô bắt đầu "mở máy hát": "Mình phát hiện da cậu thật đẹp, da trắng lỗ chân lông lại nhỏ, bình thường cậu dùng loại mỹ phẩm nào dưỡng da vậy?"

Tổng Chanh Chanh hơi hốt nói: "Mình cũng chỉ dùng nước hoa hồng Muji để cấp ẩm cho da, và ra ngoài thì sử dụng kem chống nắng thôi."

Biểu cảm của Vu Giai thay đổi: "Ồi, mình rất ngưỡng mộ những người trong thời tiết này mà làn da lại đẹp như cậu, để có được dáng vẻ này mình phải sử dụng sữa dưỡng ẩm cao cấp của Sisley, nếu không sẽ rất dễ bị tắc lỗ chân lông."

Hai nữ sinh bắt đầu bàn luận về chuyện dưỡng da, Chu Hành không biết nói gì, cậu đành gõ gõ lên bàn Phó Dao Xuyên: "Chiều đi chơi bóng không?"

Phó Dao Xuyên ngược mắt nhìn Chu Hành, sau đó "Ừm" một tiếng.

Chuông vào lớp lại vang lên.

Tiết thứ 2 là tiết chính trị, một giáo viên trung niên dạy môn này, giọng ông giảng bài cũng chán như cách ăn mặc của ông vậy.

Tổng Chanh Chanh suýt chút ngủ gật vì bị chủ nghĩa duy tâm và duy vật tẩy não.

Tay trái cô chống cằm, tay phải cầm bút, giả vờ ghi chép.

Trong lúc lơ mơ buồn ngủ, đột nhiên cô cảm thấy có gì đó chạm vào khuỷu tay mình, lúc này cô mới phát hiện cô đã vượt qua khe hở giữa hai chiếc bàn, còn đụng vào khuỷu tay Phó Dao Xuyên.

Hai người đều mặc đồng phục ngắn tay, khi họ chạm vào nhau, bất giác sinh ra cảm giác lạ lẫm.

Trái tim Tổng Chanh Chanh hồi hộp bay nhảy.

Nếu gọi là nai con chạy loạn cũng không quá khoa trương.

Nhưng đối phương nhanh chóng rút tay về, điều này khiến cô không khỏi thất vọng.

Khi cô quay đầu qua liền phát hiện Phó Dao Xuyên không nghe giảng, sách vở trên bàn là của môn khác, trong vở ghi chỉ chít từ vựng nước ngoài.

Đúng là kỳ lạ! Từ trước đến giờ cô chưa từng thấy những từ vựng này, chúng trông không giống tiếng Anh.

Một tiết chính trị chán ngán trôi qua, chờ sau khi thầy Chính đi, Vu Giai xoay người qua nói: "Chanh Chanh, đi WC không?"

"Ok."

Người ta nói rằng tình bạn giữa nữ sinh đều bắt nguồn từ nhà vệ sinh đấy. Nữ sinh ban văn học rất đông, mỗi lần tan học nhà vệ sinh đều kín hết chỗ, Vu Giai lôi kéo Tổng Chanh Chanh bắt đầu buồn chuyện.

"Chanh Chanh, hình như cậu có ý gì với bạn cùng bàn đúng không?"

"Hả? Không có." Nội tâm Tổng Chanh Chanh bắt đầu run lên, chột dạ hỏi: "Tại sao cậu nghĩ như vậy?"

Cô cảm thấy hiện tại hai người không quá thân thiết nên không cần phải mở rộng lòng mình, vì vậy cô nhanh chóng phủ nhận.

Vu Giai không vội trả lời, cô nhìn Tổng Chanh Chanh bằng cặp mắt thú vị, hồi lâu mới lên tiếng: "Không có gì. Cậu ấy đẹp trai, thành tích lại tốt, đừng nói chúng ta, ngay cả những nữ sinh mới vào trường cũng chết mê chết mệt cậu ấy."

Vu Giai vẫn thao thao bất tuyệt buồn chuyện: "Cậu biết Thôi Lục Anh chứ? Nữ sinh này không đùa được đâu! Trước đây cô ấy cũng học ban 7, còn là hoa khôi đấy. Nghe nói cô ấy theo đuổi Phó Dao Xuyên rất lâu rồi, người ta xinh đẹp, thành tích tốt, hơn những nữ sinh khác nhiều."

"Nghe nói đợt này cô ấy sẽ ứng tuyển vào vị trí lớp trưởng của lớp ta, cô ấy vô cùng thích chơi trội còn kiêu ngạo nữa chứ, tôi có cảm giác cô ta không tốt." Cuối cùng, Vu Giai bổ sung: "Thật ra Chanh Chanh à, mình thấy cậu xinh đẹp hơn cô ta, tính cách lại dễ thương, cậu không định ứng tuyển vào chức vụ gì sao?"

Tổng Chanh Chanh ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

Ngay lúc đó, hai cánh cửa nhà vệ sinh được mở ra, tốt nhất nên kết thúc đề tài này ở đây.

Sau khi đi WC về, Tổng Chanh Chanh thấy chỗ ngồi của mình đã bị một bạn nữ học cùng lớp chiếm.

Da mặt đối phương khá dày, dường như thân thể bị dán nhựa đường cao su nên cứ dính vào mặt ghế, nhìn thấy chủ nhân chỗ ngồi cũng không chịu tránh ra.

Trong tay nữ sinh cầm sách bài tập tiếng Anh, cô chỉ vào một đề bài trong đó, hỏi: "Cậu có thể giải đề bài này giúp mình không? Mình không hiểu."

Phó Dao Xuyên ngược mắt lên nhìn thấy Tổng Chanh Chanh đang đứng bên kia, cậu muốn nói gì nhưng lại thôi.

Cậu đưa mắt nhìn sang nữ sinh nọ, bình thản nói: "Không hiểu sao? Không hiểu thì tốt nhất sau này nên chú ý nghe giảng."

Lời beta: =)) Best phủ phàng

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Editor: Mỹ Phụng

Beta: Dâu Tây ☐ and Greeny ☐

Cô bạn thất vọng cầm tập sách lên, sau khi phát hiện mình chiếm chỗ ngồi của người khác thì biết điều trả chỗ rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tổng Chanh Chanh ngồi xuống, trong lòng sáng khoái vô cùng, cô vô tình nhìn thấy quyển sách bài tập trên tay nữ sinh kia.

Ồ, loại sách bài tập này đều có sẵn lời giải, chắc khả năng đọc hiểu của bạn học kia có vấn đề rồi. Tại sao không chịu đọc kỹ mà lại đi hỏi người khác?

Cô gọi Lưu Hải: "Cậu chờ một chút, để mình xem giúp cậu?"

Nữ sinh cùng lớp nhướn mày, vẻ mặt nghi ngờ, hỏi: "Cậu...biết làm hả?"

Khuôn mặt cô ấy kiểu như "Đến on earth là gì cậu còn không trả lời được mà muốn chỉ mình, đừng làm trò cười vậy chứ". Biểu cảm hiện tại đã tố cáo suy nghĩ của cô.

Tổng Chanh Chanh: "Cậu không thử thì sao biết mình không làm được?"

Cô bạn nghi ngờ, mở sách bài tập ra để lên bàn, ngón tay chỉ vào một đề: "Bài này, cậu làm được không?"

Tổng Chanh Chanh đọc đề bài, sau đó nhanh chóng đưa ra đáp án: "Câu C."

Cô bạn ngạc nhiên.

Tổng Chanh Chanh tiếp tục giải thích: "Câu này hỏi về cách dùng từ trong câu giả thuyết, vì phía trước là từ đưa ra gợi ý cho nên chỉ dùng hình thức should have done."

Sau khi Tổng Chanh Chanh giải thích xong, cô bạn kia tròn trĩnh mắt.

Tổng Chanh Chanh không quên bổ sung: "Những bài tập này rất đơn giản, lúc học lớp 10 thầy cô đã từng dạy rồi, đây chỉ là một câu hỏi phụ thôi."

Cô vô cùng sáng khoái nhìn theo bạn học cùng lớp đang mang sự uất ức rời đi.

Knock out!

Sau khi nữ sinh đó bỏ đi, Tổng Chanh Chanh ôm mặt đắc ý một lúc, tiếp theo nghiêng nghiêng nhìn Phó Dao Xuyên hỏi: "Lúc này mình không nói sai chứ?"

Phó Dao Xuyên ngược mắt nhìn cô một cái, rồi rũ mắt xuống, gật đầu trả lời: "Ừm."

"Mình đã nói mà, tiết học lần trước chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, các phương diện khác tôi rất giỏi đấy."

Vừa nói xong, bầu không khí bỗng nhiên yên tĩnh.

Lại nhạt nhẽo rồi!

Tổng Chanh Chanh nhếch môi, lấy từ trong cặp ra quyển sách toán để chuẩn bị bài.

Chẳng mấy chốc tiếng chuông vào học lại vang lên, tiếp theo là đến bài tập âm nhạc bảo vệ mắt.

Mặc dù không có cô chủ nhiệm quan sát, nhưng mọi người vẫn nghiêm túc làm theo.

Lớp 12 rất cần kiểm tra thị giác, trong một số chuyên ngành, kể cả nhập ngũ, thị giác đều phải đạt yêu cầu, mọi người vô cùng quan tâm vấn đề này.

Trong loa phát thanh, nhạc nền của Nhu thiên âm huyết [*] vang lên, Tổng Chanh Chanh đặt ngón tay cái trên khóe mắt, liên tục híp mắt nhìn trộm Phó Dao Xuyên.

[*] Nhu thiên âm huyết: nhạc nền sử dụng trong bácm huyết ở Trung Quốc

Lưng cậu thẳng tắp, mắt nhắm lại, ngón tay đặt trên huyết cũng rất chính xác, cậu quan sát động tác vô cùng chăm chú.

Ôi chao, con trai lúc nghiêm túc là đẹp nhất!!!

Đẹp trai thật tốt! Ngay cả làm bài tập bảo vệ mắt cũng trở thành cảnh đẹp ý vui như vậy.

"Động tác thứ hai, ấn vào huyết mình nhãn [*]."

[*] Huyết mình nhãn: Ấn vào huyết mình nhãn giúp chữa bệnh cận thị, loạn thị.

Trên loa phát thanh trường truyền tới tiếng âm nhạc du dương, cùng với giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ đang vui vẻ đếm nhịp.

Tổng Chanh Chanh đặt bừa những ngón tay phải lên chân mày, khuỷu tay trái thì từ từ nghiêng về phía Phó Dao Xuyên.

Có người từng ngẫu hứng nói, vào thời điểm thích hợp nếu bạn chủ động sẽ gây được sự chú ý từ đối phương, những tiếp xúc vô tình của cơ thể càng tạo ra bầu không khí mập mờ hơn.

Vì vậy cô ghi nhớ lời dạy bảo và bắt đầu hành động.

Tay cô vượt qua khe hở giữa hai chiếc bàn, từng chút từng chút tiến về phía Phó Dao Xuyên rồi liên tục tạo ra va chạm.

Mặc dù đang nhắm mắt nhưng Phó Dao Xuyên vẫn cảm nhận được cô bạn cùng bàn không chịu ngồi yên mà cứ nhúc nhích liên tục, vì vậy cậu di chuyển sang bên cạnh một chút, cho cô thêm có thêm chỗ ngồi.

Tổng Chanh Chanh xem xét tình hình, sau đó tiếp tục di chuyển về phía cậu, tạo ra va chạm.

Cứ như vậy, hai người tôi tiến cậu lui, Tổng Chanh Chanh đã chiếm hết $\frac{3}{4}$ địa bàn của Phó Dao Xuyên.

Cuối cùng, Phó Dao Xuyên không nhịn được nữa.

Cậu dừng động tác, mở mắt ra, quay đầu nhìn cô, ung dung nói: "Trên bàn cậu có đinh hả?"

"Không có, không có, mình trượt tay."

Tổng Chanh Chanh chột dạ cười, lập tức thu tay về, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tiếp tục ấn huyết trên mắt.

Phó Dao Xuyên: "Tay của cậu để sai huyết rồi."

"Vây hả?"

Tổng Chanh Chanh điều chỉnh động tác tay, trong lúc đó vẫn không ngăn được mình híp mắt lên nhìn cậu.

Cậu nói tiếp: "Mở mắt trong lúc làm sẽ gây tác dụng ngược đấy."

Rút cuộc cô cũng chịu ngồi yên rồi.

Buổi sáng trời qua rất nhanh, giữa trưa căn tin trường đông nghẹt, không còn chỗ ngồi.

Hai người một trái một phải xếp hàng, Hoàng Quỳnh nhìn những món ăn tươi sốt này mà không khỏi cảm thán: "Ôi, không ngờ nháy mắt một cái tụi mình đã trở thành đàn chị rồi, không lâu nữa sẽ hết cấp ba, chưa từng nghĩ tới luôn."

"Sợ gì chứ, còn một năm cơ mà." Tổng Chanh Chanh lạc quan từ nhỏ nên cô không quan tâm tới vấn đề này.

Buôn chuyện một chút về những điều thú vị trong trường, cuối cùng cũng đến lượt các cô, Tổng Chanh Chanh cúi xuống nói với anh trai bán ở căn tin: "Một phần đậu hũ mộc nhĩ, một phần trứng xào cà chua, thêm một phần gà cay xé phay. Com ít một chút ạ, cảm ơn anh."

Giọng nói của cô gái nhỏ rất ngọt ngào, anh trai ở căn tin ngượng ngùng, xấu hổ khi nghe được giọng cô. Vì vậy, anh cho cô thêm rất nhiều thịt gà.

Hai người tìm bàn gần cửa sổ ngồi xuống, Hoàng Quỳnh nhìn đồ ăn trong đĩa của Tổng Chanh Chanh, bất mãn nói: "Minh hận, tại sao tiền trả như nhau mà cậu lại được thịt nhiều như vậy, còn mình chỉ có một chút xiu."

Hoàng Quỳnh ngồi bên cạnh cửa sổ, người lấy đồ ăn cho cô là một bà tím béo ú, đùi gà trong đĩa của cô còn bé hơn nắm tay cô.

Tổng Chanh Chanh vô cùng đắc ý nói: "Chắc do mình đẹp."

"Mình còn chưa ăn com đâu, cậu đừng làm mình mắc ói."

Cuối cùng, Hoàng Quỳnh gấp mấy miếng gà cay xé phay của cô vào đĩa của mình mới bằng lòng bỏ qua.

Hoàng Quỳnh bỏ thịt vào miệng, sau đó liền bắt đầu buồn chuyện: "Đúng rồi Chanh Chanh, học cùng lớp với học bá cảm giác thế nào, cậu ấy cực kì đẹp trai phải không? Mà tiếc là cậu không thích kiểu người thế này. Chắc chắn, nên để mình và cậu đối lớp mới phải, lớp mình có mấy nam sinh trông rất sạch sẽ, âm áp như ánh mặt trời đấy."

Tổng Chanh Chanh đang uống canh, nghe Hoàng Quỳnh nói suýt chút nữa thì sặc. Cô nuốt xuống ngụm canh trong miệng, để chén qua một bên, đan hai tay vào nhau đặt lên bàn: "Hoàng Quỳnh Quỳnh! Mình muốn nói với cậu một chuyện."

"Hửm?"

"Hình như mình... Không phải, mình thích cậu ấy mất rồi."

"Ai?"

"Phó Dao Xuyên."

"PHỤT!"

Mười hai giờ trưa, nhiệt độ dần tăng lên, mặt trời như đổ lửa xuống đất, không khí nóng bức khiến mặt đường như muốn bốc hơi.

Bầu trời trong xanh, cành lá rậm rạp của cây ngô đồng trong trường bị ánh sáng xuyên qua lá cây, tạo thành những vệt bóng cây loang lổ dưới đất.

Bây giờ đang là thời điểm nghỉ trưa, sân trường yên tĩnh, chỉ còn mỗi tiếng ve kêu.

Tổng Chanh Chanh và Hoàng Quỳnh ra khỏi căn tin trường, trong tay hai người cầm đồ uống lạnh, họ vừa đi vừa uống.

Chưa đi được bao lâu, Tổng Chanh Chanh nghĩ đến gì đó, liền chạy ngược trở lại.

Cô mở tủ lạnh ra, lấy một chai nước suối: "Cậu ấy nói giữa trưa cùng bạn học đi chơi bóng rổ, cậu xem mình có phải nên biểu biện một chút không?"

"Cậu đã lấy rồi còn hỏi mình làm gì?" Hoàng Quỳnh khinh thường liếc mắt nhìn, "Ồ, mình nói này bạn học Tổng, cậu có muốn mua thêm một chai nước suối nữa không?"

"Tại sao? Mua cho bạn cậu ấy sao? Điều này cũng phải làm hả?"

Hoàng Quỳnh: "Dùng để xoa, đề phòng chút nữa cậu bị đánh cho sưng mặt."

Lúc này Hoàng Quỳnh nghe Tống Chanh Chanh kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra, bao gồm chuyện buổi sáng chạy vào nhầm nhà vệ sinh, còn cả chuyện đổi chỗ, cuối cùng sắc bén tổng kết: "Cậu thừa nhận đi, thật ra cậu là một con cầu hời hợt. Vì giá trị nhan sắc mà nguyên tắc cơ bản nhất cũng bỏ qua, cậu không cảm thấy mình phụ lòng Lưu Hạo Nhiên bên bờ hồ Đại Minh [*] sao?"

[*] Hồ Đại Minh: hồ Đại Minh là một địa danh tham quan du lịch nổi tiếng ở Tế Nam, thuộc thủ phủ tỉnh Sơn Đông nằm ở phía đông Trung Quốc.

Nắng xuân rực rỡ, Tống Chanh Chanh cúi đầu ăn đá bào, nhìn chằm chằm vào mặt đường suy tư.

Cô chợt nghĩ đến gì đó, đột nhiên đứng lại, quay đầu nhìn Hoàng Quỳnh, biểu cảm nghiêm túc.

"Quỳnh Quỳnh, đột nhiên mình cảm thấy mình chủ động như vậy có phải đang dọa cậu ấy sợ không? Trước mặt cậu ấy mình đã hai lần làm chuyện ngu ngốc rồi, người ta sẽ coi mình là thứ nông cạn, cặn bã."

Ôi, bây giờ Tống Chanh Chanh mới cảm nhận được cái gì gọi là "tình yêu sẽ khiến cho bạn lo được lo mất", trước đó không lâu còn khí thế bùng bùng nói muốn dùng nhiệt tình của mình đem núi băng hòa tan, vậy mà bây giờ lại bắt đầu lo lắng.

Giống như người đa nhân cách vậy.

Hoàng Quỳnh suy nghĩ, vô cùng chân thành nói: "Lẽ nào cậu không phải như vậy?"

Thiếu nữ đa nhân cách không biết đã lấy lại tự tin từ bao giờ, nói rằng: "Nhưng không quan trọng, các đôi yêu nhau nên bù trừ cho nhau mới tốt, dù sao trong nhà chỉ cần một người thông minh là được rồi, chỉ số thông minh của cậu ấy cao như vậy cũng không sợ không dạy được con."

"Bất tự hai người còn chưa xem qua nữa, vậy mà cậu đã bắt đầu tính đến chuyện có con rồi hả?"

"Bây giờ không phải, biết đâu sau này sẽ xảy ra, cái này gọi là phòng ngừa chu đáo."

"Cậu vui là được rồi."

Ăn xong miếng đá bào cuối cùng, Tống Chanh Chanh nắm chặt tay Hoàng Quỳnh, "Quỳnh Quỳnh, mình quyết định rồi, mình muốn bắt đầu một chuyện tình đẹp với người ta."

"Làm gì? Cậu định tu tâm dưỡng tính chăm chỉ học hành hả?"

"Bởi vì bây giờ mình cảm thấy mỗi lần cùng những người con trai khác nói chuyện, giống như đang ngoại tình ấy, vô cùng có lỗi với Tiểu Xuyên Xuyên."

"...Cậu đúng là có bệnh."

Mặc dù đang giữa hè, sân bóng rổ của trường vẫn không thể thiếu bóng dáng các nam sinh người đầy mồ hôi, và các bạn nữ sinh tay cầm nước suối đứng ngoài sân.

Trên sân bóng rổ không ít người, tất cả bọn họ đều mặc quần áo thể thao, Tống Chanh Chanh chỉ liếc mắt một cái đã tìm được Phó Dao Xuyên.

Trong nhóm người, ngoại hình của cậu ấy thật sự ưu tú, vô cùng thu hút sự chú ý.

Cậu nhảy lên một cái, quay người ném bóng, bóng bay trên không trung tạo thành một vòng cung thật đẹp, không nghiêng không lệch mà rơi vào sọt bóng.

Ngoài sân truyền đến tiếng hoan hô, Hoàng Quỳnh cũng vui mừng nhảy nhót như chim sẻ, khóe miệng Tống Chanh Chanh bắt gặp nâng lên.

Bịch! Bịch! Bịch! Tiếng đập bóng vang lên giống như nhịp tim đang đập điên cuồng của cô lúc này vậy. Ngày mùa hè, gió thổi những lá cây bay xào xạc, trong lòng cô giờ đây giống như một hồ nước đang gợn sóng.

Cô nhìn đến đờ đẫn, không để ý tới tai nạn đang bất ngờ chuẩn bị xảy ra... bị mất kiểm soát, trái bóng bay ra khỏi sân.

Hoàng Quỳnh vội vàng nhắc nhở: "Coi chừng kia."

Khi Tống Chanh Chanh nhìn thấy quả bóng thì đã quá muộn, nó bay một đường thẳng không khoan nhượng và đập vào đầu cô.

Lời beta: Đạo này cứ bị cuồng thanh xuân vườn trường. Dễ thương quá!!!!

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Editor: Mỹ Phụng

Beta: Dâu Tây ☐ and Greeny ☐

Ngay lúc bị trái bóng đập vào đầu, Tống Chanh Chanh cảm thấy trời đất quay cuồng, trọng tâm không vững, "bịch" một cái ngã xuống đất.

Cùng rơi xuống đất với cô còn có trái bóng rổ - đầu sỏ vừa gây ra tai nạn.

Nền xi măng bị ánh nắng mặt trời nướng đến nóng hổi, Tống Chanh Chanh đập mông ngã xuống, nóng đến phồng mông, nhưng ý thức của cô vẫn đang mơ hồ, chưa thể đứng dậy được, chỉ có thể ngồi ngây ra dưới đất.

Kỳ thật Hoàng Quỳnh rất muốn bật cười, nhưng cô cũng giật mình không nhẹ, sợ Tống Chanh Chanh bị bóng đập vào đầu đến mức ngu ngốc, hay nào chấn động chẳng hạn.

"Cậu không sao chứ Chanh Chanh? Thật là..." Cô lập tức nhìn trái bóng rổ, cau mày nói: "Rốt cuộc là ai làm, đúng là vô đạo đức mà."

"Minh không sao, vẫn chưa mất trí nhớ." Tống Chanh Chanh đau đớn ôm lấy chỗ vừa bị đập trúng.

"Xin lỗi, xin lỗi."

Lúc này, trên đỉnh đầu cô truyền đến một giọng nam, thiếu niên vừa chạy đến trông rất sáng sủa, cậu mang theo hương vị ấm áp của ánh mặt trời.

"Hừ, các cậu chơi bóng không thể cẩn thận một chút hả?"

Bây giờ con đầu mới bắt đầu truyền đến, Tống Chanh Chanh ôm đầu xoa cả buổi, đang định ngẩng lên dạy dỗ tên khi con đội lốt gấu này.

Sau khi nhìn thấy "thủ phạm gây họa" thì nhất thời ghen giọng.

Cậu nam sinh nhìn không lớn lắm, cặp mắt nho nhỏ, lúm đồng tiền bên má rất sâu, cậu còn có hai cái răng khểnh vô cùng đáng yêu.

Sạch sẽ, dễ thương, ấm áp như ánh mặt trời.

Mẹ ơi, kiểu nam sinh này không phải đã từng là hình mẫu lý tưởng của mình sao?

Nhưng khi thật sự nhìn thấy hình mẫu mình yêu thích, trái tim cô không rộn ràng rung động.

Có lẽ cả trái tim cô đã trao hết cho Phó Dao Xuyên rồi.

Tống Chanh Chanh nghĩ thầm.

Trong lúc tâm tư của cô bay loạn trên trời, Hoàng Quỳnh bên cạnh vì bạn thân đã lên tiếng trước: "Các cậu chơi bóng kiểu gì thế, không có mắt sao? Thứ này đập vào người khác sẽ bị thương đấy, các cậu muốn cảm nhận thử không?"

Khuôn mặt cậu nam sinh nhỏ rất áy náy, không ngừng nói xin lỗi.

Nam sinh này vô cùng đáng yêu, thái độ lại chân thành, Hoàng Quỳnh thật sự không nổi tức giận với cậu. Là bạn tốt nhiều năm của Tống Chanh Chanh, cô nhìn thoáng một cái liền phát hiện cậu nhóc kia là kiểu nam sinh mà cô bạn thân ngu ngốc của mình thích, lúc này nên tạo ra cơ hội cho bạn tốt mới được.

Hoàng Quỳnh khoát tay: "Tốt xấu gì cũng nên đỡ cô ấy dậy đi chứ, mau đưa cô ấy đến phòng y tế kiểm tra, lỡ bị thương nghiêm trọng thì làm sao bây giờ?"

Tống Chanh Chanh: "..."

Bên ngoài sân bóng rổ, Tống Chanh Chanh bị bóng đập vào đầu đúng lúc Phó Dao Xuyên nhìn qua, thấy cô gái té ngã trên đất, rất lâu vẫn không thể đứng dậy được, cậu hơi nhíu mày, thất thần một lát, cậu để mắt quả bóng đang cầm vào tay Chu Hành.

Chu Hành nhìn về phía đám con gái, sau đó gơ ba ngón tay thành hình khẩu súng chĩa về phía họ.

Các cô gái lập tức hú hét âm ỉ.

Chu Hành ra vẻ là anh em tốt của Phó Dao Xuyên, công bằng mà nói trông cậu khá ưa nhìn, cộng thêm tính cách cởi mở, dí dỏm, quần áo cậu mặc luôn theo trào lưu, vì vậy các nữ sinh luôn chào đón cậu.

Đương nhiên, nếu so với đóa hoa cao lãnh kia thì cậu vẫn kém xa.

Đỏm dáng xong rồi, Chu Hành ôm bóng đẩy vai Phó Dao Xuyên, hả hê đắc ý nói: "Nhìn đi, bàn về kỹ thuật chơi bóng, cậu vẫn không bằng tôi."

Phó Dao Xuyên: "Đó là vì tôi chưa dùng hết sức."

"Tôi thấy ban nãy cậu bị phân tâm đúng không? Ngoài sân có gì khiến cậu phân tâm vậy?" Dứt lời, Chu Hành nhìn theo ánh mắt của Phó Dao Xuyên hướng ra ngoài sân, sau đó khước miệng cong lên: "Ồ, đó không phải là cô bạn nhỏ ngồi cùng bàn với cậu à? Sao bạn ấy lại ngồi trên mặt đất thế? Không phải bị cảm nắng chứ? Nhìn rất đáng thương đó."

Ánh mắt Phó Dao Xuyên hơi trầm xuống, cười nhẹ một tiếng: "Cậu thấy đáng thương thì đến đó đỡ người ta lên đi."

Giọng điệu không quan tâm, nhưng chân cậu lại không nghe lời, cứ muốn đi ra ngoài sân.

Chu Hành nhìn qua, sau đó đặt tay lên vai Phó Dao Xuyên, trong giọng nói có chút tiếc nuối giùm người bạn tốt: "Ồi chao, chậm tay rồi! Đã có anh hùng cứu mỹ nhân."

Phó Dao Xuyên bất giác lướt mắt ra ngoài sân bóng, Tống Chanh Chanh đã đứng dậy, bên cạnh là một nam sinh đang cẩn thận từng chút đỡ cô đi, hai người cách sân bóng rổ càng ngày càng xa.

Nam sinh này vừa mới cùng bọn họ so tài, là đàn em lớp 10.

Chắc, vẫn còn trẻ con.

Gió mùa hè thổi qua, mang đến một cảm giác khô nóng không giải thích được.

Phòng y tế.

Tống Chanh Chanh ngồi trên giường, thầy y tế làm kiểm tra đơn giản cho cô, sau khi kiểm tra bước cuối, thầy bỏ đèn pin xuống, cầm bút viết xoẹt xoẹt vào đơn thuốc: "Trước mắt không có vấn đề gì, chóng mặt là do say nắng, nếu em cảm thấy không thoải mái, còn lo lắng thì đi bệnh viện kiểm tra, thầy sẽ viết đơn nghỉ phép cho em."

"Cám ơn thầy, bây giờ em không sao rồi. Không cần đến bệnh viện, cũng không cần nghỉ phép đâu ạ". Tống Chanh Chanh lắc đầu nói.

Ban nãy đúng là bị bóng đập vào không nhẹ, nhưng hiện tại cô đã không còn đau.

Thầy y tế có thể ghi đơn xin chủ nhiệm nghỉ bệnh nửa buổi, chỉ là điều này không có sức hấp dẫn với Tống Chanh Chanh nữa, từ khi ngồi cùng bàn với Phó Dao Xuyên, cô rất thích đi học, dường như chỉ việc học mới khiến cô hạnh phúc.

Thầy y tế không nhìn ra tâm tư của cô, tưởng rằng đây là một cô bé ngoan ngoãn, ham học tập: "Để thầy kê cho em một ít thuốc."

Từ phòng y tế đi ra, cậu nam sinh vẫn không yên lòng, liên tục hỏi Tống Chanh Chanh bên cạnh: "Thật sự không cần đi bệnh viện sao?"

Tống Chanh Chanh cười, đáp: "Không cần, mình không phải được làm bằng thủy tinh, lớn như vậy ai cũng bị bóng đập một lần mà."

Cuối cùng, cậu nam sinh thở phào nhẹ nhõm: "Đúng rồi, cậu học lớp nào, lúc huấn luyện quân sự với lễ khai mạc tôi chưa từng thấy cậu."

Huấn luyện quân sự?

Tống Chanh Chanh giật mình, hóa ra cậu bé này là học sinh lớp 10 mới nhập học, khó trách nhìn rất non.

Cô giải thích: "Bởi vì chị học lớp 11, đương nhiên em chưa từng thấy chị rồi."

Cậu nam sinh phì cười: "Thì ra là đàn chị, chẳng trách em không nhìn thấy chị." Nụ cười nhẹ đọng trên khóe môi cậu, lúm đồng tiền sâu hoắm, vô cùng đáng yêu. Cậu bé hình như cũng ý thức được lời mình vừa nói, xấu hổ sờ sờ ót: "Đàn chị, bây giờ em phải đi rồi, bạn của em vẫn đang đợi, thật ngại quá... Còn nữa, hẹn gặp chị lần sau nhé."

Dứt lời, cậu quay lưng lại, khiến người khác không nhìn rõ nét mặt của cậu, nhanh như chớp xoay người chạy đi.

Lúc này, Hoàng Quỳnh cũng từ nhà vệ sinh nữ đi ra, bước đi không một tiếng động rồi bất thình lình xuất hiện sau lưng Tống Chanh Chanh làm cô bị dọa chết khiếp.

Tống Chanh Chanh ôm ngực, chưa kịp hoàn hồn: "Ban ngày ban mặt, đi không tiếng động như thế, cậu giả ma giả quỷ định hù chết ai vậy?"

"Ồ ơ ơ, là do mình đi nhẹ, hay do cậu đang mê mẩn đến thất thần?"

"Cút đi!" Tống Chanh Chanh trừng mắt nhìn Hoàng Quỳnh, nói rất nghiêm túc: "Cậu đừng gây rắc rối, cậu bé mới lớp 10 thôi, là đàn em của chúng ta."

"Hơ hơ, người ta học lớp mấy cậu cũng biết rồi á... tiến triển nhanh thật nha. Có điều, cậu mất trí rồi, đến đàn em vẫn không tha."

Tống Chanh Chanh hung hăng cúi véo Hoàng Quỳnh một trận, cuối cùng dùng vẻ mặt vô cùng chân thành nói: "Hoàng Quỳnh Quỳnh! Nếu cậu dám nói một câu nữa, mình sẽ cho ngực cậu đau ê ẩm luôn đấy! Lúc này trong lòng mình chỉ có Tiểu Xuyên Xuyên, không thể chứa bất kì ai nữa." Đột nhiên, cô nhớ đến gì đó: "Đợi chút, nước của mình đâu rồi?"

Tất cả đều do chai nước này, nếu không tại vì nó thì sao có nhiều chuyện xảy ra như vậy. Nhưng giờ thì hay rồi, nhiệm vụ của nó còn chưa hoàn thành xong đã không thấy tăm hơi đâu.

Nhất định là lúc này rơi ở sân bóng rổ rồi.

Vì vậy Tống Chanh Chanh lôi kéo Hoàng Quỳnh đến siêu thị một lần nữa, lần này cô đổi loại nước khác.

"Các nữ sinh kia đều đưa nước suối, như vậy không phải tớ cũng giống bọn họ sao? Hơn nữa lần trước thầy đã nói, cơ thể cần bổ sung khoáng chất sau khi vận động, chỉ uống nước thôi thì không đủ."

Tống Chanh Chanh kích động ôm mặt: "Áy dà, cậu ấy sẽ cảm thấy tớ là một cô gái hiền lành và chu đáo, đến mình cũng bị bản thân làm cho cảm động rồi."

Hoàng Quỳnh: "Cậu vui là được"

Bởi vì phải ở lại phòng y tế rất lâu, nên tiết đầu tiên của buổi chiều Tống Chanh Chanh mới trở về lớp, thầy Lý ngữ văn đã đứng trên bục giảng chuẩn bị dạy.

Rất may lúc này cô được thầy y tế ghi đơn xin phép nên tránh được kiếp nạn, thầy Lý quan tâm lo lắng cho sức khỏe của cô nên bảo cô nhanh chóng về chỗ ngồi.

Sau khi ngồi xuống, Tống Chanh Chanh bỏ chai nước vào học bàn, lấy sách vở từ bên trong ra, lật đến trang thầy nói.

Trên bục giảng, thầy Lý đang kể chuyện về cuộc đời bi thảm của Hàn Dũ [*].

[*] Hàn Dũ: Hàn Dũ (chữ Hán: 韓愈, 768 - 25/12/824) tự Thoái Chi 退之, sinh tại đất Hà Dương, Hà Nam, Trung Quốc (nay thuộc Mạnh Châu, tỉnh Hà Nam); tổ phụ người đất Xương Lê (nay thuộc Hà Bắc, có thuyết nói thuộc huyện Nghĩa, Liêu Ninh) nên ông thường tự xưng là Hàn Xương Lê (韩昌黎), làm quan về đời vua Đường Hiến Tông (806 - 820) tới Bình bộ thị lang, Lại bộ thị lang.

(Nguồn: Wikipedia)

Lúc này, bỗng dưng điện thoại trong túi áo rung hai cái, Tống Chanh Chanh cẩn thận lấy điện thoại trong túi ra, cúi đầu lén lút nhìn.

Tin nhắn từ Hoàng Quỳnh.

[Quên nhắc cậu, chàng trai ngồi cùng bàn với cậu chưa bao giờ nhận đồ của nữ sinh, lúc trước có vài nữ sinh đưa đồ cho cậu ấy đều bị từ chối. Nếu nữ sinh đó kiên quyết không buông tha, người ta liền mặc kệ, không thêm quan tâm tới mặt mũi nữ sinh đó. Cậu nên chuẩn bị tâm lý trước nha.]

[Cố gắng lên tình yêu!]

Cất điện thoại vào túi, tay trái Tống Chanh Chanh chống cằm, tay phải xoay bút, bây giờ suy nghĩ của cô cũng giống như cây bút này, không ngừng xoay chuyển.

Cuối cùng, cây bút kia rơi xuống đồng sách vở. Cô lập tức cúi đầu xé một trang giấy trên quyển tập, vội vàng viết một hàng chữ.

[Thương hiệu nước này ở siêu thị đang giảm giá mua một tặng một, bạn thân của mình không uống được, vì vậy ban đầu định đưa cho cậu, không ngờ nửa đường bị bóng đập vào đầu, vẫn còn đau lắm. □

Nếu cậu không nhận có phải rất có lỗi với cái đầu bị đập của mình không?

Coi như là quà gặp mặt của bạn ngồi cùng bàn nhé.

Nếu như cảm thấy áy náy, cậu có thể đưa lại mình quà đáp lễ. $O(\cap \cap O)$

Viết xong, liền đặt giấy và nước lên bàn Phó Dao Xuyên.

Sau khi đưa đồ, hai tay Tống Chanh Chanh nắm chặt cây bút, trong lòng không ngừng cầu nguyện, không nhìn được lên nhìn về phía Phó Dao Xuyên.

Khuôn mặt cậu không biểu cảm, ánh mắt dừng trên tờ giấy rất lâu, khiến người khác không đoán được suy nghĩ thật sự của cậu.

Cô khẽ thở dài.

Được rồi, nếu bị trả lại cũng không sao, cũng lắm đổi cách thức khác.

Ngần vắn lẩn không được từ bỏ, chuyện nhỏ nhất như vậy cũng không chịu được còn đòi theo đuổi nam sinh cái rắm gì.

Cuối cùng, cuộc đời bi thảm của Hàn Dũ cũng được thầy Lý kể xong. Trong lúc Tống Chanh Chanh tràn đầy ý chí chiến đấu chuẩn bị nghe giảng thì một tờ giấy rơi trên bàn cô.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng thấp thỏm không yên, từ từ hé mở tờ giấy, vừa mở vừa híp mắt lên nhìn.

Khi toàn bộ tờ giấy được mở ra, cô cũng mở to mắt.

Rốt cuộc Tống Chanh Chanh đã thấy được chữ cậu, chữ cậu rất đẹp, lưu loát, phóng khoáng và rõ ràng. Vô cùng phù hợp với khí chất và vẻ đẹp của cậu.

Có người từng nói giọng nói dễ nghe sẽ làm cho tai mang thai, nét chữ đẹp như vậy khiến mắt cô cũng muốn mang thai luôn rồi.

Thường thức xong nét chữ hoàn mỹ, Tống Chanh Chanh bắt đầu đọc nội dung.

[Tôi nhận, giờ cậu tập trung nghe giảng được chưa?]

Con gió bên ngoài cửa sổ ập vào mặt, cái nóng mùa hè dường như đang chạy khắp mặt cô, trong lòng cô lúc này như có một vườn hoa tươi nở rộ, đóa hoa mang hương thơm ngào ngạt.

Tống Chanh Chanh không kìm được khẽ mỉm cười, dù sao cậu ấy cũng nhận nước rồi.

Cô cảm thấy mình thật sự không giống với những nữ sinh khác.

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Editor: Mỹ Phụng

Beta: Q. Er and Dâu Tây ☐

Có người từng nói, nếu bạn thích bạn cùng bàn, điều tuyệt vời nhất chính là cho dù tan học cậu ấy đi đâu, lúc đến trường sẽ lập tức quay về bên bạn.

Tống Chanh Chanh cảm thấy câu nói này rất đúng, đây cũng là tâm tư nhỏ bé thầm kín của cô, là điều tốt đẹp nhất chôn vùi nơi đáy lòng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến thứ sáu.

Đầu tháng chín, nắng gắt cuối thu chưa hoàn toàn biến mất, thời tiết vẫn nóng nực như cũ, trong không khí, hương hoa quế nhàn nhạt thấm vào lòng

người.

6 giờ 20 phút sáng, Tống Chanh Chanh bị chiếc đồng hồ báo thức thông minh của cô bạn cùng phòng - Từ Đình gọi dậy, sau khi dậy cô vừa nghe radio vừa vào WC đánh răng rửa mặt. Đối diện giường Hoàng Quỳnh là Từ Đình đang lìm đim, mơ mơ màng màng nói: "Mẹ nó, trời sáng rồi".

Sau đó không còn tiếng động nào khác.

Tuy Tống Chanh Chanh không thể học cùng lớp với Hoàng Quỳnh, nhưng rất may mắn hai người được ở chung phòng.

Tối năm lớp 11 họ mới quyết định ở lại trường, vì làm thủ tục muộn hơn người khác vài ngày nên bị đưa vào phòng ký túc xá còn trống của các lớp khác, mặc dù không cùng lớp, nhưng được ở chung cũng rất tốt, một tuần nay mọi người đều vui vẻ, hòa đồng.

Từ Đình là học sinh ban 9, thành tích miễn cưỡng duy trì ở mức trung bình, vì vậy cô đã lên kế hoạch từ sớm là sẽ thi vào trường đại học truyền thông tốt nhất miền Nam, trở thành phát thanh viên chuyên nghiệp, nên cô ấy vừa tới đã mang theo chiếc đồng hồ báo thức thông minh, sau đó dùng âm thanh đánh thức những người buổi sáng không thể thức dậy nổi.

Cô ấy nói đặt đồng hồ báo thức không phải để đi tiểu, mà là vì ước mơ, vì muốn nhắc nhở bản thân cố gắng nỗ lực!

Nhưng kết quả cô ấy lại là người dậy cuối cùng, còn Tống Chanh Chanh trở thành người đầu tiên.

Vì đánh thức cô thì có thể ngồi với bạn cùng bàn thêm một giây, chỉ nhiều thêm một giây thôi cũng cảm thấy mình được lợi thêm một giây.

Nghĩ tới đây, Tống Chanh Chanh nhìn mình cả miệng đầy bọt kem đánh răng trong gương, không nhìn được mà cười thâm.

Ở tuổi này, tâm tư của các cô gái như quả cầu thủy tinh vậy, thuần túy và trong sáng.

Thứ sáu, căn tin có phát bánh bao hấp và canh chua, đám bạn cùng phòng cô vô cùng xúc động, chạy ngay tới cửa soát thẻ để lấy bánh bao hấp.

Tống Chanh Chanh mua hai khúc lúa mạch và một hộp sữa đậu nành, hiện tại cô không muốn nán lại ở bất cứ nơi nào, liền trở về phòng học: "Các cậu đi ăn đi, mình đến phòng tự học sớm một chút, hôm nay phải nộp bài tập cho Judy, còn phải viết đơn đúng chính tả, mình chưa chuẩn bị kỹ càng".

Từ Đình đùa giỡn: "Sao đột nhiên cậu thích học hành thế?"

Chỉ có Hoàng Quỳnh biết được tâm tư nhỏ của cô bạn thân: "Cậu đấy, đừng giả vờ nước đến chân mới nhảy, hôm nay phải học thuộc mà sao hôm qua mình không thấy cậu ôn tập?" Cô khẽ sát vào tai Tống Chanh Chanh, nhỏ giọng: "Mình thấy thật ra cậu chỉ mong sao có thể nhanh chóng ở cùng một chỗ với ai kia thì đúng hơn."

Tâm tư bị đoán trúng, Tống Chanh Chanh tức giận, tóm lấy Hoàng Quỳnh đá đi nơi khác.

Đến lớp học vừa đúng 7 giờ, mọi người chưa tới đông đủ nên phòng học hơi trống, tia nắng ban mai rọi vào, ánh mặt trời như tấm lụa mỏng nhẹ nhàng chiếu xuống bao phủ lớp học, làn gió chậm chậm lướt qua bức màn màu xanh lam.

Lúc này Phó Dao Xuyên đã ngồi trong lớp, cậu đang cúi đầu đọc sách.

"Chào buổi sáng". Tống Chanh Chanh ngồi xuống, mỉm cười chào cậu.

Cô gái mỉm cười ngọt ngào, gương mặt xinh đẹp, tựa như đóa hoa đào nở rộ, xinh đẹp và rực rỡ.

"Ừm, chào". Phó Dao Xuyên ngẩng đầu, lạnh nhạt trả lời, rồi cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Cô rất muốn biết cậu đang đọc sách gì.

Ừm! Dù sao bây giờ vẫn còn sớm, trong lớp học cũng ít người, không bằng dựa vào cuốn sách này tìm đề tài nói chuyện, biết đâu có thể vì sách mà tìm được sở thích và tiếng nói chung.

Tống Chanh Chanh bắt đầu mơ một giấc mơ thật đẹp.

Cô lấy quyển sách tiếng Anh ra và để cặp sau lưng, nghiêng người về phía Phó Dao Xuyên hỏi: "Cậu đang đọc sách gì vậy?"

"Người ngoài cuộc". Phó Dao Xuyên đọc tên sách lên.

Hóa ra là người ngoài cuộc, cuốn này cô từng đọc qua, hình như tác giả là Khả Ái Đào, cô nhớ mang máng là nó vô cùng cầu kỳ.

Lần này, nói không hết tiếng nói chung rồi.

"Cậu nói là cuốn sách này sao, do Khả Ái Đào viết, thì ra cậu cũng thích đọc thể loại tiểu thuyết ngôn tình, lúc còn nhỏ tớ đọc rồi đấy."

"..."

Có chút nhạt nhẽo, bầu không khí yên tĩnh quá!!

Cô nói sai cái gì rồi sao?

Chỉ thấy vẻ mặt Phó Dao Xuyên vô cùng kinh ngạc, nhìn cô chăm chăm, sau đó khép quyển sách lại, đặt quyển sách xuống trước mặt cô.

"Tác giả cuốn sách này họ Camus, người Pháp".

"..."

Ôi trời ơi!!! Mất mặt quá!!!

Ngủ ngốc, ngủ ngốc, ngủ ngốc, ngủ ngốc, ngủ ngốc!!!

Trong lòng Tống Chanh Chanh tự mắng mình cả trăm lần, có điều ai biết được hai quyển sách này cùng tên với nhau đâu, đây không phải lỗi của mình!

Cô nói: "Ồ, vậy hả? Cậu đọc bản tiếng anh hay bản dịch?"

"Bản tiếng Pháp, bản tiếng Trung tôi đã đọc rồi, bản gốc là hay nhất".

Mẹ ơi, đúng là nam thần!

Tống Chanh Chanh ngàn lần không nghĩ tới cậu còn biết tiếng Pháp, hơn nữa còn biết không ít, có thể đọc hiểu được cả bản gốc, phải biết rằng cô chỉ đọc mỗi tiếng Anh thôi đã muốn đi luôn cái mạng già của mình rồi.

Cô định dùng đề tài này để tiếp tục câu chuyện thì thấy Phó Dao Xuyên lấy quyển sách từ trên bàn cô xuống, bỏ vào học bàn, lấy quyển sách tiếng Anh ra.

Cậu nghiêng đầu hỏi cô: "Hình như cậu rất rành, văn bản tiếng Anh và từ đơn thuộc hết rồi à?"

Tống Chanh Chanh chợt dạ lắc đầu, từ đơn và văn bản tiếng Anh gì đó cô đều chưa học.

Phó Dao Xuyên nhắc nhở: "Tranh thủ thời gian học đi, tiếng Anh còn viết nữa đấy, lúc kiểm tra tôi không giúp cậu đâu".

Tống Chanh Chanh được quan tâm mà cảm thấy vui vẻ: "Tuân lệnh, đại diện lớp".

Cô cảm thấy dường như người ngồi bên cạnh cô là một vị cán bộ kỳ cựu chưa trưởng thành vậy.

A a a, ngồi cùng bàn với cán bộ học tập thật đáng sợ, nhưng lại rất muốn ngồi với cậu ấy.

Dù mỗi ngày phải làm bài làm đến chết, học thuộc lòng đến chết cô cũng cam lòng.

Tiếng Anh là tiết cuối cùng của buổi sáng, Tống Chanh Chanh đặt giấy trắng và bút lên bàn, cô chấp tay trước ngực nói với đồng đồ trên bàn: "Lần này lại phải phiên các em viết từ rồi". Toàn bộ quá trình đều vô cùng nhanh.

Người phía trên xoay người lại hỏi: "Chanh Chanh, có thể cho mình mượn cây bút không, bút của mình hết mực rồi, Chu Hành đi học chỉ đem theo một cây bút."

"Hả? Để mình xem lại". Tống Chanh Chanh cúi đầu mở hộp bút, lắc đầu nói: "Mình cũng chỉ có một cây bút có thể viết được, còn lại đều là bút màu thôi."

"Phó Dao Xuyên, cậu thì sao? Có dư cây bút nào không?"

Vu Giai nghiêng người qua Phó Dao Xuyên tìm sự giúp đỡ, nhưng cậu chỉ lắc đầu, cuối cùng cô ấy đành thất vọng mà xoay người lại.

Tống Chanh Chanh phát hiện cả tuần nay hình như Phó Dao Xuyên chỉ dùng một cây bút đen, bất kể kẻ ghi chép cái gì cũng đều dùng màu đen. Không giống như cô, trong hộp chứa đầy bút màu, bút đủ kiểu, bút màu mùi trái cây, bút màu mùi trái cây, bút màu mùi trái cây, còn các loại bút màu rực rỡ để ghi chép và bút huỳnh quang để tô đậm.

Có phải học sinh giỏi chỉ cần một cây bút là đủ rồi? Chỉ học sinh kém mới nghĩ ra cách dùng nhiều loại bút màu như vậy?

Chuông vào học còn chưa reo, Judy đã mang giày cao gót đi vào lớp, hôm nay hình như cô ấy có chút không giống trước kia, trên người mặc một chiếc váy hoa, trang điểm nhẹ nhàng, xem ra tâm trạng rất tốt.

Vu Giai nhìn không được quay đầu lại nhiều chuyện, cô tự phải có phải hôm nay Judy đang chuẩn bị đi hẹn hò không?

Nhưng ngay cả khi tâm trạng Judy đang rất tốt, đối tượng hẹn hò đẹp trai, thì cách nói chuyện và viết lách của cô ấy vẫn như vậy.

Nghe viết từ đơn chia thành hai loại, từ Trung sang Anh hoặc từ Anh sang Trung, cho dù ở tình huống nào đều phải viết ra hết ý nghĩa của từ ngữ trong văn bản tiếng Anh. Nếu bạn gặp phải từ yêu cầu phối hợp cố định thì cần tuân theo cấu trúc ngữ pháp của nó.

Nếu như từ này sai, thì toàn bộ về sau cũng sai.

Tổng Chanh Chanh rất quan tâm thành tích môn tiếng Anh, nếu tiếng Anh của cô tốt, nữ thần Judy nhất định sẽ nghĩ cậu bạn tiêu biểu ngồi cùng bàn này có phương pháp giáo dục tốt, cũng có thể rửa nhục cho cô vì ở tiết học đầu tiên của Judy làm chuyện ngu ngốc. Ngộ nhớ kiểm tra không tốt, cô ấy từ bỏ, tùy ý đổi lại chỗ ngồi, cô sẽ mất đi chỗ ngồi bên cạnh người bạn cùng bàn này.

May mà lúc học môn nghệ thuật và giờ tự học buổi sáng cô đã lấy từ đơn ra học, bây giờ nghe viết đều rất suôn sẻ.

"Biologist".

Cái này cô biết, thực vật, là danh từ, có hậu tố ist.

Trước tiên cô viết tiếng Trung lên giấy, sau đó phân tích nó một chút.

[b- i-o- l-]

Thế nhưng bất chợt xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, từ đơn ghi được một nửa, bút trên tay lại không ra mực. Tổng Chanh Chanh không cam lòng, viết lên giấy rất lâu, vẫn không viết được chữ nào.

"Biện luận, tranh luận, tranh luận với ai đó chuyện gì?" Lúc này Judy đã đọc cụm từ tiếp theo.

Từ này cô cũng biết, nhưng bút hết mực, cho dù có học bài, cuối cùng vẫn bị Judy phê bình, đúng là oan uổng mà.

Tổng Chanh Chanh khóc không ra nước mắt, thật sự không được, nếu không cô sẽ dùng bút màu viết tạm rồi tính sau.

Đúng lúc đó, Phó Dao Xuyên ngồi bên cạnh đột nhiên đưa qua một cây bút đen, lòng Tổng Chanh Chanh đột nhiên hồi hộp. Quay người nhìn sang bạn cùng bàn, chỉ thấy cậu đang ra hiệu cho cô nhanh chóng viết.

"Cậu viết trước đi, tôi nhớ được."

Giọng nói của cậu rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ hai người bọn họ có thể nghe thấy.

"Cảm ơn."

Tổng Chanh Chanh nhỏ giọng cảm ơn, cầm bút tiếp tục viết.

Nhiệt độ cán bút rất ấm, trên đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của cậu, trái tim cô đập loạn xạ.

Ừm, làm tròn một chút thì có thể giải thích rằng hai người đang gián tiếp nắm tay nhau phải không?

Aaaa, lần này nghe viết nhất định phải đúng toàn bộ.

Sau khi Judy đọc xong năm từ, phần nghe viết cuối cùng cũng xong. Tổng Chanh Chanh vội vàng trả bút cho Phó Dao Xuyên, nhân lúc tổ trưởng đang thu bài, cậu nhanh chóng viết những từ Judy vừa đọc ra giấy.

Trí nhớ của cậu ấy quá tốt!!!

Thu xong bài kiểm tra, Judy bắt đầu phân tích các bài tập sau giờ học.

Tổng Chanh Chanh viết lên tờ nháp: ["Hôm nay rất cảm ơn cậu... Yên tâm, lần này viết chính tả chắc chắn mình đúng toàn bộ, sẽ không phụ lòng ngài cho mình mượn bút".]

Ấy da, Tổng Chanh Chanh vỗ đầu, vì quá xúc động mà cô đã viết cậu thành ngài.

Nếu như xóa ghi lại sẽ rất khó coi, vì vậy chỉ có thể để nguyên, sau đó cô vẽ thêm hai biểu tượng dễ thương đằng sau. Cuối cùng bỏ bút xuống đưa giấy cho Phó Dao Xuyên.

Đưa giấy xong, Tổng Chanh Chanh kìm không được nhìn trộm.

Phó Dao Xuyên cầm lấy giấy và bút, nhìn thoáng qua tờ giấy rồi trực tiếp bỏ vào học bàn và không trả lời lại, cậu cầm bút tiếp tục chép bài.

Không biết giải thích thế nào, trong lòng Tổng Chanh Chanh như có nai con chạy loạn, ngọt ngào và hạnh phúc.

Cậu cầm cây bút mà cô vừa cầm, chạm vào nhiệt độ cô lưu lại trên bút. Hơn nữa cô cũng thấy lúc cậu xem giấy, có nhếch môi cười một cái, mặc dù chỉ thoáng qua nhưng vẫn bị cô bắt được.

Để giúp các học sinh về nhà dễ dàng hơn, nhà trường cho phép sau tiết thứ hai buổi trưa có thể ra về. Mà tiết đầu tiên vào buổi chiều ở ban tám là môn thể dục, cho nên đối với họ, chỉ cần học buổi sáng thứ sáu nữa là sẽ được giải thoát.

Tiết thể dục kết thúc, ai nấy đều nóng đến mồ hôi chảy đầm đìa, không muốn làm bất cứ chuyện gì. Một bạn học nghịch nghịch tắt loa trong lớp học, nhờ vậy mà cả lớp tránh được một tiết vật lý trị liệu về mắt.

Vu Giai xoay người sang Tổng Chanh Chanh, nói: "Chanh Chanh, hôm nay sẽ chọn cán bộ lớp đấy, cậu nghĩ ra muốn làm gì chưa?"

Tổng Chanh Chanh thật thà đáp lại: "Không biết nữa, để mình xem sao đã".

Vu Giai không hề muốn chấm dứt cuộc trò chuyện, quay sang hỏi người khác: "Còn cậu thì sao Phó Dao Xuyên?"

Phó Dao Xuyên chưa trả lời, bạn ngồi cùng bàn Chu Hành đã quay người lại, thay cậu trả lời: "Cậu ấy hả, chắc chắn không phải lớp trưởng cũng thì là bí thư lớp, trong lớp chỉ có hai chức này là dễ dàng thôi".

Tổng Chanh Chanh hơi kinh ngạc, cậu ấy luôn lạnh nhạt với tất cả mọi chuyện, vậy mà lại có hứng thú với chuyện làm cán bộ lớp sao?

Cô tò mò hỏi: "Phải không? Lớp trưởng và bí thư không phải bình thường đều là những người không phải làm gì cả sao? Ví dụ như cán bộ thể dục, cán bộ tuyên truyền, tổ chức cán bộ gì đó."

Quả nhiên lời này bị Vu Giai cười nhạo: "Những vị trí đó không thích hợp, không lý tưởng, mặc dù có danh tiếng nhưng cũng không làm được gì. Còn lớp trưởng và bí thư sau này được cử đi học và đi thi cấp thành phố, ba học sinh ưu tú nhất sẽ lọt vào danh sách đề cử. Những chuyện quan trọng thế này, các vị trí kia không được tham gia đâu."

Thì ra là vậy.

Thật ra chính xác là như vậy, học sinh ban xã hội không giống học sinh ban tự nhiên, các môn Toán, Lý, Sinh dựa vào thi đua có thể được vào đại học Thanh Hoa hoặc một số trường đại học nổi tiếng khác. Còn đối với ban xã hội mà nói, từ xưa đến giờ cơ hội vào được các trường đại học nổi tiếng chỉ là một loạt các kỳ thi cử nhân hoặc tự đăng ký độc lập, hoặc dựa vào năng khiếu ngoại ngữ của mình.

Chu Hành gật đầu, bổ sung: "Học sinh ban xã hội cơ hội được đề cử ít hơn, cho nên mọi người đều nghĩ đến việc tranh giành ba vị trí ưu tú, vì vậy lớp trưởng, bí thư lớp luôn có sức hấp dẫn đấy."

"Học sinh ban xã hội không có quyền lợi, kỳ thực nếu không phải tốt học không tốt môn Toán, tốt cũng không lưu lạc tới ban xã hội đâu". Vu Giai bắt giắc thờ dài, nói với hai nam sinh: "Nhưng còn các cậu, thành tích hai người rất tốt, tại sao không chọn ban tự nhiên mà chọn ban xã hội?"

Chu Hành: "Thực ra tôi không có mục tiêu gì cả, chỉ cần có công việc kiếm được nhiều tiền và được ở gần nhà, có chút quyền và một số tiền nhỏ, cơm ăn áo mặc không lo là được. Vì vậy tôi định đăng ký vào trường Luật và chính trị, sau đó sẽ khảo sát những việc về cộng đồng hoặc đại hội nhân dân, nếu không thành công thì tôi sẽ đi Thượng Hải học chính trị."

Vu Giai: "Cũng rất tốt, cậu có ba chống lưng nên có thể liều. Chúng ta không giống nhau, tôi phải cố gắng thi thật tốt để sau này tốt nghiệp đại học mới tìm được công việc như ý." Cô nhìn Tổng Chanh Chanh hỏi: "Chanh Chanh, cậu thì sao? Suy nghĩ tới chuyện chọn trường đại học nào chưa? Tương lai sẽ làm gì?"

Đối với tương lai của mình, Tổng Chanh Chanh có chút mờ mịt, từ trước đến nay cô đều thuận theo hoàn cảnh, đi một bước tính một bước. Cộng thêm ba mẹ cô rất thoải mái, không để ý đến việc học của cô, cũng không can thiệp nhiều vào cuộc sống của cô.

Ba mẹ không yêu cầu gì ở cô, chỉ nói: "Chỉ cần con khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, nhân phẩm tốt, không cảm thấy có lỗi với bản thân, không làm gì trái với xã hội là được."

Cô lắc đầu trả lời: "Mình cũng không biết, thuyền đến đâu câu tự nhiên thẳng [*], hiện mình chỉ mong vượt qua lần thi sát hạch này."

[*] Thuyền đến đâu câu tự nhiên thẳng: Chuyện gì đến sẽ đến, gặp không được, mà không quan tâm cũng không xong.

Vu Giai chống cằm, không tiếp tục nhiều lời nữa, cô hỏi Phó Dao Xuyên vấn đề đó cũng không mong đợi biết được đáp án.

"Để xem đã."

Câu trả lời rất qua loa, rõ ràng không muốn nói cho người khác biết.

Không bao lâu, lớp học đã bắt đầu, Judy đi đến bàn giáo viên, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: "Muốn chọn vị trí cán bộ nào các em tự lên phát biểu, đến lúc đó dựa vào số phiếu để chọn."

Đầu tiên là lớp trưởng, người được đề cử thứ nhất, Thôi Lục Anh lên bục. Khi cô bước lên bục giảng, cả lớp đều "Woa" một tiếng. Tiếp theo là tiếng vỗ tay, giống như đang cổ vũ cô ấy cố gắng lên.

Thôi Lục Anh là nữ thần được các nam sinh công nhận, cô rất xinh đẹp, tính cách cũng tốt, thành tích học tập xuất sắc, giờ tay nhắc chân đều toát ra nét quyến rũ.

Cô gái như vậy làm sao có thể không được các nam sinh chào đón?

"Xin chào mọi người, mình tên là Thôi Lục Anh, rất vui khi được học ở lớp 11A8, cùng các bạn vượt qua hai năm cấp ba khó quên nhất, lần này mình muốn tranh cử vị trí lớp trưởng, đầu tiên với tư cách lớp trưởng..."

Cô ấy chuẩn bị đầy đủ nội dung, trình bày tự nhiên rõ ràng, nói chuyện tự tin phóng khoáng. Về sau còn nâng cao bản thân đã từng học múa và đạt giải nhất, có khả năng làm việc theo nhóm.

Từng học múa sao? Thảo nào khí chất và dáng người đẹp như vậy.

Sau khi kết thúc bài phát biểu của mình, cô nhìn xuống phía dưới, cúi đầu chào mọi người, bày tỏ sự biết ơn, rồi cô nhận được một tràng vỗ tay.

Không chút do dự, Tổng Chanh Chanh cúi đầu, viết tên Thôi Lục Anh lên giấy.

Tiếp theo là đến vị trí bí thư lớp, Phó Dao Xuyên bên cạnh cũng đứng dậy, đi lên bục giảng: "Tôi tên Phó Dao Xuyên, tranh cử vị trí bí thư lớp..."

Cậu trình bày vô cùng ngắn gọn, mỗi câu đều nói rõ ràng. Tổng Chanh Chanh đánh giá, bí thư lớp chắc chắn là cậu rồi, tuy những người được đề cử khác cũng rất ưu tú, nhưng nam sinh ban xã hội đã ít, cậu còn xuất sắc, đẹp trai như vậy, nữ sinh trong lớp sao mà không rung động cho được?

Thế giới này luôn luôn nhìn vào khuôn mặt đấy! Huống chi cậu ấy còn tài giỏi hơn nhiều so với các cô.

Khi cô viết tên Phó Dao Xuyên lên giấy, chợt phát hiện tên của Thôi Lục Anh và tên của cậu đứng cạnh nhau, nhìn vào hai cái tên kia, thật sự có cảm giác không nói nên lời.

Một người là lớp trưởng, một người là bí thư.

Hai vị trí này đều được giáo viên chủ nhiệm kỳ vọng rất nhiều, còn là cặp của trường đấy.

Không được, không được, không được, cái này không được.

Trong khi chờ đợi hai vị trí quan trọng được chọn, tiếp theo là đến các vị trí cán bộ khác, mọi người đều đi lên phát biểu, suy nghĩ của Tổng Chanh Chanh đã không còn đặt ở chỗ này.

Mặc dù lớp trưởng đẹp thì có đẹp, nhưng trông hơi lạnh nhạt kiêu căng, lại không được hoạt bát đáng yêu nữa, giọng nói cũng không ngọt ngào như cô.

Mặc dù bản thân cô thành tích kém hơn, nhưng được cái giỏi ca hát nhảy múa, vẽ tranh đẹp, còn biết chơi đàn Ukulele nữa.

Hừ, nhất định không thể thua được.

Judy nói: "Còn cán bộ văn nghệ, các em có ai muốn tranh cử không?"

Trong chớp mắt, Tổng Chanh Chanh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Editor: Mỹ Phụng

Beta: Qing and Dâu Tây ☐

"Thưa cô, em muốn ứng tuyển."

Tổng Chanh Chanh giờ tay lên, lấy hết can đảm tự đề cử mình.

Sau đó, trong tiếng vỗ tay của mọi người, cô bước lên bục giảng.

Thật ra, cô có hơi căng thẳng, vì trước đó không có chuẩn bị nên hiện tại đầu vẫn đang trống rỗng, cũng không biết phải nói gì. So với những ứng viên đã chuẩn bị tốt, cô quả thực yếu thế hơn nhiều.

Đột nhiên, Tổng Chanh Chanh giống như một quả bóng xì hơi, xẹp lép, trống không.

Cô đứng trên bục giảng, ngẩng đầu, nhìn thấy hết mọi thứ bên dưới, thấy rõ các bạn đang làm gì, và cũng thấy rõ ràng biểu cảm của từng người.

Tổng Chanh Chanh cố gắng đứng thẳng hết mức, trông ngực đập liên hồi. Ánh mắt nhanh chóng rơi xuống nơi bản thân ngồi, chỉ thấy Phó Dao Xuyên dựa vào ghế, hai tay đặt trên bàn, ngẩng đầu nhìn cô.

Cô hít một hơi thật sâu, nở nụ cười tươi sáng như đóa hoa: "Chào mọi người, mình tên Tổng Chanh Chanh, xin tranh cử vị trí phụ trách văn nghệ. Thực ra, mình vừa mới quyết định đăng kí tranh cử nên không chuẩn bị trước nội dung, nhưng mình muốn làm việc với mọi người thật tốt, mình có một trái tim chân thành. Kỳ thực thành tích của mình không cao, nhưng cũng có chút thiên phú văn nghệ, từ nhỏ đã bắt đầu học Piano và vẽ tranh, lúc đầu không muốn học, nhưng lâu ngày thì rất thích, ở trường cấp hai mình còn học đàn Ukulele..."

Tuy những lời nói của Tổng Chanh Chanh chỉ là ngẫu hứng, nhưng rất trôi chảy, làm tăng thêm cảm giác chân thành khiến mọi người thoải mái hơn, cô đề cập tới sở trường của mình đúng lúc, không làm cho người khác cảm thấy như đang khoe khoang.

Kết thúc bài trình bày, dưới lớp truyền lên những tiếng vỗ tay.

Tổng Chanh Chanh khẽ thở phào nhẹ nhõm về chỗ, do sợ bản thân biểu hiện không tốt nên cô quay người hỏi Phó Dao Xuyên: "Có phải vừa rồi mình rất mất mặt không?"

Phó Dao Xuyên nhìn về phía cô, lạnh nhạt nói: "Nói rất được".

Tuyệt vời!!!

Tổng Chanh Chanh cảm thấy đứng ngồi không yên.

Aaaaa, cậu ấy đang khen cô? Mặc dù chỉ có hai chữ! Nhưng cậu ấy nói "Rất được" đấy!!! Mẹ ơi, đóa hoa cao lãnh đang khen cô!!

A a a, thực sự rất hạnh phúc.

Tổng Chanh Chanh vui đến mức không phân biệt được Nam Bắc rồi, nhưng bên ngoài cô vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, thoạt nhìn không có chút biểu cảm.

Vu Giai cũng quay đầu lại khen ngợi: "Cậu nói tốt lắm, hơn nữa, không thể tin được cậu còn biết chơi Ukulele, mình rất thích âm thanh của nó, cũng rất muốn học, nhưng ba mẹ không cho mua, họ nói như vậy sẽ làm chậm trễ việc học".

Tổng Chanh Chanh có chút tự hào, "Cái này học rất dễ, so với ghi-ta thì đơn giản hơn, vì anh trai mình học, nên mình đi theo tìm hiểu một chút, rồi về nhà tự tìm video học".

"Thật là tốt, nếu có cơ hội nhất định cậu phải đàn cho bọn mình nghe đấy".

Nói chuyện xong, Vu Giai quay người về, vui đầu bỏ phiếu cho những người được đề cử. Tổng Chanh Chanh nhìn chằm chằm vào tờ giấy rất lâu, vẫn chưa viết tên phụ trách văn nghệ, cô rất muốn viết tên mình lên, dù sao cũng là giấu tên bỏ phiếu, đâu ai biết cô tự ghi tên mình vào.

Nhưng nếu lỡ tất cả mọi người đều tự viết tên mình, chẳng phải rất xấu hổ sao?

Cô đang xoắn xuýt thì phát hiện Phó Dao Xuyên đã viết xong, liền xông qua hỏi nhỏ: "Cậu có thể tiết lộ đã chọn ai không, cậu có thể bỏ phiếu cho mình không?"

Tổng Chanh Chanh hít sâu, ánh mắt nhìn chằm chằm trên người cậu, tim đập thình thịch, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Hồi hộp chết mất!

"Được rồi, đã sắp hết thời gian, các em đem phiếu bầu từ hàng cuối cùng truyền lên đây".

Đến khi Judy nói xong, Phó Dao Xuyên vẫn không trả lời câu hỏi của Tống Chanh Chanh, cô quan sát cậu rất lâu, sau khi viết xong phiếu bầu, cậu cũng không mở ra xem lại, không nhìn cũng chẳng thay đổi.

Hai tờ giấy được gấp lại truyền lên hàng trên, Tống Chanh Chanh thất vọng nằm sấp lên trên bàn. Haiz, cuối cùng cô cũng không thấy được gì.

Không bỏ cuộc! Nhất định không bỏ cuộc!

Tống Chanh Chanh lập tức khôi phục ý chiến đấu, ngẩng đầu ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn Phó Dao Xuyên, nói: "Bằng không chúng ta trao đổi một chút, cậu có muốn biết mình có bỏ phiếu cho cậu làm lớp trưởng không?". Minh cho cậu biết, cậu cũng cho mình biết cậu có bỏ phiếu cho tôi không nhé?

Lúc này, Tống Chanh Chanh dường như đã sinh ra chấp niệm với lá phiếu của cậu, giống như chỉ một phiếu bầu kia của cậu cũng làm cô có được cả thế giới vậy.

Còn không đúng sao? Được người mình thích đề ý, công nhận, dù chỉ là một lời khen không đáng kể thì đối với một cô gái mà nói đó là tất cả những gì đẹp nhất trên đời.

Rất lâu sau, Phó Dao Xuyên mới nhàn nhạt đáp lại: "Tôi không muốn biết".

Ôi, đúng là...như vậy. Tống Chanh Chanh thất vọng cúi đầu, hai tay không ngừng lục lọi hộp bút, cũng không biết mình đang tìm cái gì.

Xem thái độ cậu như vậy chắc là không bỏ phiếu cho mình rồi.

Suy cho cùng ứng cử viên được đề cử trước đó có sức thuyết phục hơn, người ta không chỉ có thành tích tốt, còn biết đàn tranh cấp mười, lúc học cấp hai đã làm phụ trách văn nghệ rồi, hơn nữa cũng đã từng dẫn dắt lớp thi đấu hợp xướng đạt giải nhất.

"Nhưng mà...tôi bỏ phiếu cho cậu".

Tống Chanh Chanh lập tức ngẩng đầu, cả người căng cứng, đôi mắt trừng lên.

Lúc này cậu ấy vừa nói gì? Cô sợ bản thân mình sinh ra ảo giác mà nghe nhầm, cũng không dám hỏi lại, dù sao dựa vào tính cách của cậu, có thể nói ra đã là giới hạn lớn nhất rồi.

Cô không dám tin, lặng lẽ quay đầu lên lút nhìn trộm Phó Dao Xuyên.

Chỉ thấy ánh mắt của cậu rơi trên người mình, ánh mắt của cậu lạnh lùng mang theo tia xa cách, nhưng cô cảm thấy ngày hôm nay Phó Dao Xuyên có chút không giống với trước kia.

Không giống ở chỗ nào, cô cũng không nói được.

Hai mắt nhìn nhau, Tống Chanh Chanh chỉ cảm thấy mặt mình như bị thiêu đốt, nóng hổi, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Sợ tâm tư của mình bị phát hiện, Tống Chanh Chanh lập tức quay đầu, cầm lấy sách bài tập tiếng Anh mà Judy phát trước khi vào học, sách bài tập uốn cong được, đúng lúc chắn được nửa mặt cô.

Gương mặt dán lên sách, cô vui sướng cười híp mắt.

Mặc kệ, dù có nghe hay không nghe, cũng coi như cậu ấy bỏ phiếu cho mình rồi.

Mẹ ơi, cô thật sự rất vui, rất hưng phấn! Rất muốn chạy hai mươi vòng sân trường.

Đóa hoa cao lãnh kia lại có thể đem một phiếu bầu quý báu bỏ cho mình >"<

Tống Chanh Chanh cảm thấy lần bầu cử này không còn gì tiếc nuối, cho dù thành công được chọn làm phụ trách văn nghệ cũng không vui vẻ bằng câu nói đơn giản "bỏ phiếu cho cậu" của cậu ấy.

Đội số phiếu được thu đủ, Judy gọi ba người không tham gia tranh cử lên bục, một người đọc phiếu, một người thống kê, một người xác nhận.

Các học sinh còn lại bắt đầu tự học.

Sách bài tập tiếng Anh để trên bàn, Tống Chanh Chanh cầm bút muốn cố gắng tập trung làm bài, nhưng tâm trí lại không đặt trên sách, cô chẳng đọc nổi đề bài nào cả, không nhìn được ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, xem ba người kia trên bảng tô tô vẽ vẽ. Vì thế, một đề bài trắc nghiệm đơn giản, cô làm tới năm phút vẫn chưa tìm được đáp án đúng.

Hai vị trí quan trọng cũng không khó đoán, Phó Dao Xuyên và Thôi Lục Anh đều vượt xa các ứng viên khác với những ưu thế áp đảo. Nhưng ở bên này, cô và một ứng cử viên khác lại có chút ngang nhau, số phiếu cũng bằng nhau.

Được rồi, lúc này thật sự không nên nhìn nữa.

Sau năm phút, việc thống kê chính thức kết thúc. Tổng Chanh Chanh lập tức ngừng đầu, sau khi nhìn thấy tổng số phiếu bầu của từng ứng viên trên bảng thì thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cô thắng ứng viên kia 10 phiếu, thành công có mặt trong đội ngũ cán bộ lớp.

Tổng Chanh Chanh ôm mặt cười vui vẻ.

Hi hi hi, cuối cùng cũng có thể cùng cậu ấy làm cán bộ lớp, sau này nhất định sẽ có rất nhiều rất nhiều cơ hội trao đổi.

Thật sự quá tốt!!!

Tuần này Tổng Chanh Chanh cũng không về nhà, ba mẹ cô hàng năm đều công tác ở nước ngoài, cô không muốn ra nước ngoài học, chỉ có thể một mình đi học ở trong nước. Lúc đầu mọi người sợ cô một mình không ai chăm sóc, nên tìm một chị gái cho thuê nhà giá tiền rất thấp, nói là tìm người trông nhà, thực ra chính là tìm một người chăm sóc cô.

Nhưng kết quả chị gái nhỏ lại biến thành chị dâu nhỏ, gần đây vì thi lên thạc sĩ nên dọn về ký túc xá đại học, vì vậy Tổng Chanh Chanh cũng dứt khoát làm thủ tục ở lại trường. Điều kiện không bằng ở nhà, nhưng hơn ở chỗ có cơm ăn, có bạn chơi cùng, nên cũng không nhàm chán.

Có điều cơ bản những người ở lại đều là người địa phương, đa số là do nhà ở vùng ngoại ô, không có phương tiện đi học nên mới chọn ở lại, đến cuối tuần thì vẫn về nhà.

Cuối tuần phòng ngủ chỉ còn lại một mình Tổng Chanh Chanh.

Nhà ăn trong trường cuối tuần không bán, một mình cô tung tăng vui vẻ qua bên đối diện ăn một bát bún cay, ăn đến no nê, Tổng Chanh Chanh quay về ký túc xá, rửa mặt xong liền bò lên giường bấm điện thoại.

Cô mở Wechat, phát hiện mình bị kéo vào một nhóm. Trong nhóm ảnh đại diện đều nhìn rất lạ, chỉ có ảnh đại diện của chủ nhóm Thôi Lục Anh là cô nhận ra được, lần trước tan học, cô ấy có tìm cô thêm bạn Wechat.

Trong nhóm mọi người đang nói chuyện, cậu một câu tôi một câu, vô cùng náo nhiệt.

Lúc này Thôi Lục Anh nói trong nhóm: ["Làm phiền mọi người sửa lại tên trong nhóm, ghi tên của mình nhé. Về sau nhóm này sẽ là phương tiện liên lạc các vấn đề trong lớp"]

["Tuân lệnh lớp trưởng ~"]

["Chủ nhóm phát bao lì xì đi ~"]

Thì ra đây là nhóm cán bộ à, vậy là Phó Dao Xuyên cũng ở trong nhóm sao?

Tổng Chanh Chanh tim đập lỡ một nhịp, cô kích động xoay người, bấm mở tư liệu nhóm, mọi người chưa kịp sửa lại tên trong nhóm, Tổng Chanh Chanh chỉ có thể tìm kiếm Wechat của cậu trong đồng hình đại diện xa lạ.

Cuối cùng cũng tìm được rồi, tên Wechat đơn giản ngắn gọn, tên chỉ có một chữ tiếng anh viết hoa F, hình đại diện là một trang sách, trên đó viết chỉ chút từ đơn tiếng Anh.

Cô nhìn không hiểu, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng lợi hại.

Cậu không đăng nhập, bấm vào album hình là một thanh dài, hoàn toàn không có hình gần đây.

Cô rất muốn thêm cậu ấy vào Wechat. Nhưng vấn đề là lấy lý do gì để thêm đây?

Trao đổi công việc trong lớp? Đẹp, vậy tại sao không nói trong nhóm.

Vậy coi như là bạn bè kết bạn với nhau, hướng hồ chúng ta còn là bạn ngồi cùng bàn? Ô, đây là một sự từ chối.

Vậy thì tìm đại một bài tập về nhà rồi hỏi cậu ấy là được rồi.

Cứ vậy đi! Tổng Chanh Chanh, sao mày có thể thông minh đến vậy!!!

Lúc này Tổng Chanh Chanh đang nằm trên giường lật qua lật lại, cô nghĩ ra một lý do chính đáng, nhanh chóng bò xuống giường, định lấy sách bài tập tiếng Anh trong cặp ra.

Đồ trong cặp bị cô lật tung lên hết vẫn không tìm được sách bài tập tiếng Anh.

Rõ ràng đã mang về mà, trước khi đi cô còn nhìn lại hộp bàn xác nhận, tại sao bây giờ không có?

Cô tìm đến bức cả mình, lúc này Wechat đột nhiên có thông báo tin nhắn. Tống Chanh Chanh mở ra xem, không có tin nhắn trò chuyện, ngược lại bên bảng tin hiện lên số "1" màu đỏ.

Chắc là có người trong nhóm kết bạn với mình.

Lúc này di quản lý ký túc xá đi kiểm tra từng phòng, đi đến lầu bốn, hai tiếng hét "a a" đánh vỡ hành lang yên tĩnh. Làm di quản lý sợ chết khiếp.

Tiếng hét từ phòng 406 truyền đến, di quản lý theo tiếng hét chạy qua, gõ cửa phòng hỏi tình hình.

Tống Chanh Chanh thò nửa đầu ra cửa, lớn tiếng nói: "Là con đây đi, không có việc gì đâu, vừa rồi con không cẩn thận, chân đụng vào góc bàn thôi ạ".

Di quản lý thở phào: "Cẩn thận một chút, về sau đừng hét lên như thế, con làm di sợ đấy".

"Con biết rồi ạ".

Di quản lý rời đi, Tống Chanh Chanh chui cả người vào trong chăn lăn lộn, cái giường nhỏ bị cô hành hạ tới tắc lư liên tục.

Sao cô có thể không kích động được cơ chứ!!! Thật sự là vui muốn chết đi được!!!

Hôm nay có nằm mơ cũng muốn tỉnh dậy để cười!!

A a a a! Vừa rồi, Phó Dao Xuyên thêm cô vào Wechat!!!

Mẹ ơi, nủi bẵg thêm cô vào WeChat!!!

Lời beta: Các bà khủng bố tôi quá nên mê man trả chương không dám làm biếng đây ><

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Mỹ Phụng

Beta: Lavender ☐

Tống Chanh Chanh kích động gần nửa ngày, sau đó mới ấn nút [đồng ý]. Ném di động qua một bên, cô úp mặt vào gối, vui vẻ lăn lộn.

Lăn qua lăn lại khoảng mười phút, cô mới ngồi dậy, vội vàng mở WeChat.

[Bạn đã thêm F, hiện tại hai người có thể trò chuyện]

Tao khinh, từ đầu đến cuối đều là mày - cái hệ thống ngu ngốc này nói chuyện, tao với mày có cái gì để nói à.

Vậy nên ý là muốn cô chủ động bắt chuyện sao?

Tống Chanh Chanh ôm di động, nghĩ tới nghĩ lui mà không biết nên mở đầu câu chuyện như thế nào.

Màn hình điện thoại vẫn đang hiện giao diện trò chuyện của WeChat, tay Tống Chanh Chanh nghịch nghịch điện thoại, gõ chữ một cách lộn xộn, bất giác cô đã gửi đi một tệp GIFmang biểu cảm

[Mau tới đây! Bộp bộp bộp bộp...]

Tệp GIF là hình một người đàn ông, cả người trần truồng, nằm trên giường võ võ xuống chỗ trống bên cạnh.

Đây là do Tống Chanh Chanh trộm từ chỗ Hoàng Quỳnh, hai cô bạn thân này thường dùng cái này để trêu chọc nhau, cho nên nó bị đẩy lên hàng đầu.

Vậy mà cô không cẩn thận nhấn gửi mất rồi.

Đã thế lại còn gửi cho bạn học nam mà cô thích nữa chứ.

Tống Chanh Chanh:???

Chết chắc rồi.

May sao cô nhanh tay nhanh mắt ấn hủy việc gửi đi.

[Tống Chanh Chanh: Chào cậu, xin hỏi cậu tìm mình có chuyện gì sao [mỉm cười]]

Phó Dao Xuyên: "..."

Cậu trả lời lại bằng một câu: "Sách bài tập tiếng anh của cậu ở chỗ tôi."

Tống Chanh Chanh bừng tỉnh, hèn chi cô tìm hoài tìm mãi mà không thấy đâu.

[Hóa ra là ở chỗ của cậu à, thảo nào mà mình tìm không thấy, vậy thứ hai cậu mang lên cho mình nha, cảm ơn nhiều.]

Phó Dao Xuyên nhanh chóng hồi âm: [Không tính làm bài tập tiếng anh à?]

[Tống Chanh Chanh: Trời đất chứng giám, mình thật sự rất muốn làm nhưng mà quyển sách bài tập không phải đang ở chỗ của cậu sao. Hay là cậu muốn đến nhà mình trả sách?]

Tống Chanh Chanh chỉ là vô tình nói đùa một câu, không hề nghĩ tới việc cậu thật sự tự mình đến trả sách cho cô.

[Phó Dao Xuyên: Nhà cậu ở đâu?]

Hả, thật sự muốn tự đưa tới sao?

Tay Tống Chanh Chanh run run, cố gắng bình tĩnh lại, trả lời: [Vậy có làm phiền cậu quá không? Nếu không hay là để mình đến nhà cậu cũng được, hai ngày nay mình đều ở trong trường, cậu thường về nhà bằng xe gì vậy?]

[Phó Dao Xuyên: Cậu không về nhà à?]

[Tống Chanh Chanh: Ủ, ba mẹ mình không có ở đây, ở nhà cũng không có ai, mình là một thiếu nữ đáng thương chỉ có thể ở trong ký túc xá chờ đợi TUT][Hình ảnh một con chó hai trăm cân ngồi khóc hu hu.jpg]

Một lúc lâu sau không có tin nhắn gửi tới.

Tống Chanh Chanh nằm trên giường, xoay người, không chờ nữa, cô chuẩn bị mở trò chơi Con ếch thiếu thân xem xem nó đang làm gì. Mới vừa mở giao diện trò chơi ra, thì có thông báo tin nhắn WeChat của Phó Dao Xuyên.

Cô tắt dao diện trò chơi, mở WeChat lên.

[9 giờ sáng ngày mai, tôi chờ cậu ở trước cổng trường học.]

Tay Tống Chanh Chanh run lên, chiếc di động nặng nề nện thẳng xuống mặt cô.

"Bang" một cái, đau quá ㄟ~~~~~

Cô lập tức ngồi dậy, xoa xoa vết thương trên mặt, cầm điện thoại lên nhìn đi nhìn lại tin nhắn hồi nãy cậu ấy gửi tới.

Trời ạ!

Cậu ấy tự mình đem sách bài tập trả lại cho cô?

Trên mặt Tống Chanh Chanh chợt hiện lên một nụ cười, gương mặt cô nàng bỗng nhiên ửng hồng, có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Cô sợ cậu ấy sẽ hối hận mà rút lời, nên ngay lập tức vội đáp ứng.

[Được, cảm ơn cậu trước nha! 9 giờ ngày mai không gặp không về.]

Chỉ chốc lát sau, Phó Dao Xuyên gửi tới một câu [Ngủ ngon.]

Đoạn đối thoại kết thúc hẳn.

Tổng Chanh Chanh hơi thất vọng dựa vào đầu giường, tay chống cằm, khóe miệng nhếch lên.

Vậy là ngày mai bọn họ có thể gặp riêng rồi!

Là gặp riêng đó nha! Chỉ có hai người nha! Còn là một nam một nữ nữa chứ!

Hơn nữa lại còn là ngày mai, sao cứ có cảm giác như là đi hẹn hò vậy.

Bây giờ phải làm sao đây, chỉ cần nghĩ đến ngày mai, cô liền cảm thấy thật sự rất rất là hạnh phúc.

---

7 giờ sáng ngày hôm sau, chuông báo thức vang lên, Tổng Chanh Chanh không chần chừ bò vội từ trên giường xuống, cô mở một bài hát ngọt ngào, vui tươi trong điện thoại, vừa nghe vừa đi vệ sinh, đánh răng rửa mặt.

Cô lấy chiếc khăn lông lau bọt nước trên mặt, khăn lông mềm mại nhẹ nhàng tiếp xúc với làn da, Tổng Chanh Chanh ghé mặt sát gương ti mỉ nhìn ngắm bản thân.

Tốt lắm, mắt không có quầng thâm, làn da cũng không tồi, để mặt mộc cũng rất đẹp đó nha.

Sau khi thoa kem chống nắng, cô thuận tay buộc tóc lên, vàng trán đầy đặn, mái tóc đuôi ngựa thật dài, lộ ra cái cổ mảnh khảnh trắng nõn.

Sau đó lại lựa quần áo.

Tổng Chanh Chanh đứng trước tủ quần áo phát ngốc một lúc lâu, bởi vì lúc đi học đều mặc đồng phục, vì vậy quần áo bình thường cô mang tới không nhiều, không có những chiếc váy xinh đẹp, quần áo thời thượng mang sắc thái trang nhã lại càng không.

Quên đi, mặc đại cái này vậy, cô lấy ra một cái áo sơ mi màu trắng và một cái quần đùi màu caramel đưa lên ngườiướm thử.

Hình như không hợp lắm, phối với giày cũng không phù hợp.

Vậy nên cô ghét bỏ ném nó vào trong tủ quần áo, sau đó lấy ra một cái quần đùi cạp cao, mang một đôi giày màu đen được làm bằng vải bạt.

Chiếc quần đùi dây ngắn vừa vặn, nếu ngắn quá thì không phù hợp với tuổi, lại có thể tôn lên đôi chân thon dài thẳng tắp.

Trên lưng đeo cặp sách, Tổng Chanh Chanh điều đà soi soi lại gương, sau đó vui vẻ phấn chấn ra khỏi cửa.

Cửa phòng mở ra, một luồng hơi nóng ập tới. Tháng chín đã là cuối hè, vậy mà bên ngoài vẫn nắng gắt như lửa, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống mặt đất.

Hai bên đường tới trường trồng toàn cây ngô đồng, Tổng Chanh Chanh tránh ở dưới bóng cây, để không bị ánh nắng mặt trời làm tổn thương, cuối cùng cũng đến được cổng trường, trên trán cô đã lấm lem mồ hôi.

Đúng lúc này âm báo có tin nhắn của WeChat vang lên, là tin nhắn của Phó Dao Xuyên. [Tới tới rồi.]

Tổng Chanh Chanh cảm thấy mặt trở nên nóng nóng, nhìn không được mà cắn môi cười trộm.

Thật muốn nhìn thấy cậu ấy quá đi.

Thật ra mới chỉ có một buổi tối không gặp mà thôi, không biết vì sao bản thân cô lại kích động đến vậy.

Vừa mới xoay người, lập tức nhìn thấy Phó Dao Xuyên đang đi về phía này, hôm nay cậu ấy không mặc đồng phục, mà mặc một chiếc áo thun màu đen phối với quần jean, sạch sẽ lại đơn giản.

Tổng Chanh Chanh đi lên trước: “Cậu tới rồi, hôm nay thật sự làm phiền cậu, đã thế còn bắt cậu đến đây một chuyến nữa.”

Sau khi đến gần thì có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt của ánh nắng vurun trên quần áo của cậu.

Nhất định là lúc giặt có cho một ít hương xả vải vào nè.

Phó Dao Xuyên nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, mở cặp sách ra, lấy ra cuốn sách bài tập tiếng anh của cô, “Về sau nhớ chú ý một chút.”

Tổng Chanh Chanh nhận lấy sách bài tập, cầm ở trong tay, “Cảm ơn cậu nhiều.”

Tốt, lấy được đồ rồi, nhiệm vụ hoàn thành, cho nên tiếp theo là kết thúc?

Nhưng Tống Chanh Chanh không đành lòng để cuộc “hẹn hò” nho nhỏ này nhanh kết thúc như vậy, cô cảm thấy vẫn phải làm một chút gì đó.

Có rồi.

Cô đưa tay kéo chiếc cặp sách ra trước mặt mình, vừa cất sách vừa nói, “Cậu ăn sáng chưa? Nếu chưa thì mình mời. Ở cạnh trường học có một quán xiu mại thịt tươi ăn rất ngon, coi như là để cảm ơn cậu vì đã đưa sách cho mình.”

Một bàn đồ ăn sáng ít nhất cũng phải hết nửa giờ đi? Canh xiu mại nóng hổi, nhất định phải ăn từ từ, ông chủ cũng sẽ tặng thêm canh táo tía, cũng rất nóng lòng, phải chờ hồi lâu canh mới có thể nguội một chút.

Xem đi, có rất nhiều rất nhiều thời gian để hai người đơn độc ở chung nhá. Cô thật sự là quá thông minh mà.

Bỗng dung trên đỉnh đầu truyền tới giọng nam: “Không cần, tôi đã ăn rồi.”

Đáng ghét, không có việc gì tự nhiên ăn sáng sớm như vậy.

Tống Chanh Chanh cúi đầu, vắt hết óc suy nghĩ có để kéo dài thời gian, nhưng suy nghĩ cả buổi trời vẫn không tìm ra cách.

“À, ờ... Vậy thôi. Dù sao hôm nay cũng cảm ơn cậu, thứ hai mình sẽ mời cậu đi uống nước. Lần này nhất định không được từ chối nha, mình về phòng làm bài tập đây.”

Nói xong, Tống Chanh Chanh thất vọng cúi đầu, đang định xoay người rời đi, Phó Dao Xuyên bỗng nhiên duỗi tay nắm lấy cặp sách kéo cô lại, sức lực của con trai rất lớn. Rất nhanh, Tống Chanh Chanh đã bị kéo đến bên người cậu.

“...”

Cậu “À” một tiếng, “Hôm qua tôi vô tình nhìn qua sách bài tập tiếng anh của cậu, đa số cậu đều làm sai, làm như thế này mà cậu còn dám nộp bài tập à?”

Hả, cuốn sách bài tập của cô bị cậu nhìn thấy. Hiện giờ nhất định là cậu cảm thấy cô siêu ngốc rồi.

Tống Chanh Chanh nghịch nghịch quai đeo của cặp sách, nhỏ giọng nói: “Minh thật sự không làm được, mình đã cố hết sức rồi.”

Phó Dao Xuyên bắt đầu đi lắc đầu, lập tức đi về phía trước.

Tống Chanh Chanh phát ngốc, cậu không về nhà à? Rõ ràng hướng cậu đang đi là đến thư viện mà.

Đang phát ngốc thì phía trước truyền đến giọng nam: “Biết làm sai rồi còn không mau sửa lại à?”

Meo meo meo? Có ý gì vậy ta?

Đột nhiên, Tống Chanh Chanh giống như vừa mới từ trong mơ tỉnh lại, chạy lại, khoe miệng hiện lên một nụ cười không sao giấu được.

Hi hi, đây mới gọi là đơn độc ở chung nè.

Tống Chanh Chanh theo sau Phó Dao Xuyên đến thư viện, tuy rằng hôm nay là thứ bảy, nhưng vì để tiện cho học sinh cuối cấp có thể tìm kiếm tài liệu ôn tập, nên thư viện vẫn mở cửa như ngày thường, giờ mới hơn 9 giờ, mà thư viện gần như đã kín chỗ.

Bọn họ tìm một chỗ cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống.

Tống Chanh Chanh ngồi bên cạnh Phó Dao Xuyên, lấy sách bài tập tiếng anh, sách giáo khoa tiếng anh, và cả hộp bút từ trong cặp ra.

Trong suốt toàn bộ quá trình, cô có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Phó Dao Xuyên. Bản thân thì lại giống như một đứa trẻ làm sai, nhút nhát sợ sệt đứng trước mặt thầy giáo, sợ mình sẽ bị phạt.

Dù vậy tim cô vẫn không kiềm chế được mà đập bùm bùm, nhảy loạn.

Bài tập tiếng anh giao về nhà tầm khoảng một tờ, phần bài tập kia vốn là do cô viết lung lung vào giờ nghỉ trưa, vốn không dùng não mà suy nghĩ đáp án, toàn bộ đều dựa vào cảm giác, có thể nói là cực kì freestyle.

Phó Dao Xuyên nghiêng người, ngón tay gõ gõ vào sách giáo khoa.

“Biết sai chỗ nào chưa?”

Tổng Chanh Chanh lắc đầu, “Cậu có thể chỉ giúp mình một chút - Đại biểu anh mình thần võ của khóa chúng ta.”

Cậu nghiêng đầu nhìn cô, tiểu cô nương chu chu miệng, mày nhăn lại. Lúc này cô đang rử mắt, cúi đầu xem đề bài trên sách bài tập, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, ánh sáng chiếu lên hàng mi cong vút của cô, tiếp đến là cặp mắt hạnh long lanh như sóng nước, nhìn thật rục rờ.

Ngoài cửa sổ là cây xanh, phía trên không trung là một màu xanh, tất cả đều trở thành phông nền.

Phó Dao Xuyên rất nhanh khôi phục lại tinh thần, lấy cây bút từ trong tay cô,” Nhớ kĩ vào, tôi chỉ nói một lần thôi.”

Cô nhếch môi, tươi cười như hoa, “Tuân mệnh, mình nhất định sẽ nghiêm túc lắng nghe.”

Phó Dao Xuyên đem phần bài tập tiếng anh này giảng từ đầu đến cuối cho Tổng Chanh Chanh nghe, cách giải thích của cậu rõ ràng lại dễ hiểu, phát âm tiếng Anh chuẩn mà rất dễ nghe, thật khiến cho người khác say mê. Cũng không biết vì sao, mấy câu này Tổng Chanh Chanh nghe một chút liền hiểu, lại còn có thể suy một ra ba, mấy loại bài na ná cô đều có thể hiểu hết ý nghĩa.”

Vì thế cô còn làm một bộ bài tập đưa cho Phó Dao Xuyên kiểm tra một chút, kết quả tốt ngoài dự đoán, trừ một số câu sơ ý làm sai, còn lại đều làm đúng cả.

Bất tri bất giác, thời gian trôi qua rất nhanh, giải quyết xong bài tập tiếng Anh, Phó Dao Xuyên lấy cuốn bài tập Toán học ra, bắt đầu vùi đầu làm bài.

Tổng Chanh Chanh không biết tiếp theo nên làm gì, vì cô không biết sẽ cùng cậu tới thư viện, nên cặp sách hoàn toàn trống trơn, trừ cuốn sách bài tập tiếng Anh thì chỉ còn dư lại cuốn sách giáo khoa Ngữ văn.

Không thì bây giờ chuẩn bị bài cho tiết tới vậy, dù sao đây cũng là bài tập về nhà giáo viên giao.

Cô lập tức lấy sách giáo khoa môn Ngữ văn từ cặp ra, mở đến bài "Tiểu Dao", bắt đầu chuẩn bị bài mới.

“Bác Minh có cá, nổi danh vì cá lớn...”

Cô dùng âm thanh siêu nhỏ nhẹ nhàng đọc, nhưng mới đọc được vài câu, liền cảm thấy bụng đã bắt đầu kêu lên. Cô chợt nhớ ra, buổi sáng vì đi quá vội vàng nên vẫn chưa kịp ăn sáng, giờ đã hơn 11 giờ trưa, không đói mới lạ.

Nhưng cô lại rất quý trọng khoảng thời gian được làm bài tập cùng với Phó Dao Xuyên, mỗi một giây đều vô cùng tốt đẹp, cô không muốn kết thúc nhanh như vậy.

Mặc kệ, nó kêu thì kêu, tiếp tục đọc sách thôi, chăm chú đọc sách thì sẽ không cảm thấy đói bụng nữa.

Vì thế, cô tiếp tục đọc: “Bác Minh có cá, nổi danh vì cá lớn, cá lớn một nồi hầm không hết...”

Nè nè, hình như có chỗ nào đó không đúng.

“Hóa thân thành chim, tên gọi là Bằng, Bằng rất to lớn, cần có hai cái giá nướng BBQ, một loại nước chấm vị ngọt, một loại thì cay rất...”

Không được, sao càng ngày lại càng thấy đói bụng.

Phó Dao Xuyên: “...”

Tổng Chanh Chanh rất nhanh phát hiện ra tầm mắt của Phó Dao Xuyên đang nhìn qua.

Lúc này bụng cô thật không biết điều mà xướng lên bản sonata, “Ừ ừ” “Ừ ừ” đặc biệt êm tai.

Trời ạ! Lại mất mặt nữa rồi.

Kệ đi, chết thì chết vậy.

Cô nuốt nuốt nước miếng, tội nghiệp nhìn Phó Dao Xuyên, nói: “Hình như mình đói bụng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Editor: Giang Đào

Beta: Cam □

Tổng Chanh Chanh nhìn Phó Dao Xuyên, nín thở chờ cậu phản ứng.

Trong lòng, cô đã sớm chạy tại chỗ vô số vòng. Mặc dù không thể cùng ăn bữa sáng, nhưng có thể cùng ăn bữa trưa chẳng phải sẽ càng tốt hơn sao?

Nhưng vấn đề là, nhờ người ta cự tuyệt, nói về về nhà ăn thì cô phải làm thế nào?

Thôi, mặc kệ.

Cô tiến đến, nhỏ giọng nói: "Chuyện đó, đối diện trường mới mở một quán Malatang [*], chúng mình có nên đi ăn không? Minh mời, coi như cảm ơn cậu hôm nay đã đưa quyển bài tập cho mình, lại còn giúp mình bỏ tức."

[*] Malatang: là món bình dân đặc sắc truyền thống bắt nguồn ở trấn Ngưu Hoa, địa cấp thị Lạc Sơn, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, lẩu cay Tứ Xuyên cũng là sự cải tiến ưu điểm đã hấp thu từ Malatang mà có. Malatang là một loại ẩm thực có nét đặc sắc nhất cũng là mùi vị Tứ Xuyên lấy làm đại biểu nhất của vùng đất Tứ Xuyên và Trùng Khánh. (Theo Wikipedia)

Phó Dao Xuyên nhìn cô, chân mày hơi nhíu lại, "Hôm qua không phải cậu mới ăn xong ư, sao hôm nay lại muốn ăn rồi?"

Tổng Chanh Chanh kích động không thôi, "Làm sao cậu biết hôm qua mình ăn malatang? Nói mau! Ngày hôm qua có phải cậu lén đi theo mình không?"

"..."

Đổi lại là một hồi trầm mặc của đối phương.

Tổng Chanh Chanh rất muốn đánh chết cái miệng của mình.

Đồ ngu đồ ngu đồ ngu đồ ngu!

Cô cố gắng giải thích, "Mình không phải có ý này, chỉ là mình rất hiếu kỳ làm sao cậu biết mình ăn malatang." Sau đó lại ngửi ngửi quần áo của mình, "Mình đã thay quần áo rồi mà, rõ ràng không có mùi."

Phó Dao Xuyên nhin không được, nói: "Tôi thấy cậu đăng trong nhóm bạn."

A a a! Núi băng này thế nhưng lại để ý đến nhóm bạn của cô, còn biết hôm qua cô ăn malatang.

Làm sao bây giờ, ngấm lại vẫn còn chút kích động.

Tổng Chanh Chanh suy nghĩ một chút, sau này nhất định phải đăng thật nhiều thứ trong nhóm bạn, phải cho núi băng này cảm thấy cô là một cô gái sống tình cảm, vui vẻ nhiệt tình.

Ừ, lần sau sẽ phát một video hát ngắn, chặn tất cả mọi người trừ cậu ấy.

Trong lòng Tổng Chanh Chanh mãi suy nghĩ về chuyện đó, bên cạnh, Phó Dao Xuyên đã thu dọn cặp sách chuẩn bị rời đi. Lúc cô phản ứng lại thì chỉ thấy bóng dáng vai đeo cặp sách đi ra ngoài của cậu.

Tổng Chanh Chanh nhét đồ dùng vào cặp sách, vội vàng đuổi theo.

Ra khỏi phòng đọc, cô vẫn chưa từ bỏ ý định tranh thủ cơ hội cùng ăn cơm trưa, "Vậy không ăn malatang có thể ăn lẩu cay, cổng sau trường có hai quán lẩu cay rất ngon. Nếu như cậu không thích ăn cay, có thể ăn cơm gà om vàng và súp vịt."

Phó Dao Xuyên dừng chân lại, vẻ mặt có phần nghiêm túc: "Ăn ít thực phẩm linh tinh thôi, không tốt cho sức khỏe đâu."

Tổng Chanh Chanh không nhịn được cười, "Không ngờ cậu tuổi còn trẻ mà chú trọng chuyện dưỡng sinh như vậy, cậu có biết không, bây giờ có một cụm từ là "thiếu niên lão thành"? Có thể đây chính là dùng để nói đến những người như cậu."

"..."

Lại im lặng.

Sợ cậu bỏ đi, Tổng Chanh Chanh đi tới trước mặt cậu, chặn cậu lại, nói: "Vừa rồi mình đùa thôi, thật ra lão thành là một từ mang nghĩa ca ngợi."

Phó Dao Xuyên gật gật đầu, "Ừ, tôi biết."

"VẬY cậu cùng mình đi ăn bữa trưa nha. Hôm nay cuối tuần, căng tin trường không mở cửa, mình chỉ có thể ăn ở gần trường học. Cậu đi ăn cùng mình đi, chúng ta sẽ ăn đồ ăn lành mạnh."

Phó Dao Xuyên rũ mắt nhìn cô gái nhỏ hơi cau mày, ánh mắt lấp lánh, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn mình.

Cậu phát hiện hôm nay cô có điểm khác so với trước, tóc vén lên, đổi kiểu quần áo, phối áo phong trắng với quần short cạp cao, làm nổi bật eo thon mảnh khảnh, chân trắng như tuyết, thẳng tắp thon dài cũng lộ ra.

Cô đứng ở đó, xinh đẹp khiến người xem không rời được mắt.

Cậu nhẹ giọng than thở, "Đi thôi." Sau đó lắc lư cặp sách, đi ra ngoài.

Đây là cậu ấy đồng ý rồi sao?

Trong nháy mắt, Tống Chanh Chanh cảm thấy thế giới của mình nổ đầy pháo hoa, ngay cả bước chân cũng trở nên nhanh nhẹn.

Giống như dưới chân có bàn phím âm nhạc đầy màu sắc rực rỡ, mỗi một bước đi, sẽ truyền tới tiếng hát du dương.

Cô đuổi lên trước, đề nghị: "Vậy chúng mình đến nhà hàng Tân Bạch Lộc ăn đi, vừa thanh đạm lại bổ dưỡng."

"Được."

Cuối cùng bọn họ bắt xe đến nhà hàng Tân Bạch Lộc ở Ngân Thái [*] ăn, địa điểm đó cách trường học không xa, chỉ cần qua ba cái đèn xanh đèn đỏ là đến.

[*] Một tòa nhà thương mại cạnh Tây Hồ - Hàng Châu

Phó Dao Xuyên ngồi ở ghế trước - cạnh tài xế, đến nơi cậu liền nhanh chóng trả tiền.

Sau khi xuống xe Tống Chanh Chanh có chút ngượng ngùng. Rõ ràng là cô mời cậu ấy ăn cơm cùng, nhưng lại bị cậu giành trước một bước.

"Dù sao bữa cơm này cũng là mình mời."

Lúc này thang máy đến, bọn họ đi vào, dọc đường cũng không nói chuyện.

Tây Thành là thành phố du lịch nổi danh ở Giang Nam, xưa nay dùng cảnh đẹp, thức ăn ngon hấp dẫn không ít du khách trong và ngoài nước, dù là giữa hè nắng nóng chói chang, vẫn có nhiều du khách tới chơi.

Tân Bạch Lộc là quán ăn nổi danh ở địa phương, cũng là một trong những quán ăn mà du khách muốn ăn khi đến thăm quan.

Mười một giờ ba mươi phút trưa, đúng giờ ăn cơm, trong phòng ăn có nhiều người ngồi, cũng may bọn họ có vận khí tốt nên ngồi được vào hai chỗ trống cuối cùng.

Trong tiệm trang trí rất đặc biệt, ánh đèn hơi tối phối hợp với không gian xung quanh tăng thêm hương vị mờ ảo.

Tống Chanh Chanh ngồi đối diện Phó Dao Xuyên, người phục vụ đưa chén đĩa tới. Chén đĩa sứ trắng tinh, trên mặt còn in hình con hươu sao đứng trên thảm hoa.

Nhận lấy thực đơn từ trong tay người phục vụ, cô nhìn từng hàng chữ nhỏ trên giấy, các loại thức ăn bày la liệt, có món bên cạnh tên còn kèm theo ngón tay cái, còn có món ăn đạt tiêu chuẩn năm sao, đúng là khiến cho người ta có chút không tiếp thu nổi.

Xong rồi, cô lại mắc chứng sợ lựa chọn rồi.

Tống Chanh Chanh buống bút chì nhỏ xuống, ánh mắt rời khỏi thực đơn, có nên hỏi một qua xem bình thường cậu ấy hay ăn cái gì không?

"Xuyên Xuyên, cậu thường hay ăn cái gì vậy? Sao chỉ số thông minh cao như vậy? Đề toán khó như thế mà cũng làm được."

Phó Dao Xuyên: "..."

Biểu cảm của cậu như không muốn trả lời, "Nói tiếng người".

Tống Chanh Chanh: "Đùa một chút thôi." Sau đó cô đặt thực đơn vào trong tay Phó Diêu Xuyên, "Thật ra thì mình gặp chút chướng ngại khi lựa chọn, cũng không biết muốn ăn gì. Cậu thông minh như vậy, giúp mình chọn đi."

Phó Dao Xuyên cũng không từ chối, nhận lấy thực đơn, nhìn lướt qua, "Cậu thích ăn cái gì?"

"Ừ... Mình thích cánh gà chiên trứng muối, bí ngô xào trứng, sườn xào chua ngọt, mở lưng tôm, cá nấu với thịt dê, cá chua Tây hồ, còn có bánh mì kẹp kem, tiết canh hỗn hợp, còn đậu hũ Nhật Bản."

Cậu nhìn cô một cách hoài nghi, "Nhiều như vậy mà cậu có thể ăn hết?"

"Không phải, cậu đừng gọi những thứ này, mình nói đùa thôi, cậu gọi những món cậu thích ăn là được, mình không kén ăn, rất dễ nuôi."

Cậu cúi đầu viết vài chữ trên thực đơn, chọn xong thì đưa thực đơn cho người phục vụ, phục vụ mỉm cười rồi đi.

Cả buổi sáng không uống nước, cộng thêm mùa hè nắng nóng khiến cho Tống Chanh Chanh cảm thấy khát khô cả miệng, lúc này cô rất muốn uống coca lạnh, uống một hóp mà mát lạnh cả tâm hồn, cảm thấy dễ chịu thoải mái.

Vì vậy cô nói, "Cậu có khát không? Mình muốn uống coca, cậu có muốn uống không mình gọi?"

Nói xong, liền vẫy tay gọi: "Phục vụ..."

Còn chưa nói xong thì đã bị Phó Dao Xuyên chặn lại, cô chỉ thấy tay cậu cầm bình trà bên cạnh lên, rót cho cô ly trà nóng, sau đó lại tự rót cho mình một ly.

"Mùa hè nắng nóng càng không nên uống nước có đá, dễ tạo nhiều khí ẩm trong cơ thể, sẽ không tốt đối với thân thể."

"Nhưng mà rất nóng nha, nóng quá nóng quá, mùa hè sẽ không còn hoàn chỉnh nếu thiếu coca lạnh và trà sữa."

Tống Chanh Chanh nhìn nước không rõ màu trong bình trà, chỉ khẽ chạm vào thành ly mà vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng của nước trà.

Ai, trời nóng như thế này làm sao có thể uống nước nóng được.

"Đây là trà Kiều Mạch [*], giúp hạ nhiệt, xua tan cái nóng, mùa hè uống tương đối tốt."

[*] Trà Kiều Mạch: hay còn gọi là Buckwheat là một trong những loại trà đang được ưa chuộng nhất ở Trung Quốc và Đài Loan.

Phó Dao Xuyên nghiêm túc nói, Tống Chanh Chanh không nhin được mà muốn bật cười.

Thành thật mà nói, đáng về lúc nghiêm túc của cậu trông rất dễ thương, cũng rất đẹp trai.

Uống một ngụm nước trà, ai ngờ, hương thơm của trà lan tỏa, vị thanh ngọt đọng lại, ngon hơn so với bất kỳ loại trà miễn phí nào tại các quán.

Có lẽ đó là loại nước được nhiều người yêu thích, so với các loại nước coca và nước trái cây thì ngọt ngào hơn nhiều.

Đặt ly nước xuống, Tống Chanh Chanh hỏi: "Có phải người nhà của cậu cũng đều chú trọng tới sức khỏe như cậu không? Vậy chắc hẳn họ rất khỏe mạnh."

Nội dung cuộc trò chuyện rất đơn giản, nhưng Tống Chanh Chanh lại phát hiện ra biểu cảm khác thường thoáng hiện qua trên mặt đối phương, nó mang theo chút u buồn. Giống như trong phim vậy, nam chính vô tình chạm vào nỗi đau không muốn người khác biết, ẩn sâu trong lòng nhân vật nữ chính.

Cô nói sai gì rồi sao?

Đúng lúc này, người phục vụ bưng món ăn lên.

Đầu tiên là bí ngô xào trứng, sườn xào chua ngọt và mở lưng tôm.

Tống Chanh Chanh tròn mắt nhìn từng món ăn đặt trên bàn, những món này... Đầu là món cô thích ăn mà cô vừa mới kể.

Mặt cô không kiềm chế được mà nổi lên những vạch đỏ ửng, từ từ lan tràn tới tai. Cảm giác này giống như là được ăn viên kẹo mà mình thích nhất vậy, ngọt ngào ngây ngất, đi sâu vào lòng người.

Đội thức ăn được bưng lên hết, Phó Dao Xuyên lại gọi người phục vụ, nói với cô ấy: "Phiền cô mang tới một cốc nước ép dưa hấu, không đá, cảm ơn."

Xong rồi! Lần này mặt càng đỏ hơn, phải làm thế nào bây giờ.

A a a a! Cậu ấy lại gọi nước trái cây cho cô, đó là nước ép dưa hấu mà cô thích nhất.

Tống Chanh Chanh cúi đầu cười ngây ngô, bỗng một miếng bí ngô đột nhiên rơi vào đĩa của cô.

Ngẩng đầu liền nhìn thấy Phó Dao Xuyên cầm đĩa trong tay, đang nhìn về phía bên này.

Cậu thờ ơ nói: "Mau ăn đi."

"Ừ!"

Tổng Chanh Chanh gật đầu, cầm đũa, cẩn thận gấp miếng bí ngô đưa lên miệng.

Bí ngô thơm mềm trườn lên vị mặn của trứng. Lúc mới bỏ vào miệng chỉ thấy hương vị mặn tươi mới, khẽ nhai hai cái mới cảm nhận được vị bí ngô mềm dẻo, hương vị ngọt ngào tràn đầy miệng.

Rất ngọt.

Ăn rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Editor: Giang Đào

Beta: Na and Huyền Linh

Ăn được một nửa, Tổng Chanh Chanh lấy cốc đi vệ sinh để chạy tới quầy thu ngân thanh toán tiền com.

Thật ra bữa com này đều do cô ăn hết, thức ăn mang ra đều là món cô thích, nếu lại để cậu ấy trả tiền, cô cảm thấy rất ngại.

Hơn nữa trong phim không phải đã dạy, bữa com đầu tiên nên chủ động mời khách, như vậy mới có cơ hội có thêm bữa tiếp theo, đây chẳng phải là một công đôi việc sao.

Nhận lại tiền lẻ từ tay nhân viên thu ngân, Tổng Chanh Chanh vui vẻ trở lại bàn ăn.

Thời gian được ở cùng với người mình thích luôn trôi đi rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, đồ ăn trên đĩa gần như đã bay hết.

Tổng Chanh Chanh cầm ly nước dưa hấu ép trên tay lên uống đến những giọt cuối cùng, thật may không phát ra tiếng nấc.

May là cô còn kiểm chế được.

Phó Dao Xuyên nhìn về phía cô: “Ăn no chưa?”

“Ừ, mình no rồi, no rồi.” Tuyệt đối không thể ăn thêm nữa, nếu không cô sẽ thật sự thành heo mỡ.

“Chúng ta ra thanh toán đi.”

Ngay sau đó, cậu gọi phục vụ tới, không ngờ phục vụ lại mỉm cười nói: “Bàn số 25 đã được thanh toán rồi ạ.”

Tổng Chanh Chanh có chút ngượng ngùng, vội đeo cặp sách quay đầu nhanh nhẹn rời đi.

“Đi thôi, đi thôi. Bên ngoài hình như còn rất nhiều người đang xếp hàng đó.”

Ra khỏi quán, Phó Dao Xuyên mới hỏi: “Cậu thanh toán tiền rồi à?”

Tổng Chanh Chanh không nói gì, mà đi thẳng vào thang máy phía trước.

“Tổng cộng bao nhiêu tiền? Để mình chuyển khoản cho cậu.” Nói xong, Phó Dao Xuyên liền lấy điện thoại ra, chuẩn bị chuyển tiền.

Tổng Chanh Chanh bước vào thang máy, hai người một trước một sau, cô đột nhiên xoay người cản lại: “Không cần đâu, mình có phiếu ăn ở đây, không mất tiền.” Cô cười một tiếng: “Nếu cậu cảm thấy ngại, vậy thì lần sau mời lại mình hoặc bây giờ có thể cùng mình đi dạo quanh Tây Hồ, nhân tiện đi tản bộ luôn.”

Đi dạo Tây Hồ là quyết định Tổng Chanh Chanh nhất thời nghĩ ra, cô thật sự không muốn kết thúc buổi hẹn hò hiếm hoi này sớm.

“...”

Thế này là... cự tuyệt sao?

Tổng Chanh Chanh le lười một cái, cười cười nói: “Hình như có chút không thực tế lắm nhỉ, bên ngoài đang rất nóng, chắc chỉ có kẻ ngốc mới chạy ra ngoài phơi nắng.”

Nói xong, cô xoay người, lưng túng nhìn mũi giày của mình.

Thang máy tự động đưa họ xuống tầng dưới, Tổng Chanh Chanh vừa bước chân ra ngoài, đập vào mắt là rất nhiều cửa hàng quần áo.

Mùa hè còn chưa qua, nhưng các cửa hàng đã bày rất nhiều mẫu quần áo mới dành cho mùa thu, tâm tư Tổng Chanh Chanh lúc này không rơi vào mấy thứ đó, ánh mắt không dừng lại, tiếp tục đi vòng qua phía sau để vào thang máy.

Phó Dao Xuyên từ phía sau đuổi theo, rất nhanh đã bắt kịp cô, giống như đang giải thích: “Buổi chiều tôi còn có lớp dạy thêm, một lát nữa tôi sẽ đưa cậu về trường học.”

Trong nháy mắt, tất cả ưu phiền, u sầu lúc nãy bỗng tan biến, tâm trạng cô vui vẻ trở lại. Thì ra không phải cậu ấy không muốn đi chơi với cô.

“Dạy thêm? Cậu thật lợi hại nha? Vậy cậu dạy môn gì đây? Là dạy cho học sinh tiểu học à?”

Tức khắc, sự tôn sùng cô dành cho cậu lại tăng vọt. Cậu chỉ mới 17 tuổi thôi, đã có thể đi dạy thêm rồi, thật là quá giỏi mà.

Phó Dao Xuyên giải thích: “Ngữ văn, toán học, ngoại ngữ đều có, đối phương là học sinh lớp ba, tôi sẽ dạy em ấy đến khi thi lên trung học.”

Tổng Chanh Chanh gật gù đầu, bày tỏ sự tán thưởng: “Minh thật hâm mộ cậu bé kia, cậu giỏi như vậy, được người như cậu dạy, em ấy nhất định sẽ đậu cấp ba rồi.”

Nói hâm mộ là thật lòng, cậu bé kia thật tốt số, hàng tuần đều có thể ở bên cậu ấy trong thời gian dài như vậy, chữa bài tập thì có đáng là mấy đâu.

Lúc rời khỏi trung tâm thương mại thì đã hơn mười hai giờ trưa, đây là thời điểm nóng nhất trong ngày, bên ngoài hơi nóng hầm hập không ngừng phả xuống. Bọn họ đi tới trạm xe, Phó Dao Xuyên bắt một chiếc taxi rồi ngồi vào ghế trên, kế bên người lái.

Chẳng bao lâu, xe chạy đến cổng trường, lần này vẫn là cậu ấy thanh toán tiền xe.

Trước khi tạm biệt, Tổng Chanh Chanh cảm ơn một lần nữa: “Hôm nay cảm ơn cậu nhé, cậu vừa đưa vở bài tập cho mình lại còn cùng mình ăn cơm.”

Phó Dao Xuyên nhàn nhạt trả lời: “Thực ra thì cũng thuận đường mà thôi.”

Cô không nói thêm gì nữa, khoé miệng lảng lảng nở nụ cười.

Cất, thuận đường không thể nào có chuyện lâu như vậy, lại còn ở phòng đọc chữa bài tập, rồi còn cùng cô đi ăn cơm nữa. Tổng Chanh Chanh cảm thấy, lời nói của cậu ấy mâu thuẫn quá đi.

Nhưng đây cũng chỉ là tâm tư của cô gái nhỏ, nó giống như một vật báu trân quý vậy, bị cô giấu kỹ trong hộp báu thời gian, không hề muốn bị ai phát hiện.

“Mặc kệ đi, mình vẫn phải cảm ơn cậu, vậy tuần tới mình sẽ mang bữa sáng cho cậu nhé, không được phép từ chối mình đâu, nếu không mình nhất định sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, trong giờ học cũng sẽ không thể nào tập trung nghe giảng được.”

Phó Dao Xuyên không cản được cô, cuối cùng gật đầu đáp ứng: “Đừng mua quá nhiều, cũng đừng mua quá đắt, nếu không tôi không dám nhận đâu.”

Tổng Chanh Chanh hoạt bát trừng mắt nhìn cậu: “Được rồi, cậu đã đồng ý thì không thể đổi ý nhé.”

Cô gái vui vẻ nhảy chân sáo chạy vào trường học, đột nhiên, cô xoay người hai tay chấp sau lưng: “Này bạn cùng bàn... ngày kia gặp lại.”

Cô cười rộ lên trông rất xinh đẹp, ánh mắt tựa trắng non, sáng long lanh, giữa mùa hè nóng bức, càng khiến cho người ta có cảm giác như một làn gió xuân tươi mát thoảng qua vậy.

Chẳng mấy chốc, cô đã xoay người chạy từng bước nhỏ về phía trường học.

Phó Dao Xuyên vẫn đứng tại chỗ, khoé miệng vô thức cong lên.

Đợi cô đi xa, cậu xoay người tới trạm xe bus của trường.

Địa chỉ chỗ dạy thêm cách trường một đoạn, phải đi hai chuyến mới tới nơi, Phó Dao Xuyên nhìn giờ một chút, hiện giờ là mười hai giờ bốn mươi lăm

phút, một rưỡi lớp mới bắt đầu, vẫn còn kịp.

Mười phút sau, rớt cuộc xe cũng đến trạm.

Điều hoà không khí mát lạnh phả vào mặt, thổi bay cái nóng nực của mùa hè.

Trên xe còn rất nhiều chỗ trống, Phó Dao Xuyên chọn hàng ghế sau, ngay bên cạnh cửa sổ, cậu ngồi xuống đeo tai nghe lên, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe bus chạy trên đường, khung cảnh không ngừng lùi lại phía sau.

Ở thành phố này, khắp nơi đều trồng cây xanh, đa phần là loại cây thân cao, tán rộng, ánh nắng mặt trời mùa hạ len lỏi qua đám lá cây, tạo nên gam màu xanh vàng mát rượi.

Tuy vậy Phó Dao Xuyên cũng chẳng có tâm trạng nhàn rỗi để thưởng thức cảnh đẹp, tâm tư của cậu đã sớm trôi đến tận phương nào.

Bên tai truyền tới giai điệu quen thuộc, trong đầu vẫn còn lưu lại khuôn mặt tươi cười của cô, nụ cười đó vẫn giống như mấy năm trước, vẫn mang vẻ ấm áp trong sáng.

Tổng Chanh Chanh vọt vào phòng ngủ, lưng áp vào cửa, ngẩng đầu nhìn chằm chằm trần nhà, không nhìn được cười ngây ngô.

Trái tim nhỏ xao động đến giờ vẫn còn đập liên hồi như tiếng trống, cả người nóng ran.

Cô bật điều hoà, ngồi xuống ghế, không nhìn được mà muốn lập tức chia sẻ niềm vui sướng này với Hoàng Quỳnh.

Ngại gõ chữ mất thời gian, cô gọi điện thoại trực tiếp cho cô bạn. Chờ lâu, mới thấy Hoàng Quỳnh nhận máy.

"Có chuyện gì vậy?" Đầu kia điện thoại là giọng đầy ngái ngủ, đoán chừng có lẽ vừa bị cô gọi đến nên mới tỉnh.

"Đã không còn sớm, cậu vẫn còn ngủ cơ à." Tổng Chanh Chanh đi đi lại lại trong phòng ngủ, giọng điệu nôn nóng giục giã: "Cậu mau dậy đi, dậy sớm thì vận khí mới tốt được. Cậu có biết hôm nay xảy ra biết bao nhiêu chuyện đặc sắc không!"

Hoàng Quỳnh tỉnh cả ngủ: "Nói tiếng người."

"Hôm nay mình và Xuyên Xuyên đi ăn trưa với nhau, là đi riêng hai người đấy nhé. Cậu ấy gọi cho mình nước ép dưa hấu, còn toàn gọi những món mình thích ăn nữa."

"Lợi hại, tốc độ tiến triển thần tốc đấy. Quả nhiên, "nữ truy nam, cách tầng sa" [*] câu này thật không có sai đi."

[*]: Nguyên văn câu: Nam truy nữ, cách toạ sơn, nữ truy nam, cách tầng sa. Nghĩa là đàn ông theo đuổi phụ nữ, khó khăn như phải vượt núi, còn khi phụ nữ theo đuổi đàn ông, dễ dàng như xé một lớp vải.

Tổng Chanh Chanh đáp trả không khách khí: "Đó là vì mình xinh đẹp."

Hoàng Quỳnh: "Cậu trở về mặt đất đi."

Tổng Chanh Chanh nghiêm túc nói: "Thật ra, thì không có gì gọi là tiến triển đâu, bọn mình chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm, ngoài ra không có gì khác. Tuy nhiên, không phải có câu: "Không tích nũa bước chân, không đi được ngàn dặm. Không tích dòng nước nhỏ, không thể thành sông thành biển" [*] sao.

[*] Danh ngôn của Tuân Tử

"Ôi, cổ văn mà cậu đọc thuộc lòng được như vậy, trước kia mình chưa từng thấy cậu đọc được hết một câu thơ cổ nào." Hoàng Quỳnh trêu nói: "Mình chỉ tò mò, các cậu cùng nhau ăn cơm vậy ai là người trả tiền, mẹ mình nói, ăn cơm có thể nhìn ra một người có đáng tin cậy hay không."

"Mình trả tiền."

"..."

"Lúc đầu cậu ấy còn muốn đưa tiền cho mình, nhưng mình nói nếu ngại lần sau mời lại mình là được." Vừa nói, ánh mắt Tổng Chanh Chanh sáng rực lên, cười đắc ý: "Mình rất thông minh phải không, còn hẹn lần sau nữa. Mình xem trong phim đều như vậy, ôi sao mình lại thông minh đến vậy nhỉ."

Hoàng Quỳnh: "Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu xem những lúc như vậy đều do nam chính trả tiền, cậu có từng thấy nữ chính nào chủ động trả tiền chưa?"

Lại còn làm như có đạo lý lắm.

Tổng Chanh Chanh định thần: “Không đúng, cái này không giống nhau, là mình thích người ta, là mình theo đuổi cậu ấy.”

Đợi hồi lâu, đầu bên kia Hoàng Quỳnh mới đáp lại: “Nhưng Chanh Chanh à, cậu thực sự rất thích Phó Dao Xuyên sao? Bởi vì vẻ ngoài đẹp trai lại còn có thành thích tốt? Có thể khiến cậu một mực theo đuổi cậu ấy như vậy, hậu quả gì cũng không quan tâm đến?”

Tuy tính cách Hoàng Quỳnh có vẻ tùy tiện, nhưng cô lại là một cô gái có tâm tư nhạy cảm, mỗi việc khi làm gì đều suy tính rất kĩ. Thực sự đối lập hoàn toàn với Tổng Chanh Chanh.

Do hoàn cảnh lớn lên cùng điều kiện sống, Tổng Chanh Chanh luôn là một người làm việc nhanh chóng quyết đoán, dám nghĩ dám làm, nếu đã thích cô nhất định sẽ thể hiện ra bên ngoài.

“Thích thì theo đuổi thôi, đâu có nhiều lý do như vậy? Hơn nữa mình không muốn suy nghĩ nhiều làm gì, chờ suy tính xong không chừng người ta đã con bồng tay bé, cậu xem từ trước đến nay có bao nhiêu mối tình thâm mến đạt được kết quả tốt đẹp? Càng về sau thì cũng chỉ khiến bản thân cảm động, người mình thích thì gần như không cảm nhận được.”

“Thanh xuân ngắn ngủi, vì sao không thể phóng túng, thoải mái, mình cũng không hi vọng tuổi xuân của mình cứ trôi qua một cách quá bình yên như thế, đến lúc tốt nghiệp đại học nhìn lại khoảng thời gian thanh xuân đã qua, chỉ cảm thấy tiếc nuối rằng: Ồ, thanh xuân của mình chỉ có mỗi bài thi.”

“Đấy mới gọi là lãng phí sinh mệnh.”

Tổng Chanh Chanh giữ điện thoại bên tai, nói với vẻ thông thạo, bởi vì có chút kích động nên giọng cao hơn bình thường.

May mà cuối tuần ký túc xá không có ai.

Nhưng đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền tới, Tổng Chanh Chanh nói với người bên phía điện thoại: “Mình cúp trước nhé, hình như có người tới.”

Cô bỏ điện thoại vào trong túi, mở hé cửa, xuyên qua khe cửa cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tổng Chanh Chanh hít một hơi, mở cửa, nhìn người bên ngoài rồi hỏi: “Thưa cô, cô tới có chuyện gì ạ?”

Lúc này, cô Judy đi một đôi giày cao gót màu đen, quần vải trắng đang đứng trước cửa phòng.

Đầu óc Tổng Chanh Chanh hỗn loạn, cô ấy rốt cuộc đến từ lúc nào nhỉ? Tại sao mình không hề nghe thấy bất cứ tiếng động nào? Lời mình nói vừa nãy có bị cô nghe thấy hết hay không

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Editor: Mỹ Phụng

Beta: Cam and Na

“Hôm nay đến phiên cô trực ban, vừa nãy thấy em và Phó Dao Xuyên ở cổng trường, mà di quản lý ký túc nói tuần này em không về nhà, nên cô tới xem.”

Bản thân cô Judy đã rất cao, nay lại mang giày cao gót, cùng với khí thế mạnh mẽ của giáo viên chủ nhiệm, nên khi nói chuyện luôn có cảm giác đang nhìn từ trên xuống.

Cô ấy nở nụ cười ý nhị, một câu đơn giản nhưng hàm chứa rất nhiều tin tức quan trọng.

Ý là, tại sao cuối tuần cô không về nhà, mà lại hẹn gặp bạn ở cổng trường làm gì?

Tổng Chanh Chanh hoảng hốt, lo sợ không biết cuộc nói chuyện với Hoàng Quỳnh có bị cô Judy nghe được không.

Nếu cô ấy phát hiện tâm tư của cô, sợ rằng sẽ lập tức đổi chỗ của hai người chứ chẳng đùa.

Đừng mà! Cô Judy thông minh xinh đẹp, ngàn vạn lần cô đừng chia cách em và bạn cùng bàn, em nhất định sẽ học tập thật tốt, luôn hướng về phía trước, thành tích tiếng Anh nhất định sẽ đạt 70 điểm, à không không, 80 điểm cho cô xem.

Tổng Chanh Chanh thầm cầu nguyện trong lòng, ngoài mặt không dám hé nửa lời.

Cô mở cửa mời Judy vào, ngoan ngoãn rót nước mời cô.

Tổng Chanh Chanh nói: “Nhà em không có ai nên cuối tuần em thường ở lại ký túc xá. Sáng nay em đến thư viện đọc sách và làm bài tập nhất thời gặp Phó Dao Xuyên, nên lúc này ăn cơm xong cậu ấy mới tiễn em về ký túc xá.”

Nói xong cô liền im lặng, trong lòng không ngừng cảm thán bản thân quá thông minh, dù sao thì mấy lời cô vừa nói ra đều là sự thật.

Judy uống một ngụm nước, ngẩng đầu liếc nhìn Tổng Chanh Chanh, ân cần nói: “Ừm, vào cuối tuần trong văn phòng trường đều có thầy cô trực ban, sau này có bài tập gì không hiểu thì em có thể đến văn phòng để hỏi các thầy cô.”

Tổng Chanh Chanh ngoan ngoãn gật đầu.

Judy uống hết ly nước, để lại chiếc ly trên bàn, nói: “Khai giảng cũng được một tuần rồi, môi trường mới, giáo viên mới em đã quen hơn chưa?”

Tổng Chanh Chanh gật đầu: “Mọi việc đều tốt ạ, em đang cố gắng thích ứng.”

“Hoàn cảnh của em cô biết đôi chút, nếu trong sinh hoạt mà gặp khó khăn gì thì có thể nói với cô, bây giờ các em vẫn còn nhỏ, học tập mới là quan trọng nhất. Hiện giờ thành tích của em cũng chưa tốt lắm, nếu muốn vào được trường đại học chính quy trong nước thì cần phải cố gắng nhiều hơn nữa, hơn thế, sau này em còn có khả năng sẽ xuất ngoại du học, với trình độ tiếng Anh bây giờ thì sao em có thể nói chuyện cùng người ta được đây?” Judy mỉm cười, giống như phụ huynh đang tâm sự với con mình: “Điều quan trọng nhất là em phải tập trung vào việc học tập, không nên để đầu óc lơ đãng dù chỉ một phút.”

Ây, quả nhiên nữ sĩ Judy tới đây là để khuyên cô chăm chỉ học tập không nên mơ tưởng những thứ không đâu mà.

Tổng Chanh Chanh chỉ có thể gật đầu như gà mổ thóc, ngoan ngoãn tiếp thu những lời dạy bảo của cô chủ nhiệm.

“Cô ơi, em sẽ cố gắng học ạ.” Cho nên cô đừng đổi chỗ ngồi của em!

Thấy cô gái nhỏ bộ dạng ngoan ngoãn tiếp thu, Judy vừa lòng gật đầu đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi cô tiếp tục dặn dò: “Ở ký túc xá cũng phải chú ý an toàn, hạn chế ra ngoài, cần gì thì nên gọi giao hàng mang tới.”

Judy đi rồi, Tổng Chanh Chanh ngả nhào lên ghế thờ phào nhẹ nhõm.

Vẫn còn tốt, vẫn may, cô ấy không đề cập tới chuyện kia, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tổng Chanh Chanh vẫn còn đang kinh sợ, vội cầm điện thoại nhắn tin cho Phó Dao Xuyên

[Tớ nói với cậu này, vừa rồi cô Judy thấy chúng ta ở cổng trường, sau đó trực tiếp tới phòng tớ khởi binh vấn tội. Ánh mắt của cô ấy, hình như là hiểu lắm chúng ta có cái gì với nhau.]

[Nhưng mà tớ thông minh, đã đem cô ấy quay vòng vòng, giải trừ hiểu lầm rồi, hi hi.]

[Thực ra tớ cũng muốn chúng ta có gì đó với nhau, để mọi người có thể hiểu lắm.]

Gửi xong, cô để điện thoại lên bàn, xấu hổ vùi mặt vào gối.

Thật là xấu hổ ghê, không biết cậu ấy sẽ trả lời thế nào nhỉ.

Sau đó, lòng Tổng Chanh Chanh đầy mong chờ trông ngóng âm báo điện thoại.

Kết quả Wechat không hề có thông báo tin nhắn mới nào, cô cũng không cam lòng bấm vào giao diện tin nhắn, câu cuối cùng Phó Dao Xuyên nhắn: “Tối tới rồi.”

Tổng Chanh Chanh giống như đồng bunn nhào ngã xuống ghế, tay vẫn cầm điện thoại, lại nhìn tiếp, vẫn chưa trả lời.

Ngày hôm qua thức khuya, buổi sáng lại dậy sớm, lúc này mắt cô đã không thể mở nổi, được một lúc liền dựa vào bàn mơ màng ngủ thiếp đi.

Đang mơ màng, cô bị tiếng tin nhắn điện thoại đánh thức.

Tổng Chanh Chanh hoảng hốt, ngồi thẳng lưng dậy, kích động ôm điện thoại, bất chấp tinh thần vẫn còn đang ngái ngủ, tay chân còn đang bị tê do nằm quá lâu.

[Phó Dao Xuyên:...]]

Mặc dù chỉ là dấu ba chấm, nhưng cô vẫn rất vui sướng.

[Tống Chanh Chanh: Cậu đang làm gì vậy, tại sao bây giờ mới trả lời tin nhắn của tớ, cậu xem tớ chờ cậu đến hai chân tê rần luôn rồi này.]

[Phó Dao Xuyên: Giảng bài cho học sinh.]

Giờ cô mới nhớ, buổi chiều cậu ấy phải đi dạy gia sư. Tống Chanh Chanh gõ đầu mình, thậm chí đầu óc ngu ngốc quá đi.

[Tống Chanh Chanh: À à, quên mất buổi chiều cậu phải đi gia sư, nhưng mà cậu đang dạy học sinh lại còn xem điện thoại, như thế không tốt đâu nha.]

[Phó Dao Xuyên: Bây giờ nó đang làm bài tập.]

[Tống Chanh Chanh: Cho nên cậu trả lời tin nhắn của tớ trước sao? [Hạnh phúc tới quá đột ngột]

[Có điều này giờ nằm sấp ngủ, chân tớ tê lắm, muốn anh trai ôm ấp hôn hít mới có thể hết tê.]

[Phó Dao Xuyên:....]

Tống Chanh Chanh theo bản năng cắn ngón tay, hình như cô có chút vội vã rồi, dọa người ta chạy luôn thì thật không tốt.

Vì vậy nhanh chóng thu hồi lại tin nhắn, bổ sung một câu.

[Tống Chanh Chanh: Vừa rồi không phải tớ nhắn đâu, con mèo của dì quản lý đột nhiên trèo vào nhắn nhầm đấy.]

Phó Dao Xuyên không trả lời lại, cô cho rằng cậu đang giảng bài.

Thoái khỏi khung chat với Phó Dao Xuyên, Tống Chanh Chanh tìm Hoàng Quỳnh chia sẻ tâm trạng hạnh phúc.

[Tống Chanh Chanh: Quỳnh Quỳnh, Xuyên Xuyên đi gia sư mà cũng không quên nói chuyện với mình, mình vui quá đi, mình đã cảm nhận được niềm vui sướng của tình yêu rồi.]

[Hoàng Quỳnh: Bình tĩnh một chút! Cậu rụt rè lại tí đi! Bình thường lại ngay! Cảm ơn]

[Hoàng Quỳnh: Chờ chút đã, mình hỏi cái này, tại sao cậu ấy lại muốn đi làm gia sư? Làm công việc gia sư không phải chỉ là những sinh viên muốn kiếm thêm tiền tiêu vặt, hoặc thiếu tiền đóng học phí sao?]

[Tống Chanh Chanh: Có lẽ do cậu ấy quá thông minh? Cho nên không muốn lãng phí tài hoa và chỉ số thông minh của mình chẳng?]

[Hoàng Quỳnh: Cậu thật sự hết thuốc chữa rồi [Tạm biệt]

[Tống Chanh Chanh: Nhưng mà cậu ấy chưa trả lời tin nhắn của mình, chắc là đang bận rồi.]

[Hoàng Quỳnh: Không trả lời cậu không nhất định là đang bận, cũng có khả năng cậu dọa người ta chạy mất, chắc không phải cậu phát điên gì ở trước mặt cậu ấy chứ?]

Sau đó Tống Chanh Chanh thành thật đem những lời mình nói kể lại cho Hoàng Quỳnh, cuối cùng Hoàng Quỳnh không để ý tới cô, trực tiếp đáp lại bằng hình ảnh một ngọn nến đang cháy.

Tống Chanh Chanh:...

Không... đến nỗi vậy chứ?

Tống Chanh Chanh vừa định hỏi Hoàng Quỳnh phương pháp cứu vãn tình thế, thì Wechat hiện lên thông báo có tin nhắn mới.

Cô hít sâu một hơi, vội vàng đem tin nhắn mới gỡ được một nửa xóa đi, thoát ra khỏi khung chat.

Quả nhiên là tin nhắn trả lời của Phó Dao Xuyên, hơn nữa nội dung cũng rất dài.

[Phó Dao Xuyên: bởi vì duy trì một tư thế quá lâu, sẽ gây cản trở tĩnh mạch lưu thông máu, làm huyết áp động mạch tăng cao, khiến tĩnh mạch không hoạt động được. Cho nên bây giờ chỉ cần đứng dậy, hoạt động lại xương cốt...]

Người kia nói rất nhiều.

Bây giờ cậu ấy đang chỉ cô cách khắc phục chân tay bị tê sao! Lúc này cậu ấy không trả lời tin nhắn là vì đang tra tư liệu giúp cô đây mà.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, cô muốn xỉu luôn rồi, phải làm sao đây.

Tống Chanh Chanh nhìn không được, trong lòng cảm thấy hân hoan trong, mở ghi chú trong điện thoại gõ một nội dung.

“Ngày 5 tháng 9, trời nắng.

Hôm nay đi ăn cơm cùng cậu ấy, ánh nắng mặt trời thật đẹp, tâm trạng mình rất tốt. Lúc về tuy chân bị tê, nhưng cậu ấy còn giúp mình tìm biện pháp khắc phục, kỳ thật giờ phút này mọi khó chịu đều tan biến.”

Thời gian trôi qua thật nhanh, tối hôm kia trời đột nhiên đổ mưa, một trận mưa thu đi qua, nhiệt độ không khí lại hạ xuống, ngoài kia lá cây như khoác lên mình màu vàng kim rực rỡ, len lỏi trong không khí là những tia nắng thu ấm áp.

Tuần thứ ba sau khai giảng sẽ có một kỳ thi, chủ yếu là để kiểm tra lại kiến thức của học sinh còn đọng lại sau kỳ nghỉ hè, đồng thời dùng thành tích để thông báo cho mọi người biết khoảng cách từ bản thân đến cánh cổng đại học là bao xa.

Đây cũng là kỳ thi phân lớp đầu tiên giữa ban xã hội và ban tự nhiên, kỳ thi này quy chế sẽ giống với thi đại học, xếp hạng cũng được chia ra làm hai.

Kỳ thi bắt đầu từ thứ tư đến sáng thứ sáu, tổng cộng có sáu môn, thời gian cũng không gọi là quá gấp gáp.

Gần tới kỳ thi, bầu không khí trong lớp luôn căng thẳng, bình thường phải có giáo viên thì trong lớp mới duy trì được trật tự, nhưng gần tới kỳ thi, không cần giáo viên quản mọi người đều tự giác ngồi ôn tập tại chỗ.

Thầy Chu không giao bài tập về nhà trong kỳ thi, để mọi người có thể giành thêm thời gian ôn bài.

Đối với Tống Chanh Chanh mà nói, lớp tự học buổi tối quả thật quá gian nan. Cô hoàn toàn không biết phải bắt đầu ôn tập từ chỗ nào, bởi vì những đề hình học kia đối với cô như người lạ không quen biết lần đầu chạm mặt nhau vậy.

Quá đáng nhất là nghe nói kỳ thi này còn có thêm vài câu kiến thức lớp 10.

Đặc biệt là môn Toán, đừng nói là các loại hàm số, mà ngay cả hàm số con, dãy số tuần hoàn gì đó cô vẫn còn đang nhầm lẫn đây này.

Tống Chanh Chanh ngây người nhìn chằm chằm vào dãy bất đẳng thức trước mắt, những cái khác không có ấn tượng, cô chỉ nhớ là giáo viên đã nhấn mạnh rất nhiều lần, loại bài tập này kỳ thi đại học rất hay ra, nhắc mọi người phải đặt biệt lưu ý.

Cô cầm bút, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Phó Dao Xuyên bên cạnh, lúc này cậu đang chăm chú ôn tập, góc nghiêng của cậu luôn có một nét quyến rũ không thể diễn tả bằng lời.

Trong lớp có không ít nữ sinh đến hỏi bài Phó Dao Xuyên, nhưng đều bị cậu lấy lý do “Mấy đề này trong sách bài tập đều có sẵn”, “quay về đọc sách là biết”, hay “phòng giáo viên ở bên cạnh” để cự tuyệt.

Cứ như vậy Tống Chanh Chanh cũng không dám quấy rầy cậu ôn tập, yên lặng vì cậu mà đóng góp một phần sức lực nhỏ bé của mình.

Bởi vì thực sự nhầm chán, trong lúc không có giáo viên trong lớp, cô lén lút lấy điện thoại ra, để trong học bàn, định xem bộ phim mình đang theo dõi.

Cô đã đợi một tuần rồi, hôm nay đã có tập mới, nam chính lại còn là thần tượng của cô, nên bây giờ cô không thể nhịn được mà muốn xem ngay lập tức.

Vừa mở trang phim ra, điện thoại bỗng dưng bị lấy đi.

Tống Chanh Chanh hoảng sợ, còn tưởng là giáo viên tới, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy điện thoại đang trong tay Phó Dao Xuyên.

Lúc này cậu đang khoanh tay nghiêm mặt nhìn cô.

Như một đứa trẻ phạm lỗi, Tống Chanh Chanh cúi đầu so với chim cút nhỏ còn thấp hơn: “Tớ biết lỗi rồi, lần sau nhất định tớ sẽ không xem trong giờ nữa đâu.”

“Tạm thời tịch thu điện thoại của cậu, chờ hết giờ tự học tôi sẽ trả lại cho cậu, chăm chỉ ôn tập đi.”

Tống Chanh Chanh một tay cầm nắp bút, một tay giữ cán bút, liên tục rút ra cắm vào: “Thực ra mấy đề này tớ đều không hiểu, cũng không biết làm như thế nào, thực sự là không biết mà.”

Phó Dao Xuyên hơi dựa người về phía sau, cậu cười nhạt: “Nhìn không hiểu? Không hiểu mà cậu cũng không hỏi?”

Câu: “Tớ hỏi ai?” còn chưa kịp nói ra, sách toán trên bàn đã bị lấy đi.

Phó Dao Xuyên cúi đầu nhìn đề bài sau đó nói: “Loại đề này mỗi kỳ thi rất hay có, chú ý nghe kỹ này.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Editor: Mỹ Phụng

Beta: Cam

Thời gian cứ thế trôi, cuối cùng cũng đã tới ngày thi, 6 môn thi trong ba ngày không tính là quá nặng, nhưng cũng có chút giầy vò. Đáng hận nhất, môn thi cuối cùng lại là môn chính trị, rất nhiều người vất vả lắm, khi mới bắt đầu phải mài giũa tập trung cao độ, đến tận ngày cuối cùng mới được thả ra, cái này cũng coi như một loại tra tấn tinh thần.

Mấy ngày thi nhiệt độ giảm, không khí ẩm ướt, lá cây phủ đầy mặt đất tạo thành tấm thảm vàng óng ánh.

Suốt mấy ngày qua Tống Chanh Chanh đều cảm thấy không được tốt, sau lần lên xem phim bị phát hiện trong tiết tự học tối hôm trước, cô bị cậu học bá cùng bàn bắt học thuộc lòng thơ cổ, còn cả từ đơn tiếng Anh, thời gian rảnh rỗi thì làm thêm vài đề toán.

Nếu có một ngày nào đó, ai hỏi cảm nhận khi có bạn cùng bàn là học bá, cô nhất định sẽ trả lời: “Ngồi cùng với học bá kết cục là mỗi ngày đều phải làm bài tập đến chết, nhưng dù vậy tôi vẫn nguyện ý, ai bảo tôi thích cậu ấy chứ.”

Khi làm trận mới mài giũa, tính ra cũng có cái lợi và cái hại riêng, vì ít nhất khi vào phòng thi đối mặt với đề bài sẽ không bày ra vẻ mặt mù mịt không biết chuyện gì đang xảy ra. Kỳ thi hàng tháng thường sắp số thứ tự ngẫu nhiên, trùng hợp là Tống Chanh Chanh và Hoàng Quỳnh được phân cùng một phòng thi, cùng phòng với bọn họ còn có cả Chu Hành.

Mấy ngày thi không bắt phải mặc đồng phục, Chu Hành ăn diện vô cùng ngẫu, áo phông trắng rộng phối cùng quần jean, chân đi giày hai màu. Tuy vậy nhưng gương mặt không hề tỏ ra xa cách.

Còn chưa tiến vào phòng thi đã có rất nhiều nữ sinh vây quanh khen cậu đẹp trai.

Người này vậy mà không tỏ vẻ khó gần, ngược lại còn đứng tiếp chuyện với các nữ sinh, mời các cô ấy chiều đến xem cậu chơi bóng rổ, trêu chọc mấy cô gái nhỏ đến đỏ mặt.

Đối với hành vi này, Hoàng Quỳnh phì cười mãnh liệt.

“Thật hết nói nổi, có phải tên đó đang tự coi mình là Chu Dực Phàm không, đi thi lại mặc đồ như vậy, tưởng đang ở sàn diễn hay tham gia cuộc thi hip-hop Trung Quốc chắc.”

Không có biện pháp, Hoàng Quỳnh là fan náo loạn của tiểu thị tơi mới nổi - Chu Dực Phàm, thấy có người giống phong cách thần tượng của mình đương nhiên trong lòng nảy sinh oán hận.

Tống Chanh Chanh nói: “Ừ nhỉ, cậu ấy cũng họ Chu đấy.”

Hoàng Quỳnh hỏi: “Làm sao cậu biết, cậu quen tên đó hả?”

“Cậu ấy học cùng lớp với mình, là bạn tốt của Xuyên Xuyên nhà mình, ngồi ở bàn trên.”

Dứt lời, hai thầy giám thị liền tiến đến mở cửa phòng thi, mọi người nói nhau tiến vào. Tống Chanh Chanh và Hoàng Quỳnh được sắp xếp ngồi không xa nhau lắm, vừa ngồi xuống Hoàng Quỳnh lập tức đề nghị: “Bài địa lý hẳn là sẽ thi rất nhanh, chờ thi xong tụi mình đi ăn cơm hộp đi, mình muốn ăn mì xào.”

Tống Chanh Chanh suy nghĩ rồi nói: “Nhưng hôm qua mình vừa ăn rồi, hôm nay mình muốn ăn cơm sườn rán, mình đặt mua chỗ khác rồi, bọn mình cùng nhau ăn chung nhé.”

Hoàng Quỳnh: “Được, vậy bọn mình nộp bài cùng lúc, rồi đi ra luôn.”

Buổi sáng thứ sáu, môn thi đầu tiên là địa lý, đề cũng không khó, nên đa số mọi người làm xong trong thời gian rất nhanh, chỉ là phòng thi có quy định còn 30 phút trước khi hết giờ mới được nộp bài, vậy nên thời gian còn lại chỉ có thể ngồi không riết thời gian.

Rốt cuộc cũng đợi đến giờ nộp bài, Chu Hành là người nộp bài đầu tiên.

Tống Chanh Chanh cũng soát lại bài lần cuối, cô ngẩng đầu thấy Hoàng Quỳnh đang nháy mắt với mình, cô gật đầu tỏ ý đã làm xong. Sau đó hai người đồng thời lên nộp bài.

Ra khỏi phòng thi, Tổng Chanh Chanh thở phào một hơi, cuối cùng cũng xong một môn, tuy môn chính trị buổi chiều ắt hẳn sẽ làm cho cô không biết phải xoay xở thế nào, phần lớn đề thi môn này sẽ ra dạng đề mở, chỉ cần nắm được cái khái niệm chính, còn phần mở rộng có thể tự thêm mắm dặm muối vào. Tuy nhiên đối với môn chính trị này, chân trước còn đang vương bận chủ nghĩa xã hội, chân sau đã bị chủ nghĩa duy vật quán tới chóng mặt rồi.

Xong rồi, cô phải cố gắng hết sức mới được. Không lâu trước cô Judy đã nói với cô, kết quả lần thi tháng này sẽ gửi thành tích qua bưu điện cho ba mẹ cô đang ở bên kia đại dương.

Tổng Chanh Chanh ngồi một bên sậu muộn, Hoàng Quỳnh vẫn thao thao bất tuyệt nói: “Mình nói với cậu này, mình thấy cái tên không chính thống đó làm xong bài chưa đến nửa giờ, sau đó liền ngủ gục trên bàn, rốt cuộc tên đó tới thi hay là tới ngủ.”

Hoàng Quỳnh nói nửa ngày vẫn không thấy cô bạn thân có phản ứng gì, liền đẩy cô: “Chanh Chanh! Này! Hoàn hồn hoàn hồn.”

Cuối cùng Tổng Chanh Chanh cũng lấy lại được tinh thần: “Ồ, tại sao cậu lại quan tâm đến người ta thế, cậu thích cậu ấy rồi hả?”

Hoàng Quỳnh không nhịn được mà rùng mình một cái: “Mình nhỡ vào.”

Mua đồ ăn xong, hai người ngồi ở ghế ngoài sân trường ôn lại môn chính trị, đúng 11 giờ bắt đầu thi, đến lúc hết giờ thu bài, Tổng Chanh Chanh liếc mắt nhìn quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy Phó Dao Xuyên ở cách đó hai phòng đi ra, bên cạnh cậu còn có Thôi Lục Anh.

Hai người đi song song, dường như đang thảo luận vấn đề gì đó.

Vừa ra khỏi phòng thi, lập tức có vài người đến vây quanh, đúng là học bá, nhân khí thật không bình thường, chỉ cần mỗi khi kết thúc bài thi, mọi người sẽ nhanh chóng vây quanh để so kết quả.

“Câu này cậu chọn đáp án nào? Mình đoán hình như là ngày 12, hai giờ chiều.”

“Cậu sai chắc rồi, nó đi qua kinh tuyến gốc, phải lui về sau một ngày.”

“Phó Dao Xuyên, cậu chọn cái nào?”

Cậu đi đến, chỉ nhàn nhạt nói: “Quên rồi”. “Thi cũng đã thi xong rồi, không nhớ rõ.”

Mặt mọi người tràn đầy thất vọng.

Thôi Lục Anh đứng bên cạnh mở miệng nói: “Đề này bẫy rất nhiều, lúc ấy mình cũng bị mắc khá lâu không biết chọn A hay C, sau đó nhìn ra có biến hoá vĩ độ, nên chọn câu C.”

Người khác nói: “Ồi chao, mình cũng chọn C, may quá.”

Tổng Chanh Chanh nhìn những người đó thảo luận, cảm thấy thật khó hiểu, thi cũng đã thi xong, còn so đáp án làm gì nữa, chẳng lẽ họ có thể đánh ngất giáo viên rồi trộm bài thi đi sửa sao?

Lại nói, nếu có thể chọn đúng thì có thể đạt điểm tuyệt đối vào Thanh Hoa Bắc Đại sao?

Thật là nhàm chán.

Cho dù trong lòng cô có phi nhỏ như thế nào thì ánh mắt vẫn thủy chung nhìn mấy người đó không hề dời đi.

Trao đổi xong đáp án, những người đó nhanh chóng rời đi, ngoài hành lang chỉ còn lại hai người là Phó Dao Xuyên và Thôi Lục Anh.

Đột nhiên trong lòng có chút ê ẩm.

Hai người bọn lại ở cùng phòng thi, tức quá đi! Còn đứng gần như vậy nữa, họ đang nói chuyện gì vậy?

Đang thảo luận đáp án sao? Không phải cậu ấy không thích thảo luận sao!

Vậy họ đang nói chuyện gì? Ngày thường cậu ấy ít nói như vậy, tại sao giờ nói mãi vẫn không hết vậy!

Thật là tức quá!

Tổng Chanh Chanh cảm thấy trong lòng rối loạn, đúng lúc đó anh trai giao hàng gọi điện đến, kêu bọn họ đến lấy cơm.

Trong trường quy định cấm không được ăn đồ ăn bên ngoài, nhưng sao có thể khước từ mỹ vị bốn phương được, vì vậy học sinh ở ký túc xá đã tìm được một địa điểm vô cùng an toàn để nhận đồ, dần dà chỗ đó trở thành nơi quen thuộc để giao cơm ở trường.

Trong trường, người gọi đồ ăn bên ngoài rất nhiều, chỉ cần không vào thời điểm quan trọng, các thầy cô cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Hai người cầm hoá đơn nhận hàng, Hoàng Quỳnh ôm hộp cơm trưa của mình đầy âu yếm, cảm khái nói: “Cậu có cảm thấy bọn mình như đang ăn cơm tù không?”

... Hình như cũng giống lắm.

Buổi trưa, vì mới thi xong nên lớp học cũng không có nhiều người lắm, mọi người nếu không tìm được chỗ ôn tập thì sẽ về ký túc xá ngủ một giấc, hoặc là đến căng-tin ăn cơm. Tổng Chanh Chanh mang theo hộp cơm rồi tìm một vị trí thuận lợi ngồi xuống, dùng hộp bút làm giá đỡ điện thoại, mở phần mềm xem "Kiến Quân Đại Nghiệp".

Ngồi được một lúc, Hoàng Quỳnh cảm hộp cơm của mình nổi giận đùng đùng đến ngồi cạnh cô: “Tức chết mình rồi! Mình cảm thấy cửa hàng này hình như không cảm nhận được thế nào là cay! Vừa ăn một miếng đã cay chết rồi, có để người ta sống không cơ chứ. Không được, mình phải khiếu nại với chủ quán.”

Túi cơm hộp bị đặt lên bàn, Tổng Chanh Chanh ngồi sát vào người người, quả nhiên một mùi hắc xông vào mũi.

“Chắc chủ quán lấy nhầm cơm hộp rồi? Hoặc là cậu cầm nhầm hộp cơm của người khác?” Tổng Chanh Chanh vừa nói vừa mở túi bên cạnh ra nhìn hoá đơn gọi món.

Quả nhiên lấy nhầm cơm hộp rồi.

Người nhận hàng: Ta đẹp trai nhất vũ trụ, ghi chú: Cay nhiều.

Tổng Chanh Chanh: “...”

Hoàng Quỳnh cũng không biết phải làm gì, thở mạnh một hơi, hùng hổ nói: “Đầu óc tên này không phải bị dính phân đó chứ. Còn tự nhận ta đẹp trai nhất vũ trụ, ăn cay như vậy không sợ bị trĩ à, lấy cơm hộp cũng không nhìn kỹ một chút, đúng là không có trách nhiệm.”

Tổng Chanh Chanh đề nghị: “Cậu đừng bực nữa, để mình đổi với cậu, mình ăn cay được, cậu ăn của mình đi.”

Hoàng Quỳnh không can tâm: “Không được, mình muốn đi tìm người kia để khiếu nại, nhất định phải lấy được phần cơm hộp của mình.”

Sau đó cô liền cầm túi đi ra cửa.

Hoàng Quỳnh vừa đi, Tổng Chanh Chanh tiếp tục vừa ăn vừa xem phim.

Đang xem đến phần cao trào, bên cạnh cô có người ngồi xuống, lén liếc mắt nhìn không ngờ lại là Phó Dao Xuyên.

Bởi vì chuyện lúc sáng, cô có chút thương tâm, cho nên thầm quyết định không để ý đến cậu nữa. Cho dù cậu đến cũng không quay đầu chào hỏi.

Phó Dao Xuyên mới từ căng tin trở lại, vừa ngồi xuống đã thấy bạn ngồi cùng bàn đang chăm chú nhìn vào điện thoại, xem vô cùng tập trung.

Phim đang chiếu đến đoạn mọi người đang chuẩn bị rút lui khỏi kênh Tam Hà, đây là tình tiết gay cấn và hồi hộp nhất phim, Tổng Chanh Chanh vô cùng tập trung và chăm chú.

“Kế tiếp tới đoạn gặp nhau trên sườn núi.”

Tổng Chanh Chanh bực bội, điện thoại vẫn để trên bàn, ngẩng đầu lên thở phì phò nói: “Cậu không cần phải nói trước đâu.”

Giọng nói của cô từ trước đến nay vẫn mềm mại ngọt ngào, lúc này lại mang theo chút oán giận, lên cao mấy phần như có ý làm nũng.

Phó Dao Xuyên nhìn cô vài giây sau đó bắt đầu mỉm cười: “Những cái này đều có trong lịch sử, hôm qua cậu làm bài thế nào?”

Dứt lời liền cho cô một ánh mắt như đang khinh bỉ chỉ số thông minh của cô vậy.

“Cậu bắt nạt mình! Học bá thì ghê gớm lắm chắc.”

Cô thật sự không vui rồi, vô cùng không vui.

Không có hứng thú xem phim nữa, Tổng Chanh Chanh cất điện thoại, mở sách chính trị ra che lỗ tai lại.

Không bao lâu, Chu Hành đi tới, sắc mặt cậu ấy có vẻ không được tốt lắm.

Lúc ngồi xuống liền quay đầu nhìn Phó Dao Xuyên than thở: “Hôm nay tôi thật là xui xẻo, lấy nhầm cơm hộp lại còn bị em gái nhỏ gọi điện thoại tới mắng chửi. Sau đó tôi bảo cô ấy đến căng-tin ăn bồi tội, thế nào hôm nay dưới đây lại không có món cô ấy yêu cầu, cô ấy lại mắng tiếp. Cậu nói xem hôm nay tôi trêu chọc tôi ai chứ.”

Phó Dao Xuyên: “...”

Tổng Chanh Chanh: “...”

Chu Hành nói một tràng tồn nước miếng đổi lại sự lạnh nhạt của hai người ngồi đằng sau, ngay cả em gái Chanh Chanh bình thường luôn cổ vũ cậu hôm nay cũng không để ý đến cậu. Cậu tỏ vẻ vô cùng bi thương.

Chu Hành: “Này, tôi đã thăm như vậy rồi, tại sao hai người không có một chút phản ứng nào vậy.”

Phó Dao Xuyên: “Cậu muốn tôi có phản ứng gì?”

“Được rồi.” Chu Hành lắc đầu, chuyển đề tài: “Đúng rồi, tôi thấy trên QQ nhắn ngày mai họp lớp cấp hai, cậu không dùng QQ nên tôi nói với cậu một tiếng, ngày mai cậu có đi không?”

“Buổi sáng Thôi Lục Anh đã nói cho tôi biết rồi, ngày mai tôi có việc, không đi.”

“Ôi được rồi, có điều cậu đừng suốt ngày ở nhà như ông già thế, thời điểm thích hợp cũng nên ra ngoài đi chơi, tôi thấy từ lớp 10 đến giờ cứ đến họp lớp cậu đều không tham gia. Lần này chắc lại khiến các em gái thất vọng mong chờ rồi.”

Phó Dao Xuyên dứt khoát nói: “Cậu đi không phải là được rồi sao.”

Kỳ thật này giờ Tổng Chanh Chanh luôn vênh lỗ tại nghe bọn họ nói chuyện, rất nhanh bắt được trọng điểm.

Thì ra Hoàng Quỳnh cảm nhảm họp com của Chu Hành, khoan đã cái này không phải trọng điểm.

Hoá ra trưa nay cậu ấy và Thôi Lục Anh ở cùng nhau để thảo luận họp lớp? Hồi cấp hai Thôi Lục Anh cũng là lớp trưởng, cho nên lớp trưởng tìm bạn học để thông báo việc họp lớp cũng không gọi quá đáng.

Vừa nghĩ như vậy đầu óc cô cũng lập tức thông suốt, những cảm xúc giận dỗi khi nãy cũng tan thành mây khói.

Người bên cạnh vẫn đang tiếp tục nói chuyện, Chu Hành nhìn Tổng Chanh Chanh bên cạnh: “Tại sao đến giờ cô ấy vẫn không nói chuyện? Làm sao vậy?”

Tổng Chanh Chanh buông tay, lỗ tai vẫn đang hóng chuyện.

Phó Dao Xuyên: “Không biết”

Ôi chao! Giọng nói lạnh quá.

Bạn ngồi cùng bàn xinh đẹp thiện lương thông minh đáng yêu của cậu đang không vui, cậu còn dám nói không biết.

Chu Hành kiên nhẫn dạy dỗ: “Ôi, cô gái nhỏ cần được dỗ dành đấy, cậu cố lên nhé.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Sau đó không còn âm thanh gì nữa.

Tổng Chanh Chanh rối rắm rất lâu, cuối cùng cũng không nhịn được mà quyết định chủ động nói trước, tìm đại cái đề tài nào đó làm cớ là được rồi.

Vừa định mở miệng, bàn đã bị người ta gõ hai cái.

Tổng Chanh Chanh ngẩng đầu: “Làm sao?”

Một hộp sữa bò Vượng tử không biết đã xuất hiện trước mặt cô từ lúc nào. Vượng tử xấu xí đang trừng to mắt nhìn cô.

Trong lòng khẽ run lên, cô ngẩng đầu nhìn Phó Dao Xuyên.

Thấy cô gái nhỏ quay lại, Phó Dao Xuyên nói: “Quầy bán quà vặt có hoạt động quét mã tặng quà, chiều thi tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Editor: Giang Đào

Beta: Cam □ and Na

Ba giờ chiều, cuối cùng cũng đã kết thúc môn thi chính trị.

Như thoát khỏi gông cùm xiềng xích, ai ai cũng thấy nhẹ nhõm. Để nghỉ bù ngày Quốc khánh, nên chủ nhật vẫn phải đi học bình thường, vì vậy bốn cô gái phòng Tổng Chanh Chanh quyết định không về nhà, mà thi xong sẽ về phòng ngủ.

Có lẽ kỳ thi đã vắt kiệt sức lực của tất cả mọi người, nên vừa về tới phòng mọi người đã vội tìm đến chiếc giường thân yêu đánh một giấc từ bốn giờ chiều tới tận bảy tám giờ tối, ngủ dậy chỉ ăn ít mì gói qua loa, xong lại tiếp tục làm bạn với Chu công, đến tận chiều hôm sau mới dậy.

Những ngày thoải mái tự tại như thế khiến các cô gái có dự cảm như đây chỉ là chút ánh sáng cuối cùng trước khi màn đêm bao phủ.

Đúng như dự đoán, thứ hai đã có kết quả thi và xếp hạng, sáng hôm đó trời mưa to, cơn mưa nặng hạt rơi rào rào xuống mặt đất, truyền tới tiếng vang không ngừng.

Ngoài cửa sổ bầu trời u ám, cơn mưa mang theo không khí lạnh lẽo, Tổng Chanh Chanh khoanh tay, cảm giác thấy hôm nay dễ có điềm gở.

“Trước Quốc khánh thì có kết quả thi, rõ ràng là không muốn chúng ta được vui vẻ trong mấy ngày lễ mà! Thật quá đáng!” Trên đường đến lớp, Hoàng Quỳnh oán giận nói.

Tối nọ, cán sự các môn học đang trả bài thi, thấy trên bàn mình bày mấy bài thi, Tổng Chanh Chanh thấy hai mắt tối sầm lại.

Cô vội vàng chạy tới, lật từng bài.

Điểm tối đa của môn toán là 150 điểm mà cô chỉ được có 70 điểm, ngay cả một nửa tổng số điểm cũng chưa đạt được, ngoài hai môn ngữ văn và địa lý gần đạt điểm chuẩn ra, điểm số các môn khác đều khiến cô run rẩy.

Thang điểm kỳ thi này giống với thang điểm thi đại học, ba môn ngữ văn, toán, ngoại ngữ đều có điểm tối đa là 150 điểm, tổng mỗi môn còn lại là 100 điểm, không tính 60 điểm của môn tự chọn thì điểm tối đa là 750 điểm, hằng năm điểm chuẩn đại học rơi vào khoảng 620 điểm, như vậy thì, 570 điểm trở lên mới có thể đạt yêu cầu.

Mà điểm của cô cộng lại...

Thôi, vẫn không nên tính nữa.

Mất không thấy tâm không phiền, Tổng Chanh Chanh nhét bài thi vào trong ngăn bàn, lúc này cô hy vọng có một chú mèo máy Doraemon làm cho những bài thi này biến mất.

Vu Giai xoay người, cầm bài thi trên tay: “Trời ơi, lịch sử mình chỉ được 89 điểm, một câu không cẩn thận làm sai rồi. Với lại tổng điểm của mình mới được hơn 560 điểm, xong rồi, kỳ nghỉ lễ này thật không vui vẻ mà.”

Trong lòng Tổng Chanh Chanh như có hàng nghìn con lạc đà nhỏ, thiếu chút nữa cô đã để cho chúng nó ào ra giẫm chết cô gái này.

Vu Giai khép bài thi lại, thờ dài nặng nề, nói: “Tổng Chanh Chanh, cậu thi thế nào? Tính tổng điểm chưa?”

Tổng Chanh Chanh hít một hơi thật sâu: “Vẫn chưa tính.”

Vu Giai: “Vậy để mình tính giúp cậu nhé, cậu không quan tâm xếp hạng của mình sao? Thật ra đề thi lần này khó thật, các thầy cô trong tổ bộ môn lớp mười một cố ý làm khó chúng ta thôi.”

Tổng Chanh Chanh nở nụ cười vừa thánh thiện lại rực rỡ, nhưng thật ra trong lòng đã sớm nằng nặc mấy câu: “Không cần, dù sao thì sức mình cũng chỉ có vậy, lần sau tiếp tục cố gắng vậy.”

“Ồ, không sao, nghe nói kỳ thi giữa kỳ độ khó sẽ giảm hơn nhiều.”

Nói xong, Vu Giai đưa tay lật bài thi của Phó Dao Xuyên, mới nhìn thoáng qua, cô đã kêu lên: “Trời ạ, tiếng Anh cậu ấy thi đạt điểm tối đa, môn văn không bị trừ điểm nào, sao cậu ấy có thể làm được như vậy chứ? Còn lịch sử và chính trị, chỉ bị trừ một hai điểm, những câu hỏi chủ quan này rất khó đạt điểm tối đa mà.”

Vu Giai muốn xem tiếp bài thi của Phó Giao Xuyên, nhưng Tổng Chanh Chanh lại có cảm giác khó chịu, khi tay Vu Giai chuẩn bị lật dở các bài thi khác, Tổng Chanh Chanh vội giữ lại.

“Chạm vào đồ của người khác là không tốt lắm đâu, tốt nhất là chúng ta không nên xem, chờ cậu ấy đến rồi hỏi đi.”

Vũ Giai bĩu môi thất vọng: “Vây cũng được, kết quả cao như vậy chắc chắn lần này cậu ấy xếp thứ nhất rồi, nghe nói đợt này Thôi Lục Anh cũng thi rất tốt, ngữ văn được 138 điểm, cũng gọi là khá cao. Như vậy có thể thấy, lớp trưởng và bí thư của chúng ta rất chỉ là xứng đôi.”

Xúng đôi cái rắm.

Tổng Chanh Chanh vô lực chống cằm, nghĩ đến thành tích của mình, rồi lại nghĩ về hai bạn ưu tú ngồi cùng bàn và ngồi phía trên mình, cảm thấy có chút buồn phiền.

Thành tích môn ngữ văn là 95 điểm không thể vui mừng nổi, kém điểm chuẩn tận 55 điểm.

Thấy Tổng Chanh Chanh không nói gì thêm nữa, Vũ Giai Giai quay về bàn, nghiên cứu điểm số của mình.

Rất nhanh, tiếng chuông vang lên bắt đầu giờ tự học sớm [*]

[*]: Giờ tự học sớm. Ngoài giờ học chính thì trường còn sắp xếp một số giờ tự học buổi sáng trước giờ học chính còn gọi là giờ tự học sớm (hay ở Việt Nam có thể gọi là giờ truy bài), sau bữa trưa gọi là giờ tự học chiều, hay tự học tối. Tiết tự học sẽ hoàn toàn để học sinh tự học, có thể cũng có giáo viên dạy kèm.

Phó Dao Xuyên và Thôi Lục Anh từ phòng giáo viên đi ra, Judy gọi họ vào để bàn chuyện cán bộ lớp sẽ đi tình nguyện ở một số khu danh lam thắng cảnh vào dịp Quốc khánh, bàn bạc và sắp xếp một số việc cần chú ý, sau đó nói vài câu về kỳ thi tháng.

Bảng xếp hạng đã có, Judy đưa bảng xếp hạng cho Thôi Lục Anh để dán lên bảng tin phía cuối lớp học.

Lần thi này, sáu môn thi thì Phó Dao Xuyên có tổng điểm ba môn khoa học xã hội xếp hạng nhất, tổng điểm ba môn văn toán ngoại ngữ cũng đứng đầu, điểm thi của cậu so với người đứng đầu bên khoa tự nhiên còn cao hơn mấy điểm.

Dọc đường đi, Thôi Lục Anh cũng xem bảng xếp hạng: “Mình thấy lớp ta rất giỏi, trong top 10 có 4 bạn, top 50 có 12 bạn. Tuy nhiên có vài bạn thành tích khá tệ, vẫn nằm trong top cuối.”

Phó Dao Xuyên dừng lại, nói với Thôi Lục Anh: “Cậu cho tôi xem bảng xếp hạng một lát.”

Thôi Lục Anh đưa bảng xếp hạng qua, nghi ngờ hỏi: “Lần nào cậu thi cũng đứng đầu, trước giờ đều không quan tâm đến thành tích của mình cũng như người khác, sao lần này lại muốn xem vậy?”

Phó Dao Xuyên không nói gì, bắt đầu nhìn từ dưới lên trên.

Sau một lúc, ánh mắt liền dừng, mày khẽ nhíu lại.

Lớp học có 40 học sinh, xếp thứ 201 khoa văn, trong khi toàn bộ khoa văn chỉ có 250 học sinh.

Một lời khó nói hết về thành tích này.

May mà vẫn có thể cứu được.

Khi Phó Dao Xuyên trở lại chỗ ngồi, Tổng Chanh Chanh đang vui đầu nghiên cứu bài toán, cậu cảm thấy có mất hẳn đi sự vui tươi và hoạt bát mọi ngày, tựa như đang bị bao phủ bởi bóng tối mịt mù.

Vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến cho người ta có chút không quen.

Bài toán kia, cô đã nghiên cứu hơn mười phút rồi, nhưng vẫn chưa tìm ra cách giải, cậu liếc nhìn giấy nháp của cô.

Quả nhiên, các bước giải đều sai, như thế này sao có thể làm ra kết quả được.

Phó Dao Xuyên thờ dài bắt lực, gọi tên cô: “Tổng Chanh Chanh.”

“Hả?” Cô ngẩng đầu lên.

“Bài kia cậu tính sai rồi, tính như vậy không ra được kết quả đâu.” Sau đó, cậu lại nói: “Cậu đưa bài thi của cậu cho tôi xem một chút.”

Cô ngoan ngoãn đưa bài thi ra, lúc này, Phó Dao Xuyên cầm bài thi của cô nhìn cẩn thận từ đầu đến cuối một lần, làm cô hơi xấu hổ.

Tổng Chanh Chanh cúi đầu nói: “Cậu đừng xem cẩn thận như vậy, mình sẽ cảm thấy mất mặt.”

“Cậu vẫn còn biết thi không tốt thì sẽ mất mặt à? Sao lúc đó lại không làm bài thi một cách cẩn thận.”

Không hiểu sao lại bị chế giễu một trận, trong lòng Tổng Chanh Chanh thấy khó chịu, hướng chi đó lại là lời nói của người mình thích.

Cô có chút buồn phiền: “Minh thật không biết mà, ai bảo mình đần, thầy giảng mình nghe không hiểu, đến lúc thi thì lại không làm tốt.”

Phó Dao Xuyên không nói gì, cười nhẹ một tiếng, đợi xem xong bài thi, cậu đã biết vấn đề của cô ở đâu.

Nhìn chung mà nói, nền tảng quá kém, rất nhiều chỗ áp dụng sai công thức, khi làm đúng công thức thì lại không cẩn thận mà tính sai.

May là vẫn còn cách cứu.

Xem xong bài thi, cậu không trả lại bài thi mà nói: “Trong đây có một số bài dựa trên những kiến thức cơ bản ở trên lớp nên thầy giáo sẽ không giảng lại, cậu nghe cho kỹ nhé.”

Tổng Chanh Chanh ngẫm một lát mới hiểu ý, ôm vở ghi chép tới gần, nghe cậu giảng.

Phó Dao Xuyên liếc mắt nhìn vở ghi của cô, lại nói: “Lần sau cậu nên chuẩn bị một quyển vở chuyên để làm lại các bài sai, như vậy sẽ tránh khỏi việc bị trùng lặp giữa các bài.”

Tổng Chanh Chanh khiêm tốn gật đầu: “Ờ”

Vì vậy suốt giờ tự học sớm, Phó Dao Xuyên đều ngồi giảng bài cho cô, giọng cậu chuyên chú giảng bài thật dễ nghe khiến cho người ta say đắm. Lặng lẽ nghĩ một chút, từ khai giảng đến giờ đã gần một tháng, hình như cậu ấy chưa chủ động giảng bài cho người khác.

Giờ đây, Tổng Chanh Chanh cảm thấy, thi không tốt cũng không phải chuyện xấu.

Một tuần trước kỳ nghỉ trôi đi rất chậm, mãi cũng đến ngày cuối cùng, tiết cuối là tiết tự học, Judy gọi riêng cán bộ lớp ra ngoài, các bạn còn lại ở lại phòng tự làm bài tập.

Sau khi ban cán sự đến đông đủ, Judy đi thẳng vào vấn đề chính: “Gần đây, trong cụm các trường đang chọn ra trường tiêu biểu, vì vậy nhân ngày Quốc khánh cán bộ các lớp đều phải đi tình nguyện một ngày, lớp ta và lớp 9 được phân đi tình nguyện ở khu danh lam thắng cảnh, hướng dẫn du khách trong và ngoài nước, trong nửa ngày lớp trưởng phải nộp báo cáo cho cô..”

Sau đó Judy lại nói đến một số vấn đề cần chú ý.

Đối với hoạt động tình nguyện không có nhiều lợi ích mà còn phải ra ngoài phơi nắng, rất nhiều người đều không thích, nhưng đây là mệnh lệnh được truyền từ trên xuống, nên dù không muốn thì cũng không ai dám kháng nghị. Chỉ riêng mỗi Tổng Chanh Chanh là vui như hoa nở.

Toàn thể cán bộ lớp phải tham gia hoạt động tình nguyện, như vậy thì cô sẽ có nửa ngày được gặp Xuyên Xuyên, trước đó cô còn buồn phiền vì tận 7 ngày sẽ không được gặp cậu ấy, bây giờ tin vui từ trên trời rơi xuống, sao có thể không vui được chứ?

Nhớ đến, Tổng Chanh Chanh lại không nhịn được mà mỉm cười.

“Tổng Chanh Chanh, hình như em đang rất vui, xem ra em rất thích tham gia các hoạt động của trường.” Lời nói của Judy cắt đứt suy nghĩ ảo tưởng của cô.

Tổng Chanh Chanh sừng sốt, ngây ngô cười: “Vâng, đương nhiên là em phải tích cực tham gia các hoạt động của nhà trường rồi ạ.”

Nói xong, cô thật muốn đi đầu xuống đất.

Judy cũng mỉm cười: “Ừ, nhiệm vụ chụp hình hoạt động lần này sẽ giao cho em, nhớ phải chụp đẹp một chút, mang theo máy phản xạ ống kính đơn (SRL camera) là tốt nhất.”

“Vâng ạ, em sẽ mang máy ảnh Micro-single [*] đi.”

[*] một dòng máy ảnh nổi tiếng của hãng Sony.

Ai da, Tổng Chanh Chanh vui mừng tột độ, công việc chụp ảnh này thật thú vị, lúc đó cô có thể lấy việc công tranh thủ việc riêng, chụp thật nhiều hình Xuyên Xuyên, cất giữ cho riêng mình.

Bàn qua một số việc, buổi họp lớp kết thúc, mọi người vui vẻ thu dọn cặp sách, tràn đầy ước ao và mong đợi vào 7 ngày nghỉ lễ sắp tới.

Tổng Chanh Chanh thu dọn cặp sách của mình, bỗng một quyển sổ màu xám tro được đặt lên bàn cô.

Vừa ngừng đầu thì chạm phải ánh mắt Phó Dao Xuyên đang nhìn xuống.

“Đây là cái gì?”

“Cậu mở ra xem đi.”

Tổng Chanh Chanh làm theo, mở quyển sổ ra, đập vào mắt cô là những hàng công thức toán học. Có hình học Arithmetic, hàm lượng giác, còn có cả công thức tính logarit.

Viết kín cả mười trang.

Nhìn những hàng chữ này, dù có hoá thành tro cô cũng có thể nhận ra đó là chữ của Phó Dao Xuyên viết.

Tìm cô bỗng nhiên đập nhanh hơn một nhịp.

Đây là công thức cậu ấy viết cho riêng cô sao? Mẹ ơi, cảm tưởng như đang mơ vậy?

Tổng Chanh Chanh lật vài trang, lại nhỏ giọng hỏi: “Đây là?”

Phó Dao Xuyên không có trả lời cô ngay: “Gốc toán học của cậu còn yếu, nhiều công thức đều không hiểu rõ, cậu về xem lại thật kỹ thì kỳ thi giữa kỳ chắc sẽ làm tốt hơn.”

“Cảm ơn cậu!”

Tổng Chanh Chanh xúc động ôm quyển sách vào trong ngực, như nhặt được báu vật vậy.

Bảy ngày nghỉ lễ, Tổng Chanh Chanh chuẩn bị về nhà, buổi tối cô với Hoàng Quỳnh về cùng nhau, trên đường hai người rẽ vào quán ven đường ăn một bát cháo gà đầy mỹ vị. Hoàng Quỳnh nhẹ oán trách việc sắp xếp người trong hoạt động tình nguyện của trường.

Cô là uỷ viên trong ban cán sự lớp 9, vốn muốn làm một chức vị nhân rồi để làm đẹp lý lịch sau này, lên đại học biết đâu sẽ có nhiều cái lợi hơn, không ngờ tới ngày đó còn chưa thấy đâu mà đã phải đi làm chân chạy việc trong ngày Quốc khánh.

“Mình thấy thế cũng tốt mà, mọi người sẽ có cơ hội tụ họp làm việc chung với nhau, thật vui biết bao.”

Hoàng Quỳnh cắn một miếng thịt gà rồi lắc đầu nói: “Cậu đúng là hết thuốc chữa rồi.”

Dọc đường về hai người đi qua một cửa hàng văn phòng phẩm trang trí bắt mắt trông rất hợp lòng (hợp ý vừa lòng) các thiếu nữ, hơn thế cả Chanh Chanh lẫn Quỳnh Quỳnh đều là những người yêu thích mấy phụ kiện học tập nhỏ bé xinh xinh, hai người đi vào dạo một vòng mà không muốn ra, Tổng Chanh Chanh chọn một quyển sổ màu hồng, trên bìa ngoài còn vẽ một trái tim thật to.

Nhớ lại những lời Phó Dao Xuyên đã nói, cô sẽ dùng quyển sổ này để chép lại những bài môn Toán mà cô làm sai, như vậy kỳ thi cuối kỳ nhất định kết quả của cô sẽ tăng vọt.

Về đến phòng, Tổng Chanh Chanh nhanh chóng rửa mặt rồi nằm sấp trên giường nghịch điện thoại, nhóm cán bộ lớp đang bàn tán sôi nổi trên Wechat.

Cô lướt một lượt chủ đề câu chuyện đang được thảo luận mới biết, thì ra mọi người đang có dự định sau buổi hoạt động tình nguyện sẽ tụ tập với ban cán sự lớp 9 để bồi dưỡng tình cảm đôi bên, dù sao cũng là hàng xóm lâu năm.

Mọi người đều tỏ ý tán thành.

[Thôi Lục Anh: Vậy mọi người biểu quyết nhé, đồng ý thì ghi 1, để mình dễ đếm số người.]

Trong nhóm có bạn viết 1, nhưng cũng có vài bạn chiều hôm đó lại có việc bận nên không tham gia được.

Uỷ viên thể dục Chu Hành cũng bon chen vài câu: [Đợi một chút, còn có hai bạn chưa nói, @Tổng Chanh Chanh @Phó Dao Xuyên, hai người các cậu không hở là ngồi cùng bàn, đều không thấy các cậu lên tiếng.]

Tổng Chanh Chanh cảm thấy, đây nhất định là cố ý.

Tụ họp đương nhiên là cô muốn đi rồi, nhưng nếu thiếu một người thì cô cũng không có hứng thú tham gia. Có vẻ như Phó Dao Xuyên không thích ra ngoài tụ họp, buổi họp lớp lần trước cậu ấy cũng không đi.

Tổng Chanh Chanh chưa trả lời, mà nhắn tin hỏi Hoàng Quỳnh có đi không.

[Hoàng Quỳnh: Đi chứ, dù sao nghỉ bảy ngày cũng rất nhàm chán. Cậu cũng đi nhé, đi cho có bạn.]

[Tổng Chanh Chanh: Ừ, vậy mình cũng đi.]

Thoát khỏi cuộc trò chuyện với Hoàng Quỳnh, Tổng Chanh Chanh vào nhóm viết [1]

[Chu Hành: Tốt lắm tốt lắm, còn thiếu một bạn nữa, đến lúc cậu xuất hiện rồi @ Phó Dao Xuyên.]

[Thôi Lục Anh: Cậu đừng miễn cưỡng người khác, nhờ cậu ấy bận việc gì thì sao.]

Tổng Chanh Chanh ôm điện thoại nằm trong chăn chờ người nào đó trả lời, tim cô đập nhanh từng hồi.

Cuối cùng, Phó Dao Xuyên cũng xuất hiện.

Cậu không nói gì, chỉ viết số [1] vô cùng nổi bật.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Editor: Giang Đào

Beta: Cam

Phó Dao Xuyên vừa nói cậu ấy sẽ đến buổi giao lưu.

Tổng Chanh Chanh ôm điện thoại trước ngực, kích động lẫn lộn.

Vậy thì cả ngày mai có thể ở bên cậu rồi, hơn nữa còn cùng nhau lao động cùng nhau vui chơi nữa, tính ra cũng được coi là hẹn hò nhỉ?

Hạnh phúc quá đi.

Lăn vài vòng, Tổng Chanh Chanh nằm sấp trên giường, mở khoá màn hình điện thoại, vào Wechat tìm tên Phó Dao Xuyên trong danh bạ:

[Tổng Chanh Chanh: Xuyên Xuyên, ngày mai cậu cũng tham gia giao lưu à? (*ω*)]

[Phó Dao Xuyên: Ừ.]

Đúng là tích chữ như vàng, nhưng như vậy cũng khiến cô vui vẻ lắm rồi.

Cô tiếp tục nói: [Máy hôm nay cậu không phải đi dạy thêm à?]

[Phó Dao Xuyên: Máy trước học sinh của tôi đi du lịch, thứ 6 tuần này mới bắt đầu học lại.]

[Tổng Chanh Chanh: Vậy à, thật tuyệt, hình như cậu rất ít khi tham gia giao lưu nhỉ? Mình không nghĩ rằng lần này cậu lại tham gia.]

Núi băng này chỉ nhận nhặt trả lời:

[Ừ, vừa hay ngày mai rảnh.]

Khóe miệng không nhin được mà cong lên, Tổng Chanh Chanh sung sướng lắc lắc chân, trong lòng vui như hoa nở, cô trả lời: [Vậy ngày mai chúng ta gặp nhau nhé.]

[Ừ, mai gặp.]

Câu chuyện kết thúc, Tổng Chanh Chanh thoát khỏi khung chat.

Cô đặt điện thoại lên đầu giường, trở mình, vùi cả mặt vào trong chăn chỉ để lộ đôi mắt to tròn lấp lánh ánh cười.

Ngày mai thật đáng để mong đợi, cô thầm nhủ, hy vọng thời gian có thể trôi nhanh một chút, để ngày mai đến thật mau, cô ôm vui vẻ trong lòng nên rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, chưa đến mười giờ tối, cô đã hẹn gặp Chu công rồi.

Một đêm không mộng mị, 7h sáng Tổng Chanh Chanh đã thức dậy gội đầu tắm rửa thay quần áo, soi gương cả buổi để tìm bộ quần áo đẹp nhất, cuối cùng cô chọn được chiếc áo lụa kiểu lá sen kết hợp với chân váy chữ A màu trắng, chân đi giày đế bằng cũng màu trắng.

Trước khi ra cửa, cô không quên bỏ một bình nước giữ nhiệt màu hồng vào túi xách.

Tối trường vẫn còn khá sớm, Tống Chanh Chanh nhàm chán đi dạo quanh mấy cửa hàng quà vật gần cổng trường, cô mua một phần ăn sáng, ăn xong thì mọi người cũng rục rịch tới.

Ủy viên ban tổ chức của lớp - Đào Đào cười nói: "Oa!!! Chanh Chanh, hôm nay cậu mặc đẹp thật đấy. Bộ này cậu mua ở đâu vậy? Mình cũng muốn đến xem thử vài bộ?"

Tống Chanh Chanh nói: "Mẹ mình mua khi nhà mình đi du lịch, mình cũng không biết là của thương hiệu nào."

Được mọi người khen, lòng cô vui như hoa nở.

Không biết cậu ấy có để ý tới bộ quần áo này của cô không nhỉ?

Hoàng Quỳnh đi tới, ngạc nhiên thốt lên: "Cậu.. cậu thật là..". Cô quan sát Tống Chanh Chanh từ trên xuống dưới một lượt, thì thầm bên tai Tống Chanh Chanh: "Biết hôm nay có mặt Xuyên Xuyên, nên cậu cố ý phải không?"

Tống Chanh Chanh: "Nhìn thấu mà không nói ra, quả thực cậu vẫn còn là bạn tốt của mình."

Một lát sau Phó Dao Xuyên và Chu Hành cùng nhau vào trường, trong nháy mắt nhìn thấy hai người họ, sắc mặt Hoàng Quỳnh xanh mét, hai tay nắm chặt thành quyền, lẩm bẩm: "Sao cậu ta cũng tới!"

Tống Chanh Chanh giải thích: "Cậu ấy là ủy viên thể dục lớp tớ, đương nhiên phải đến rồi."

"Sao cậu không nói sớm, tình bạn của chúng ta kết thúc từ đây."

"Mình đi, đây là nằm không cũng trúng đạn mà, cậu cũng không nói với mình, nếu có cậu ấy thì cậu không đến."

Hoàng Quỳnh ủ rũ nói: "Quên đi, sao mình lại xui xẻo như vậy, may mà hai lớp chúng ta tách riêng ra làm."

Không lâu sau, lời nói kia của Hoàng Quỳnh chẳng thể nào ứng nghiệm, người đời có câu ghét của nào trời trao của ấy, quả không sai. Sau khi đến khu thắng cảnh, chủ nhiệm hai lớp phổ biến hoạt động lần này, hai lớp sẽ tham gia cùng nhau. Phát biểu, chụp ảnh cũng là hai lớp cùng nhau hoàn thành.

Vì là hoạt động tập thể, nên để tránh phát sinh chuyện bất ngờ ở khu du lịch, chủ nhiệm lớp đề nghị mọi người cố gắng tập trung vào một chỗ, hạn chế việc phân tán thành nhiều nhóm nhỏ lẻ.

Đương nhiên Tống Chanh Chanh cảm thấy đề nghị này rất tuyệt, như vậy cô có thể dính lấy Phó Dao Xuyên để chụp hình cậu rồi.

Hoạt động hôm nay tính ra cũng không quá vất vả, chỉ cần mọi người phân chia nhau, mang theo phù hiệu màu đỏ của trường và áo tình nguyện viên của khu du lịch để giải đáp thắc mắc, hỗ trợ khách du lịch. Tham gia vào hoạt động tình nguyện lần này chủ yếu là người địa phương Tây thành, việc làm cũng nhẹ nhàng, có đôi lúc gặp vài vị khách nước ngoài, cô Judy sẽ khích lệ mọi người tự tin giao tiếp với họ.

Lúc nhóm học sinh đang hướng dẫn cho vị khách người Đức, để lưu lại khoảnh khắc này, cô Judy đã gọi Tống Chanh Chanh đến chụp ảnh.

Cô muốn chụp Phó Dao Xuyên thật nhiều mà, nhưng thỉnh thoảng cứ bị cô Judy gọi tới gọi lui, may mà người bạn tốt Hoàng Quỳnh cũng mang theo máy ảnh micro-single và hứa sẽ giúp cô chụp ảnh nam thần khi cô bận việc, vậy nên cô cũng được an ủi phần nào.

Hoàn thành nhiệm vụ chụp hình, Tống Chanh Chanh tùy ý chụp mấy bức mọi người chăm chỉ làm việc, sau đó chạy đi tìm Hoàng Quỳnh.

Nhưng ai ngờ Hoàng Quỳnh đang giận dỗi với Chu Hành.

Chu Hành bất mãn nói: "Bạn học Hoàng Quỳnh nghe tôi nói này, nãy giờ cậu cứ nhìn chăm chăm tôi, cậu có ý với tôi phải không, không sao, cứ nói đi đừng ngại, con gái thích tôi rất nhiều."

"Cho tôi xin, sao cậu lại tự luyện như vậy, có phải cả thế giới này nhìn cậu thì phải thích cậu đâu, hơn nữa làm ơn đi, không phải là tôi đang chụp cậu. Cậu cảm thấy tôi có thể thích cậu sao? Biết tan 90° không?"

"Đáng khen, không nhìn ra cậu học toán học cũng không tồi nha?"

Nhìn dáng vẻ cãi nhau không biết mệt của hai người, Tống Chanh Chanh không nhịn được mà dùng máy ảnh nhanh chóng ghi lại khoảnh khắc này. Sau đó cô cũng thúc thối, lạng lẽ rời đi để tránh quấy rầy hai bạn trẻ, bởi cô muốn tìm Phó Dao Xuyên nhà cô hơn.

Đã hơn nửa ngày mà hai người còn chưa nói được lời nào với nhau, hôm này thời tiết như vậy, đứng lâu dưới nắng, chắc hẳn sẽ khát nước, vậy nên cô đã chuẩn bị sẵn, giờ chỉ chờ đưa ra thôi.

Tìm thấy Phó Dao Xuyên thì thấy bên cạnh cậu có thêm một bạn nữ. Khá lắm!!!!

Bạn nữ kia là uỷ viên văn nghệ của lớp bên, hôm nay cũng trang điểm ăn vận tươm tất, mặc váy hoa ngắn đi kèm giày xanh.

Khiếu thẩm mỹ này cô thực sự không thể cảm nhận được.

Cô gái kia cầm một chai nước khoáng trong tay, hình như còn là chai nước lạnh, nên nước vẫn đang nhỏ giọt ngoài vỏ chai.

Được lắm, còn biết trời nóng nực nên chuẩn bị nước lạnh cho người ta uống.

Thật đáng tiếc nha, wuli (*) Xuyên Xuyên rất chú trọng sức khỏe, chắc chắn cậu ấy sẽ không đụng tới nước đá.

[*] Wuli là 우리 trong tiếng Hàn, phát âm giống nhau, nghĩa là "của chúng tôi, nhà tôi".

Quả nhiên Phó Dao Xuyên đã lễ phép từ chối một cách khéo léo: "Cảm ơn, tôi không cần."

Cô gái kia thất vọng cúi đầu: "Ừm, mình biết rồi."

Sự xuất hiện của Tổng Chanh Chanh khiến uỷ viên văn nghệ lớp bên như gặp phải kẻ thù.

Đây chẳng lẽ là khung cảnh tình địch gặp nhau, nhìn nhau đỏ mắt, đã vậy cả hai đều giữ chức vụ như nhau, trang phục cũng không quá khác biệt.

Nhưng Tổng Chanh Chanh lại cảm thấy mình có lợi thế trong phương diện tình cảm với Phó Dao Xuyên.

Cô gái kia tròn mắt, đứng bên cạnh không hề di chuyển, Tổng Chanh Chanh mỉm cười, để bày tỏ sự khinh thường với tình địch cũng coi như đối thủ cạnh tranh, cô tiếp tục bước về phía trước.

Lấy từ trong túi xách ra một bình nước giữ ấm đã được chuẩn bị sẵn, đưa cho Phó Dao Xuyên: "Đây là nước ấm, mình chuẩn bị từ sáng, đến giờ chắc cũng không còn nóng lắm đâu. Cậu từng nói trời nóng cũng không nên uống nước đá, mình ghi nhớ cả rồi, cậu thấy mình có nghe lời không!"

Phó Dao Xuyên cúi đầu liếc nhìn bình nước màu hồng trong tay Tổng Chanh Chanh, nhưng cậu cũng không đưa tay ra nhận: "Mặt cậu đang đỏ đấy, cậu dùng đi, cẩn thận kéo bị cảm nắng."

Mặc dù cậu ấy không nhận chai nước của cô, nhưng trong khoảnh khắc đó, Tổng Chanh Chanh vẫn cảm thấy mình là người chiến thắng.

Cô gái kia có cảm giác thất bại hoàn toàn, tức tối bỏ đi, đúng lúc này, có hai vị khách nước ngoài tiến đến. Thấy các cô cậu học sinh mặc quần áo tình nguyện, họ đã đi rất nhanh về phía nhóm học sinh.

Hai người nước ngoài nói một tràng, nhưng Tổng Chanh Chanh không hiểu được câu chuyện, bởi đối phương đang nói tiếng Pháp. Mà hai hình như hai người đó nói tiếng Anh cũng không được tốt lắm.

Đang lúc không biết phải ứng phó như thế nào, Phó Dao Xuyên tiến đến nói chuyện với họ. Tổng Chanh Chanh không nghĩ tới, cậu nói tiếng Pháp cũng lưu loát như vậy, thậm chí có cảm giác tốt hơn so với tiếng Anh, phát âm rất dễ nghe.

Quả nhiên, tiếng Pháp là ngôn ngữ dễ nghe nhất trên đời này.

Tổng Chanh Chanh không quên dùng máy ảnh ghi lại khoảnh khắc đáng nhớ này.

Giải quyết xong vấn đề, hai vị khách người Pháp nói cảm ơn, sau đó hài lòng rời đi.

Bọn họ đi rồi, Tổng Chanh Chanh khó nén sự ngượng mọ của mình mà hỏi: "Xuyên Xuyên, không ngờ cậu nói tiếng Pháp lưu loát như vậy, cậu đi học thêm sao?"

Phó Dao Xuyên: "Từ phát âm ra, còn lại tôi tự học trên video và trong sách giáo khoa."

"Thật là quá giỏi đi, nhưng cậu vốn thông minh như vậy, chắc chắn học cái gì cũng giỏi, mình cảm thấy cậu rất hợp với nghề phiên dịch đấy, dù là nói tiếng Anh hay tiếng Pháp cũng đều rất cool."

Phó Dao Xuyên bỗng dừng bước: "Cậu cảm thấy công việc phiên dịch thích hợp với tôi sao?"

"Đúng vậy.."

Còn chưa dứt lời, cách đó không xa, Judy gọi họ tập hợp.

11 rưỡi, hoạt động tình nguyện chính thức kết thúc, chủ nhiệm hai lớp dẫn mọi người đi ăn bữa trưa đơn giản ở gần đó, hiệp hội tình nguyện cung cấp cho họ bữa trưa miễn phí, tuy không có hương vị nhưng vì bận rộn cả ngày, đói đến mức hoa mắt thì đồ ăn dù không có vị cũng trở nên ngon miệng. Trước khi về chủ nhiệm lớp còn phát cho mỗi người một túi quà lưu niệm, bên trong có khăn lông, cùng một cốc thủy tinh.

Chỉ có một ít quà nhỏ, nên phát rất nhanh, sau đó mọi người có thể tự do hoạt động.

Từ trong tiệm cơm đi ra, mọi người phân nhóm đón xe đến phòng karaoke đã đặt trước.

Buổi giao lưu này không có mặt chủ nhiệm, nên sau khi nén nửa ngày, rõ cuộc mọi người cũng được thả lỏng, mặc dù là hai lớp, nhưng bình thường ban cán sự các lớp cũng hay giao lưu qua lại nên bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Các bạn nam còn chuẩn bị thêm mấy lon bia, và mấy chai trà xanh cho bạn nữ.

Có mấy bạn nữ tính cách phóng khoáng nói thêm vào: "Sao con trai các cậu uống bia, lại không mua cho con gái bọn mình, xem thương tụi mình à?"

Chu Hành đứng dậy nói: "Bọn mình nào dám, bọn mình sợ người nhà của các cô nương đó, uống rượu bia trở về sẽ bị bố mẹ mắng đấy."

Tổng Chanh Chanh và Hoàng Quỳnh ngồi trên ghế sofa, Hoàng Quỳnh vừa ngẩng đầu, thì thấy Chu Hành đang khua môi múa mép, cô bất mãn cười một tiếng.

Tổng Chanh Chanh thấy vậy, mỉm cười đầy khó hiểu. Rất nhanh, cô nhìn lướt qua, tập trung ánh nhìn về phía Phó Dao Xuyên.

Phó Dao Xuyên trở thành tiêu điểm vì bình thường hiếm khi thấy cậu tham gia mấy hoạt động này. Đây chắc là lần đầu tiên từ cấp hai cho đến giờ, đương nhiên các bạn nam không dễ dàng bỏ qua cho cậu ấy, tất cả đều ngó ý muốn Phó Dao Xuyên uống đầu tiên.

Lúc này Phó Dao Xuyên không thể chối từ, nể tình uống một cốc, Tổng Chanh Chanh nhìn chăm chăm vào cậu, phát hiện hôm nay cậu mặc sơ mi trắng, tay áo xắn tới tận khuỷu tay, cúc cài đến tận nút trên cùng, trông thật kín đáo.

Lúc uống rượu yết hầu chuyển động không ngừng, gợi cảm vô cùng.

Nhưng uống xong một cốc cậu lại không có ý định uống tiếp cốc thứ hai.

Có lẽ cậu ấy cảm thấy uống bia không tốt cho sức khỏe, Tổng Chanh Chanh nghĩ thầm, ngấm lại mà đỏ mặt.

Sau khi trêu đùa một lát, Chu Hành đột nhiên tắt âm thanh, cầm micro nói: "Hiếm khi chúng ta có cơ hội tụ tập với nhau, chỉ ca hát thôi thì không vui lắm, hay chơi chút trò chơi đi?"

Có bạn hỏi: "Cậu có biết trò gì hay không?"

Chu Hành cười xấu xa: "Chơi trò Quốc vương đi, mỗi người sẽ phải lần lượt bốc thăm, không thể chơi xấu được, còn nếu người nào chơi xấu thì..."

Vẫn chưa nói hết, cậu buông micro xuống, rót bia vào cốc, trong cốc có sẵn trà xanh và coca, lại đổ thêm một chút nước tương không biết lấy từ đâu ra.

"Nếu ai chơi xấu, thì uống hết cốc này."

Mọi người vỗ tay bày tỏ sự đồng tình.

Sau khi mọi người nhất trí biểu quyết thông qua, Chu Hành phát phiếu số, mọi người bắt đầu viết hàng loạt ý tưởng xấu xa mà mình có thể nghĩ ra, bỏ vào một cái hộp nhỏ đã chuẩn bị sẵn rồi lắc đều.

Kết quả, người đầu tiên bốc thăm, bốc trúng nội dung: Làm theo video ngắn << Sở tay tu luyện thanh xuân >> (TFBOYS), không chỉ hát, còn phải làm động tác tay trái tay phải giống như ba chàng trai trong MV, quay lại rồi đăng lên nhóm trên Wechat, hạn là không được xóa trong 7 ngày.

Lúc này ngoài Chu Hành ngoan ngoãn làm theo, không ai khác tình nguyện làm, ai bảo chủ ý này là do cậu nghĩ ra.

Hoàn thành xong những động tác này, Chu Hành tức giận nói: "Các cậu đợi đấy, người kế tiếp tuyệt đối tôi sẽ không buông tha."

Người đầu tiên bốc trúng sẽ bốc thăm nhiệm vụ phải làm cho người kế tiếp, Chu Hành nhắm hai mắt lại nhặt bừa một tờ trong hộp vội mở ra: "Ồi, song ca bài hát về tình yêu << Lúm đồng tiền nhỏ >>, chắc chắn chắc, xem ra không rút được một đôi thì không đủ vui."

Có bạn nữ nói: "Không cần khác phái, nếu hai bạn nam hát thì cũng rất xúc động nha."

Chu Hành tiếp tục rút số: "Ai số 5, ai số 8 vậy?"

Nghe thấy số của mình, Tổng Chanh Chanh lo lắng, thầm than sao mình lại xui xẻo như vậy, nhưng cô cũng thầm hy vọng số còn lại rơi vào một bạn nữ. Đừng rút phải bạn nam, nếu không cô cảm thấy thật có lỗi với Xuyên Xuyên.

Tổng Chanh Chanh giơ tay: "Mình là số 8."

"Ồi, là em gái Chanh à, bạn nào là số 5 đó?" Cậu nhìn về phía Tổng Chanh Chanh chớp mắt: "Đừng ngượng ngùng, nói không chừng số còn lại chính là người mà cậu đang nghĩ đến đấy."

"Im đi." Tổng Chanh Chanh không khách khí mà ném gối qua.

"Tôi số 5."

Một giọng nam mát lạnh truyền đến trong tiếng ồn ào, Tống Chanh Chanh nhìn sang, tuy không cảm thấy căng thẳng, nhưng hiện giờ cô không biết trái tim bé nhỏ của mình đang đặt ở chỗ nào!

Trời ơi! Cô sẽ hát bài << Lúm đồng tiền nhỏ >> với Phó Dao Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Editor: Giang Đào

Beta: Dâu Tây ☐

"Như luật đã nói từ trước, chỉ cần một trong hai cậu từ bỏ, thì cả hai cậu đều phải uống hết cốc hỗn hợp này." Chu Hành đông đưa cái cốc không rõ màu sắc trong tay, cười như một tên trộm.

Lúc này, có người tốt bụng đặt cái cốc lên phía trước, micro cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Tống Chanh Chanh cầm chặt micro, đồng thời điều chỉnh hô hấp, tự nhủ thầm phải bình tĩnh, không có gì đáng sợ hết, dừng cảm lên! Nhưng càng lên dây cót, cô lại càng cảm thấy hồi hộp, tim đập nhanh từng hồi.

Cô được xem như là một người thích dành micro với người khác, giọng hát cũng không gọi là quá khó nghe, bình thường lúc bạn bè tụ tập, cô cũng tích cực hát hò, nhưng lúc này ngoài ý muốn chân như muốn nhũn ra vậy.

Không phải hát với ai khác, cô sẽ song ca với người mình thích đó, hơn nữa giọng cậu ấy còn dễ nghe như vậy, chắc hẳn hát sẽ rất hay, cô cảm thấy lo lắng, sợ trong lúc song ca không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Ánh sáng trong phòng mờ ảo, không thấy rõ sắc mặt và biểu cảm của mọi người.

Ủy viên văn nghệ lớp kế bên vừa bị cự tuyệt đang ngồi ăn dưa hấu, nghiêng đầu xem trò vui.

Bạn học ngồi bên cạnh cô ấy nói nhỏ: "Chắc hẳn cậu ấy khó có thể trốn thoát, phải uống thứ nước kinh khủng kia rồi, sao Phó Dao Xuyên có thể đồng ý yêu cầu này được."

Thôi Lục Anh ngồi chính giữa sô pha, nghe được lời thì thào to nhỏ, cô ta nghĩ đến điều gì đó, quay người đi đến bàn trà cầm lấy một chai nước suối.

Đúng lúc vặn nắp chai, trước sự ồn ào của mọi người, Phó Dao Xuyên tiến đến, cầm lấy micro, đứng trước màn hình.

"Anh vẫn đang tìm kiếm, một nơi dựa vào cùng một cái ôm ấm áp. Ai đó thay anh cầu nguyện, thay anh phiền não, vì anh mà tức giận vì anh mà ồn ào"

Giọng nói và giọng hát của cậu ấy vẫn giống như thường ngày, trong trẻo, rõ ràng, như gió biển thổi qua, lại như giấc mộng xa xôi, thấp sáng thanh xuân mơ hồ của cô.

Mỗi lần cậu mở miệng khiến trái tim cô muốn nhũn ra.

Hai tay Tống Chanh Chanh nắm chặt micro, nói thật cô có chút khẩn trương, cả người căng thẳng, hiện tại, dáng đứng của cô trước màn hình chả khác gì tư thế hành quân trong lúc huấn luyện quân sự cả.

"Hạnh phúc bắt đầu có báo trước, duyên phận khiến chúng ta từ từ lại gần nhau. Những cô đơn buồn chán cứ thế trôi, sẽ có người cùng ta trò chuyện."

Chờ Tống Chanh Chanh hát hết lời nữ, trái tim bé bỏng của cô đã kích động đến mức không còn cách nào bình tĩnh lại được.

Mẹ ơi, sắp hát cùng nhau rồi!

Trong tiếng ồn ào của mọi người, Tống Chanh Chanh lấy hơi hát liền một mạch phần điệp khúc.

"Đôi mi dài, má lúm đồng tiền nhỏ, là ký hiệu đẹp nhất của em. Mỗi ngày anh không thể ngủ được chỉ vì nhung nhớ nụ cười của em."

Giọng nữ ngọt ngào hoà cùng giọng nam trong trẻo, vô cùng ấn ý và hài hoà.

Càng nghe càng cảm thấy ngọt ngào, như đang ngập tràn hương vị tình yêu vậy.

Tất cả mọi người đều bị giọng hát của họ làm cho mê mẩn, tiếng nói chuyện ồn ào dần lắng xuống, mọi người nhập tâm nghe hai người hát. Chỉ có Chu Hành như đứa trẻ thiếu đòn nói: "Này, sao hai người đang song ca, mà đứng xa nhau quá vậy, mau xích lại gần nhau chút, nếu không bọn tôi bắt hai người hát lại đây."

Một số người bưng tỉnh, nhanh chóng hòa theo: "Đúng rồi, hai người đứng gần một chút đi, nếu không là không tính đâu nha."

Phó Dao Xuyên một bên hát, một bên thuận tay cầm gối dựa vừa rồi bị ném đang nằm lê loi dưới đất, không một chút lưu tình ném thẳng vào mặt Chu Hành, ý bảo cầm miệng.

Trong khoảnh khắc đó Tống Chanh Chanh thoáng thất vọng, tuy rằng những cậu bạn nam sinh xấu xa kia luôn gây ồn ào khiến cô cảm thấy xấu hổ, thế nhưng chính họ đang tạo điều kiện cho cô và Phó Dao Xuyên tiếp xúc thân mật.

Thật sự thì lại gần một chút thôi cũng được.

Nghĩ như vậy, bản thân cô không tự chủ được mà nhích một bước nhỏ về phía Phó Dao Xuyên.

Nhưng hình như vẫn còn cách quá xa.

Nếu không thì lại gần thêm một chút nữa, chỉ một chút thôi chắc cậu ấy không biết đâu.

Tống Chanh Chanh lén lút nhích một bước nhỏ, nhìn thoáng qua Phó Dao Xuyên bên cạnh, ai ngờ vừa quay đầu liền chạm ngay vào ánh mắt của cậu.

Trong phòng ánh đèn nhấp nháy giống như giọt nước muôn màu đang lướt qua mặt cậu, đôi mắt đen nhánh như đang phản chiếu ánh sáng, thật sự quá đẹp trai, làm cho người khác phải rung động.

Cô hơi giật mình, chỉ trong tích tắc nhưng cô có thể cảm nhận được khoe miệng cậu nhếch lên.

Đang lúc thất thần, Tống Chanh Chanh cảm thấy vai trái bị đụng, đứng không vững, cả người bị xô về bên phải, đụng vào cánh tay trái của Phó Dao Xuyên.

Vụ va chạm này khiến khoảng cách của hai người gần nhau hơn.

Ở một khoảng cách gần như vậy, cô ngửi thấy mùi bột giặt rất nhạt trên áo sơ mi của cậu, hình như có cả mùi của nắng, mùi của ánh mặt trời lan toả.

Vừa rồi là cậu ấy kéo mình lại?

Aaa! Thật sự không thể hát nổi nữa!

"Đôi mi dài và má lúm đồng tiền nhỏ của em làm anh say mê hết thuốc chữa. Anh chậm bước như người đang say. Cuối cùng anh cũng đã tìm thấy trái tim xinh đẹp.."

Giọng hát của cậu rất gần, mỗi một chữ như đang thì thầm bên tai cô vậy.

Quả thực cô không có cách nào bình tĩnh nổi nữa.

Lúc này có lẽ mọi người trong phòng quá tập trung vào hai người đang song ca ở phía trên mà không hề để ý một người ngồi ở phía sau, lặng lẽ siết chặt tay, nhìn chằm chằm đôi bạn trẻ phía trước.

Bài hát kết thúc, Tống Chanh Chanh ôm ngực trở về chỗ cũ, trái tim bé nhỏ của cô đến giờ vẫn đập không ngừng, giống như có một đứa bé đang đá bóng trong đó vậy.

Hoàng Quỳnh reu reu: "Thế nào, được hát song ca cùng Xuyên Xuyên nhà cậu, cảm giác thế nào?"

Tống Chanh Chanh: "Như khi không thắt dây an toàn mà ngồi xe bay vậy, vừa kích thích, lại vừa cảm thấy giống như chú cầu biết bay vậy."

Hoàng Quỳnh giơ ngón tay cái về phía cô: "Ngài lấy ví dụ làm mình bội phục luôn đây."

Lần này đến lượt Phó Dao Xuyên rút thăm, cậu rút được nhiệm vụ: gõ cửa phòng bên cạnh hỏi họ có muốn phục vụ đại mạo hiểm không. Mà người phải thực hiện chính là cậu nam sinh ồn ào nhất lúc họ hát.

Bởi có nhiều người tham gia nên nhiệm vụ trò chơi cũng rất nhiều, mọi người sẽ rút thăm nhiều lần, tính ra Tống Chanh Chanh và Phó Dao Xuyên rất may mắn, chỉ bị rút trúng một lần, sau đó không bị thêm lần nào nữa.

Nhưng đáng thương cho đứa trẻ Chu Hành, bị tóm hết lần này đến lần khác, lần sau so với lần trước càng kích thích hơn: một người nằm ở dưới đất, một

người chống ở bên trên, hít đất 5 cái. Đối tượng là Hoàng Quỳnh.

Hoàng Quỳnh liên tục rống than trời đất, quả quyết bước về phía cốc nước đang đặt trên bàn, bóp mũi làm một hơi hết sạch, sau đó mê man đi tìm chai nước suối súc miệng.

Có một người chủ động từ bỏ, người kia đương nhiên cũng sẽ bị phạt, đây là quy tắc mà chính Chu Hành đề ra, cậu ta không thể không tuân thủ.

Đùa giỡn một lúc mọi người lại bắt đầu ca hát, Tống Chanh Chanh hát hai bài rồi rút lui ngồi tại chỗ, cô phát hiện có mấy nữ sinh ngồi trong góc đang hí húi chơi gì đó, lòng hiếu kỳ khiến cô đi qua dò hỏi.

Một nữ sinh nói: "Tụi mình đang bói bài, nghe nói rất chuẩn đấy."

Tống Chanh Chanh hỏi: "Bói bài? Bài Tarot á?"

"Ừm, không giống bài Tarot lắm, nhưng cũng không khác nhau là mấy, Chanh Chanh, cậu có muốn rút thử một lá không?"

Khó có khi gặp được đồ chơi tốt như vậy, Tống Chanh Chanh vui vẻ đáp: "Mình muốn."

Cô nói tên một chòm sao, sau đó nhắm hai mắt lại rút ra một lá bài, bài này khác với Tarot ở chỗ trên mỗi thẻ bài đều có thông tin dự đoán, chỉ cần mở ra là thấy.

Trên thẻ lại mà Tống Chanh Chanh bóc phải có hình một người nhỏ bé, cô xem không hiểu lắm, mặt sau viết hai chữ "Dũng cảm"

Xé ra mặt keo dán, có một câu châm ngôn "Người có chí ắt thành công, kiên trì và dũng cảm sẽ tạo ra kỳ tích."

Nữ sinh kia nói, thẻ bài nếu đã được rút ra sẽ thuộc về người đó, không thể thuộc về người khác nữa, nên cô cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Mọi người ai nấy đều chơi hết mình, đến 5.30 là hết giờ thuê phòng, tất cả mới rời đi.

Trước khi về Tống Chanh Chanh và Hoàng Quỳnh vào WC một chuyến, lúc ra phát hiện Phó Dao Xuyên và Chu Hành đang đứng chờ thang máy.

Tống Chanh Chanh kéo Hoàng Quỳnh đang thành thoi nhanh chóng đuổi theo, khoảnh khắc thang máy sắp đóng lại hai người cũng vừa vào kịp.

Cô bước đến hỏi: "Sao chỉ có hai cậu, những người khác đã về hết rồi à?"

Chu Hành: "Bọn họ đều đi hết rồi, chỉ có Xuyên Xuyên nhà chúng ta tận tụy với công việc, phải dọn ghế gọn gàng mới chịu đi."

Phó Dao Xuyên duỗi tay đập Chu Hành một cái: "Bớt nói đi."

Đột nhiên Tống Chanh Chanh cảm thấy có chút ngượng ngùng, tự trách bản thân, nếu biết sớm cô cũng sẽ ở lại phụ giúp Phó Dao Xuyên, không biết chừng sẽ để lại cho cậu ấy ấn tượng tốt.

Thang máy từ từ đi xuống, Tống Chanh Chanh thầm mong thời gian có thể trôi chậm một chút, có điều lúc Hoàng Quỳnh đang đứng bên cạnh lại có cô suy nghĩ hoàn toàn trái ngược, cô không muốn ở cùng một chỗ với tên Chu Hành có bệnh này, càng không muốn đi chung thang máy với cậu ta.

Người có bệnh bị khinh bỉ Chu Hành nói: "Đừng rồi, hai cậu ở đâu? Hôm nay tôi đi xe, nếu thuận tiện để tôi đưa hai cậu về."

Tống Chanh Chanh: "Mình ở gần đây, Quỳnh Quỳnh ở khu Nhú Thụ."

Chu Hành: "O, trùng hợp quá, nhà tôi cũng ở gần đó, cậu ở khu nào?" Cậu nhìn về phía Hoàng Quỳnh hỏi.

Thang máy dừng lại, bốn người bước ra khỏi thang máy, Hoàng Quỳnh cũng không định để ý đến cậu ta, nhưng lại bị Chu Hành cản lại.

Chu Hành nói nhỏ bên tai cô, hất cằm về phía trước: "Tôi nói này, cậu ngốc thật hay giả vờ ngốc đấy, có phải là bạn thân không thế? Không nhìn thấy à?"

"Cậu!" Hoàng Quỳnh tức đến sắp nổi bão, ngẩng đầu hung hăng liếc nhìn Chu Hành, nhưng vì để bạn thân có cơ hội ở cùng nam thân, cô không thể không khuất phục.

Hai người làm bộ cười nói đi lên phía trước, Chu Hành đặt tay lên vai Phó Dao Xuyên: "Hai bọn tôi tiện đường, nên để tôi đưa cậu ấy về, còn hai cậu cùng đường, thì đưa nhau về nhé."

Dứt lời Chu Hành nháy nháy mắt đầy ý tứ với Tống Chanh Chanh, sau đó liền cùng Hoàng Quỳnh vừa đánh vừa mắng đi ra cửa.

Nhìn hai bóng lưng ăm ỉm kia, Tống Chanh Chanh cười nói: "Cậu có cảm thấy hai người bọn họ... rất xứng đôi không?"

Phó Dao Xuyên nhìn về phía trước, gật đầu: "Ừm."

Lại được ở cùng một chỗ với nhau rồi.

Nhớ đến vừa này được ở cùng một phong, được hát song ca với nhau, Tống Chanh Chanh lại không kiềm chế được mà đỏ mặt, cô cúi đầu thẹn thùng. Cô khản trương đến mức không biết phải mở miệng thế nào.

Đột nhiên Phó Dao Xuyên hỏi: "Nhà cậu ở gần đây?"

"Ừm, đi qua hai cái đèn xanh đèn đỏ là tới."

"Để tôi đưa cậu về."

Bịch bịch bịch! Trái tim thiếu nữ lại đập loạn xạ rồi.

Trời ơi! Cậu ấy muốn đưa cô về nhà.

Tháng mười, mùa thu đã bước đi được một nửa, ban ngày thời gian trôi nhanh hơn, từ quán karaoke đi ra thì mặt trời gần như đã lặn. Ánh chiều tà chiếu khắp Tây Hồ, tạo nên một mảnh vàng rực rỡ. Mùi hoa quế thoang thoảng, gió thu nhẹ nhàng lướt qua, xua tan đi khô nóng của ngày hè, nhiều thêm một phần mát lạnh của ngày thu.

Hai người sóng vai nhau cùng đi, dọc đường vô cùng yên tĩnh.

Tống Chanh Chanh, mày là người hâm sao! Ngày thường không phải nói nhiều lắm sao? Tại sao lúc này lại hâm như hén vậy.

Nhưng mà phải nói gì đây, hay là dứt khoát tỏ tình luôn.

Trừ khi nào tào, chứ trong một ngày thu tươi đẹp như thế này, gió thu man mát hà có gì mà không tỏ tình, cô có nên chơi lớn hay không?

Nếu tỏ tình thì rốt cuộc nên nói gì đây.

Ý, có rồi.

Phó Dao Xuyên đi bên cạnh, không nhìn được mà nhìn về phía cô gái nhỏ, hôm nay hình như cô vô cùng ít nói, cả đường không nói câu nào, ánh trắng mờ lung, còn khuôn mặt cô lúc này đỏ ửng.

Rõ ràng là cô đang đỏ mặt.

Hơn nửa ngày Tống Chanh Chanh rốt cuộc cũng chịu mở miệng: "Minh thấy cậu hát rất hay."

Dứt lời, cô thẫn mẫn mình hàng vạn lần.

Mày có ngu ngốc quá không đấy Tống Chanh Chanh, cái này quá hiển nhiên rồi còn phải nói sao.

Phó Dao Xuyên nhếch miệng, thản nhiên nói: "Cậu hát cũng không tệ, trước kia có học qua hả?"

"Chưa từng học, chắc do có thiên phú, mình có một anh trai hát rất hay, lúc còn nhỏ mình hay đi theo anh ấy học hỏi, sau này không cần thầy dạy cũng có thể tự hiểu." Cô dừng một chút, tìm đề tài mới: "Giống như cậu có thiên phú ngoại ngữ ấy. À, mình biết rồi, có phải sau này cậu muốn làm phiên dịch không, vì vậy nên mặc dù học các môn tự nhiên đều giỏi, nhưng lại chọn ban xã hội."

Phó Dao Xuyên gật đầu: "Một nửa là vậy, ngoài ra ban xã hội cần sự chăm chỉ, vì thế tôi có thể học thêm ngoại ngữ khác."

Ban xã hội phải chăm chỉ!! Học sinh học kém Tống cảm giác như mình nhận được 10.000 điểm phê bình.

Cô nói tiếp: "Vậy sau này cậu muốn thi vào khoa ngoại ngữ đại học Bắc Kinh hoặc đi du học à?"

"Vào Bắc Đại."

Là Bắc Đại đó nha, hai từ này đối với cô rất xa vời, hoàn toàn không thể với tới được.

Sắc trời tối dần, Tống Chanh Chanh cảm thấy con đường vô cùng ngắn, bằng không tại sao chỉ trong chốc lát đã tới nơi rồi.

Thật là luyến tiếc quá, bởi vì ánh trăng hôm nay rất đẹp.

Đi đến ngã tư, trong đầu cô bỗng loé lên suy nghĩ, nội dung tám thẻ bài kia xuất hiện trong đầu cô như một bộ phim.

Dừng cảm.

Nó nói đến điều này sao?

Tổng Chanh Chanh đột nhiên dừng lại, quay người đối mặt với Phó Dao Xuyên.

Ánh trăng xuyên qua từng tán lá, hàng cây lay động trong gió, ánh trăng vàng như phản chiếu dưới nền đất tạo nên từng ánh vàng long lánh.

Phía sau cô là con đường đầy xe, ánh đèn lập lòe thấp sáng cả thành phố.

Cô hít sâu một hơi, như đang chuẩn bị đưa ra một quyết định lớn: "Phó Dao Xuyên, mình có chuyện muốn nói với cậu."

Đột nhiên giọng nói của cô trở nên nghiêm túc, lại gọi đầy đủ họ tên của cậu, điều đó khiến cậu hơi sững sốt.

Cậu ngẩng đầu nhìn cô, cô đang mặc áo voan in hoa, tóc dài xoã qua vai, ánh đèn phía trên chiếu xuống người cô, dịu dàng xinh đẹp đến lạ thường.

Bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn cậu, ánh mắt có phần kiên định.

"Mình thích cậu, mình có thể làm bạn gái cậu không?"

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Không thể.”

Phó Dao Xuyên trả lời vô cùng dứt khoát, không có một tia do dự hay chần chờ.

Dưới ánh trăng, dưới bóng cây nghiêng, ánh đèn đường chiếu sáng đôi mắt lạnh lùng của cậu.

Tổng Chanh Chanh không nghĩ tới cậu sẽ cự tuyệt dứt khoát như thế, đúng là khiến người ta ngạc nhiên không kịp chuẩn bị mà.

Quả thực có chút thất vọng, cũng có chút không vui.

Có điều không sao, tìm ở đây, mộng ở đây, thẻ bài kia đã nói như thế nào, có chí ắt thành công.

Cô cũng không tin da mặt dày của mình lại không theo đuổi được đóa hoa cao lãnh kia.

Cô nghiêng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn vô cùng rực rỡ. “Tại sao? Có chết cũng phải cho mình một lý do chứ?”

“Cậu nhìn thành tích của cậu xem, ngữ văn chỉ vừa đủ tiêu chuẩn, toán đa số đều không biết làm, tiếng anh cũng chỉ tốt hơn chút, các môn xã hội cũng chỉ ở mức tạm, thành tích của cậu rất khó có thể lên lớp, cho nên bây giờ không phải thời điểm để cậu nghĩ đến mấy chuyện đó.”

Phó Dao Xuyên nhìn thẳng vào mắt Tổng Chanh Chanh, giọng nói cậu vô cùng nghiêm túc, rất giống giáo viên chủ nhiệm.

Ai da, tại sao cậu như vậy cũng đáng yêu quá.

Bộ dáng cán bộ gương mẫu của cậu chọc trúng tim Tổng Chanh Chanh, điều đó khiến cô nghe lầm trọng tâm vấn đề.

Cô nói: “Vây...khi nào có thể suy nghĩ...đến chuyện này?”

“...”

Tổng Chanh Chanh nắm chặt tay, nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi hỏi, "Mình biết rồi, có phải chỉ cần thành tích của mình tốt lên, là có thể suy xét đến chuyện này, có thể theo đuổi cậu đúng không?"

“....”

Cả người Phó Dao Xuyên cứng ngắc, môi giật giật, không biết nên nói gì.

Mạch suy nghĩ của cô thật thần kỳ.

Cuối cùng cậu rũ mắt, không chút để ý nói: “Khi nào thành tích của cậu đuổi kịp tôi rồi nói tiếp.”

Cậu khẽ thở dài, dù sao đây cũng là chuyện không thể xảy ra.

Không ngờ cô gái nhỏ lại dậm chân, tựa như đang làm nũng nói, “Xuyên Xuyên, cậu thật quá đáng, điều này không phải rất khó sao, cậu cứ như vậy sẽ mất đi bé gái xinh đẹp đấy.”

Phó Dao Xuyên:”...”

Dường như Tống Chanh Chanh lại nghĩ đến cái quỷ gì đó, mắt đảo một vòng, tiến đến gần hơn vài bước.

“Có phải cậu muốn vào đại học Bắc Kinh không? Mình cũng sẽ thi vào đại học Bắc Kinh, chờ chúng ta cùng nhau thi vào Bắc Kinh, cậu liền cân nhắc việc này được không?”

“Chờ cậu thi đậu rồi nói.”

“Cậu nói như vậy xem như là đồng ý rồi nha, không được đổi ý đâu đấy.” Như thấy được ánh sáng hi vọng, Tống Chanh Chanh vui sướng nhảy nhót, mặt tràn đầy vui vẻ, “Hơn nữa, trước khi chúng ta thi đại học thì cậu không được thích người khác, nếu không thì coi như cậu không giữ lời hứa đấy.”

“Nếu như có người theo đuổi cậu, mình sẽ đá hết đi.”

Cô nói liên tục không ngừng, toàn bộ quá trình Phó Dao Xuyên đều ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ, cậu vừa bức vừa buồn cười nhìn cô gái nhỏ, một lúc sau mới từ từ nói: “Chăm chỉ học tập đi, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Được, cậu nhắc mình chăm chỉ học tập, mình sẽ chăm chỉ học tập, mình thích cậu, cho nên cậu nói gì cũng đúng.”

Phó Dao Xuyên đích thực bị cô làm cho mất bình tĩnh, cậu bắt đầu nói, “Nhà cậu còn bao xa, tôi đưa cậu về.”

Tống Chanh Chanh quay người, duỗi tay chỉ về phía tiểu khu đối diện đường cái, “Đi hết đường này là đến, thực ra buổi tối chỗ này rất náo nhiệt, sẽ không có nguy hiểm gì đâu, dù mang nhiều đồ cũng không có việc gì cả.”

Phó Dao Xuyên nhìn về hướng bên kia, tiểu khu này là khu dân cư cao cấp và nổi tiếng, những người sống ở đây đều rất giàu có.

Thấy đối phương từ đầu đến cuối không trả lời, Tống Chanh Chanh lại nói: “Được rồi, mình về đây. Sắp tới chúng ta sẽ có một tuần không gặp mặt, mình sợ mình không ngăn được nỗi nhớ nhưng, không kìm được lòng mà nhớ cậu thì biết làm sao bây giờ.”

Phó Dao Xuyên thở dài một hơi, “Tống Chanh Chanh.”

“Ồi.”

“Nói chuyện đằng hoàng đi.”

Tống Chanh Chanh: “Biết rồi, vậy mấy ngày này cậu đừng quên mình nha, mình nhất định sẽ chăm chỉ học tập, chờ qua kì nghỉ mình sẽ nói với cậu tiến triển, mình sẽ chăm chỉ học tập thật tốt, cố gắng thi vào đại học Bắc Kinh.”

“Đọc sách là vì bản thân, không phải vì bất kì kẻ nào.”

“Biết rồi, vậy nên cậu chấp nhận sao?”

Cô gái nhỏ mở to mắt nhìn Phó Dao Xuyên, cuối cùng cũng chờ được cái gật đầu của cậu.

“Được rồi, cậu về cẩn thận.” Phó Dao Xuyên cúi đầu nhìn đồng hồ. “Không còn sớm, tôi cũng phải về rồi.”

“Vậy cậu chú ý an toàn nha, trên đường đừng cầm điện thoại, gặp người lạ hỏi mượn điện thoại cũng đừng để ý, về nhà phải nhắn tin báo bình an cho mình nhé, nếu không thì mình sẽ không ngủ được đâu.”

“Gặp lại sau.”

Dứt lời, Phó Dao Xuyên quay người rời đi, mà lúc này không biết Tống Chanh Chanh làm sao, ma xui quỷ khiến, lạng lẽ đi theo.

Giống như là được cùng cậu đi một đoạn đường, hoặc là đi theo cậu về nhà cũng được.

Nhưng Phó Dao Xuyên rất nhanh liền phát hiện ra động tĩnh phía sau, cậu nhìn cô, lạnh lùng nói. “Cậu về nhà đi, đừng đi theo tôi.”

“Ồ biết rồi.” Tống Chanh Chanh có chút thất vọng dẫu môi, quay người đi về phía ngược lại.

Phó Dao Xuyên đột nhiên dừng bước, quay người, chỉ thấy cô gái nhỏ đang bước từng bước nhẹ nhàng, đi về phía tiểu khu bên kia, đèn đường kéo bóng dài cô thật dài.

Sau khi nhìn cô đi vào tiểu khu cậu mới quay người, trong khoảnh khắc đó, khóe miệng cậu nhếch lên một độ cong nhỏ.

Đúng là một người dờ hơi.

Sau khi về nhà, trái tim bé nhỏ của Tống Chanh Chanh vẫn kích động không ngừng, sau khi bình tĩnh lại cô mở điện thoại ra, lên diễn đàn hỏi đáp.

Lần trước cô đăng bài nhận được rất nhiều lời khen ngợi, không ít người muốn được nghe tiếp đoạn sau. Hôm nay cũng vừa có chuyện, sẵn tiện cập nhật trạng thái mới.

Từ khi biết đến diễn đàn hỏi đáp này, cô bắt đầu viết nhật ký tâm trạng của mình đăng lên thay vì viết những suy nghĩ bí mật vào trong ghi chú, thoải mái chia sẻ cảm giác thích thăm một người lên diễn đàn.

Dù gì cũng giấu tên, cũng không ai biết mình là ai.

"Ngày 1 tháng 10, ngày nghỉ dài đầu tiên, bởi vì lớp có buổi gặp mặt, trên đường trở về đã tỏ tình với cậu ấy, cậu ấy bảo tôi chăm chỉ học tập, tôi nói: Được, tôi và cậu cùng thi vào đại học Bắc Kinh đi.

Tôi sẽ vì cậu, sẽ cố gắng thi vào đại học Bắc Kinh."

Vừa cập nhật trạng thái mới, WeChat của Tống Chanh Chanh hiện ra một thông báo tin nhắn mới.

Đến từ Phó Dao Xuyên: "Tôi về rồi."

Ba chữ vô cùng đơn giản, những lại khiến Tống Chanh Chanh như một kẻ đàn kích động chạy loạn trong phòng.

Cậu ấy thật sự nhắn tin báo bình an!

Ôi vui quá đi!

Kỳ nghỉ dài của lớp 11 nhanh chóng trôi qua, ngày khai giảng, tất cả mọi người đều vẫn chưa hồi phục trạng thái, người nào cũng chán chường. Chỉ có mỗi Tống Chanh Chanh là tâm trạng tốt, vừa hát vừa đi vào lớp học.

Nghĩ đến việc mỗi ngày đều có thể nhìn ngắm người mình thích thì học tập cũng trở thành một chuyện vui sướng.

Thời gian từ giờ đến lễ Quốc Khánh còn rất lâu, hơn nữa Quốc Khánh sẽ được nghỉ bù thêm một ngày chủ nhật, cuộc sống ngày càng khó khăn.

Cuối cùng cũng tới thứ sáu, trong tiết học, chủ yếu bàn về tiết mục văn nghệ sẽ được biểu diễn trong ngày kỷ niệm thành lập trường.

Tháng 11 hàng năm, trường sẽ tổ chức một ngày lễ lớn, đầu tiên là biểu diễn văn nghệ, sau đó sẽ kỷ niệm ngày thành lập trường, trường học gộp cả hai lại cùng tổ chức, cho nên hàng năm đều mất một ngày để tổ chức, làm vô cùng hoành tráng.

Nhà trường quy định, mỗi lớp phải có ít nhất một tiết mục văn nghệ.

Tống Chanh Chanh đảm nhiệm chức cán bộ văn nghệ của lớp, đương nhiên sẽ phụ trách chuyện này, trong buổi học hôm nay, cô giáo ở trên bục giảng hỏi mọi người có ai muốn tham gia biểu diễn văn nghệ không.

Đối với đa số bạn học, ngày này bọn họ thích xem náo nhiệt hơn là lên sân khấu biểu diễn, có thể họ rất tích cực tham gia các hoạt động, nhưng nếu bắt bọn họ lên sân khấu thì...

Tuyệt đối không được.

Dù sao lên sân khấu biểu diễn khác hoàn toàn với hát trong phòng karaoke, ban lãnh đạo trong trường sẽ nhìn chăm chăm vào bạn, bạn muốn chọn tiết mục cũng phải hợp ý họ, đối với các bạn trẻ tuổi có suy nghĩ thời đại mới mà nói, việc đó tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Nhìn một đám như đà điểu đang co rụt cổ không muốn tham gia biểu diễn, Tống Chanh Chanh hỏi lại lần nữa: "Các cậu thật sự bỏ qua cơ hội thể hiện tài năng của mình sao?"

Có người ồn ào: "Mấy trò mèo của bọn mình làm sao lên được mặt bàn chứ, lên sân khấu chỉ làm cho lớp chúng ta mất mặt."

Đột nhiên Thôi Lục Anh xung phong nhận việc, "Nếu không thì để mình biểu diễn một tiết mục đi, trước kia mình có học qua một điệu múa dân tộc, nhưng lâu rồi nên hơi lạ lẫm, các cậu không chê là được rồi."

Mọi người ồn ào, "Tụi mình không chê đâu, xem người đẹp nhảy múa vốn dĩ là một loại hưởng thụ, không cần phải quá thành thạo đâu."

"Minh biết rồi."

Không hiểu sao trong lòng Tổng Chanh Chanh có chút chua, không có lý do gì để vui vẻ, dù sao trong tưởng tượng của cô Thôi Lục Anh cũng là đối thủ cạnh tranh số một.

Kỳ thi lần này người ta ném xa cô vài con phố, giờ lại còn muốn tiếp tục thể hiện trong ngày lễ này.

Ngẫm lại cũng có chút gì đó ảm ức nha.

Lúc này, Vu Giai lên tiếng: "Minh nghe nói bên lớp 10 biểu diễn tận hai tiết mục, dù thế nào chúng ta cũng không thể thua họ được?"

Không sai, lớp 10 với lớp 8 chính là đối thủ cạnh tranh với nhau. Kỳ thi hàng tháng lần này, điểm trung bình của lớp 10 hơn lớp bọn họ 0,5 điểm, vượt qua lớp 8 bọn họ, đứng vị trí nhất khôi.

"Đúng rồi đúng rồi, ngàn vạn lần chúng ta không thể để thua bọn họ, đừng để đến lúc bị người ta nói lớp mình thành tích không bằng họ, các phương diện khác cũng kém hơn."

Không sai không sai, chính là đạo lý này đó. Tổng Chanh Chanh trong lòng chửi thầm.

Dường như cô đang nghĩ gì đó, đột nhiên cô vỗ tay một cái, nhìn 45 bạn học phía dưới và cô Judy, mỉm cười nói.

"Tiết mục thứ hai để mình biểu diễn vậy."

Vu Giai nói thêm: "Đúng rồi, không phải Chanh Chanh biết đàn Ukulele sao, đến tận bây giờ tụi mình còn chưa được thưởng thức nữa, lần này có cơ hội rồi."

Trong giờ phút này, Tổng Chanh Chanh cảm thấy mình giống như một dũng sĩ, vì bảo vệ tôn nghiêm của lớp mà chiến đấu.

Tất nhiên cũng bao gồm tâm tư riêng của bản thân.

Nói ra quyết định, đương nhiên không thể thu hồi lại, Tổng Chanh Chanh cảm thấy cũng không có vấn đề gì, vô cùng vui vẻ trở về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống liền quay người hỏi Phó Dao Xuyên, "Minh sắp tham gia biểu diễn rồi, cậu có gì muốn nói với mình không?"

Lúc này Phó Dao Xuyên đang vui đầu làm bài tập, ngồi bút đột nhiên dừng lại, cậu cũng không ngẩng đầu mà tiếp tục xem đề.

Một lúc lâu sau mới nói ra ba chữ, "Cậu phải cố lên."

Nói ít như vậy. Đáng ghét ghê.

Tổng Chanh Chanh úp mặt lên bàn, hoàn toàn không nhúc nhích.

Đội các tiết mục được đăng ký, mọi người liền bắt đầu tập luyện, đương nhiên trường sẽ không chiếm giờ học của mọi người để tập luyện, vì vậy thời gian tập luyện được chuyển sang giờ nghỉ trưa và tiết tự học cuối tuần.

Từ lớp 11 trở lên, các học sinh đều bắt đầu học các lớp tăng cường vào buổi tối, cho nên ít người có thể tập luyện vào tiết tự học buổi tối.

Tổng Chanh Chanh không tham gia lớp tăng cường buổi tối, vậy nên buổi tối cô sẽ ở trong phòng đàn của trường tập luyện.

Đã lâu cô không đánh đàn, lúc đàn cũng có chút lạ lẫm, để có một buổi biểu diễn tuyệt vời ở lễ hội, cô đành phải cực khổ luyện tập.

Đàn được một nửa, phòng đàn truyền đến âm thanh gõ cửa, Tổng Chanh Chanh lên tiếng mời vào, một cậu bé nhìn hơi quen đẩy cửa vào.

Cậu nam sinh không nén được vẻ mặt kích động, kêu lớn: "Đúng là đàn chị rồi?"

Tổng Chanh Chanh có chút đờ đẫn, không biết cậu nam sinh kia là ai, "Cậu...là?"

Cậu bé mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền bên má, "Chị không nhớ em hả, lần trước ở sân bóng rổ em ném trúng bóng vào người chị."

Cô cố gắng nhớ lại, đúng là có chút ấn tượng, là một cậu đàn em lớp 10, liền gật đầu nói: "Là em à, tại sao em lại ở đây?"

Cậu nhóc có chút kiêu ngạo nói: "Em tới tập luyện, em đăng ký tham gia hát trong buổi biểu diễn văn nghệ."

Giọng nói của cậu nhóc này rất hay, có chút trầm, rất hợp với ca hát.

"Chị cũng ở tập luyện cho tiết mục văn nghệ sao?"

Tổng Chanh Chanh quơ quơ đàn Ukulele trong tay nói: "Đúng vậy, chị vừa đàn vừa hát, khó hơn em nhiều, có điều đã lâu rồi không luyện đàn, nên đàn sai vài âm rồi."

"Em thấy rất êm tai mà, vói lại cũng không nghe ra sai ở chỗ nào cả. Cho nên vừa rồi mới bị tiếng đàn của chị hấp dẫn, mới muốn đến xem người nào đang đàn ở bên trong, không ngờ lại là đàn chị." Cậu nhóc ngồi xuống kế bên cô, "Nếu chúng ta có duyên như vậy, làm quen một chút đi, em tên Lục Hà, là sông Hà, còn chị?"

Tổng Chanh Chanh để đàn qua một bên, bật cười nói: "Cậu đừng gọi chị là đàn chị, làm chị cảm thấy mình già rồi. Chị tên Tổng Chanh Chanh, Tổng trong gỗ quý đời Tổng, Chanh trong quả chanh."

"Tên rất giống với người chị, đều vô cùng đáng yêu."

Dứt lời Lục Hà liền nhìn Tổng Chanh Chanh, trong mắt đầy ý cười.

Hai người đang ngồi trên sân khấu nhỏ, cách nhau rất gần, không khí yên tĩnh như vậy càng làm tăng thêm một bầu không khí xấu hổ.

Tổng Chanh Chanh cảm thấy không được tự nhiên, nên từ trên sân khấu nhỏ nhảy xuống, định đi lấy sách nhạc.

Bởi vì đi quá nhanh, quên mất bên dưới toàn là dây điện lộn xộn, không chú ý chân liền bị móc vào dây điện.

Trời đất lập tức quay cuồng, cô đứng không vững, té lăn xuống đất, đã vậy còn là một tư thế vô cùng xấu hổ.

Vừa nghe thấy tiếng Lục Hà nhắc nhở thì cô cũng đã ngã xuống đất rồi.

Lục Hà cũng hoảng sợ, cậu nhảy xuống, chân dài bước qua mấy sợi dây điện, đi đến bên cạnh Tổng Chanh Chanh, "Chị có sao không?"

Tổng Chanh Chanh chỉ cảm thấy mất cá chân và đầu gối giống như bị kim đâm, vất vả tự mình đứng dậy, nhưng làm thế nào cũng không đứng dậy nổi, chỉ có thể ngồi dưới đất, cô nói, "Không sao."

Lục Hà nắm tay cô thử kéo cô dậy, "Có thể đứng lên không? Em dìu chị đến phòng y tế."

"Không cần không cần, không cần phiền cậu đâu, chị gọi điện cho bạn là được." Tổng Chanh Chanh đẩy tay Lục Hà ra, định gọi điện cho Hoàng Quỳnh.

Vừa bỏ tay vào túi quần tìm, lại phát hiện quên mang theo điện thoại.

Mẹ nó!

"Vẫn là để em giúp chị đi."

Chỉ dựa vào sức lực của bản thân thì Tổng Chanh Chanh không thể đứng dậy nổi, đành phải miễn cưỡng nhờ vào sự giúp đỡ của Lục Hà mà đứng dậy. Cuối cùng cô chỉ có thể nhờ cậu ta đưa đến phòng y tế.

Chắc là bị trật chân rồi, đi một bước, chân liền truyền đến cảm giác đau đớn.

Hai người vừa đi đến cửa, đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Cả hai đều hết hồn, vừa ngẩng đầu lên, Tổng Chanh Chanh nhìn thấy Phó Dao Xuyên đang đứng ở cửa, mắt hai người giao nhau ở giữa không trung.

Sắc mặt Phó Dao Xuyên thoáng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Editor: Giang Đào

Beta: Dâu Tây ☐ and San ♥

Phòng vũ đạo bên cạnh bỗng vang lên một bản dân ca, tiếng nhạc đã phá vỡ sự yên tĩnh của nơi đây.

Tổng Chanh Chanh yên lặng nhìn Phó Dao Xuyên, đầu óc trống rỗng một lúc lâu mới kịp phản ứng lại, giờ phút này người đứng trước mặt bọn họ không ai khác chính là Phó Dao Xuyên.

Chỉ trong giây lát cô lập tức nhận ra sắc mặt cậu trông rất khó chịu.

Chợt phát hiện tay mình vẫn đang được đàn em đỡ, để chứng tỏ mình trong sạch, cô vội buông lỏng tay, "Sao cậu lại tới đây? Hôm nay cậu không đi học thêm tối sao?"

"Cậu quên điện thoại di động, vừa rồi nó reo mãi không ngừng, rất ồn."

Giọng nói của cậu vô cùng lạnh lùng, ánh mắt khẽ quét qua người Lục Hà ở đối diện.

Ồ, đây là đàn em lớp mười mà.

Sau đó, cậu lấy điện thoại từ trong túi ra đặt vào tay Tổng Chanh Chanh.

Tổng Chanh Chanh ngoan ngoãn nhận lấy điện thoại, "Cám ơn cậu."

Thoạt nhìn, có 8 cuộc gọi nhờ từ phía "mẫu hậu đại nhân".

Phó Dao Xuyên nói: "Không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước đây, lát còn phải đi học."

Tổng Chanh Chanh phản xạ vô điều kiện, không hiểu sao lại thốt lên một câu, "Đừng mà!"

Nói xong cô cảm thấy mình như bị teo não, vội tránh đi tầm mắt của Phó Dao Xuyên, quay đầu nói với Lục Hà, "Nếu không còn việc gì thì em về trước đi, bạn chị tới rồi, không phiền em nữa."

Lục Hà dường như nhìn thấu hết thảy, cậu không cam lòng yếu thế, "Không sao, không phiền gì cả, tối nay em không phải đi học, hay để em đưa chị đến phòng y tế nhé?"

Lúc này Phó Dao Xuyên vẫn dựa vào cửa, miệng thì bảo phải về để đi học nhưng chân lại chưa di chuyển dù chỉ một bước.

Không phải đi học? Vậy chắc không nằm trong top năm mươi rồi.

Tổng Chanh Chanh trở nên hoảng loạn, a a a a không cần đâu, mau về đi! Sao đàn em này không chịu nghe lời gì cả.

Dường như trời cao nghe thấy tiếng lòng của Tổng Chanh Chanh, điện thoại của Lục Hà bỗng reo lên, sau khi lấy điện thoại ra xem tin nhắn, mặt cậu trở nên khó xử, "Xin lỗi chị nhiều, lớp em có chút việc, em phải đi trước."

Không sao, đi đi thôi, nhanh một chút! Ngoan.

Tổng Chanh Chanh lắc lắc đầu, "Không sao."

Sau đó đàn em mang về mặt tràn đầy áy náy cùng tiếng nuôi mà rời đi.

Hiện giờ phòng đàn chỉ còn lại hai người là Tổng Chanh Chanh và Phó Dao Xuyên.

Tổng Chanh Chanh dùng một chân nhảy lên, nhảy đến cạnh Phó Dao Xuyên, cúi thân nhìn cậu, "Thứ nhất, mình và em ấy rất trong sạch, người ta chỉ là đàn em vô tình đi ngang qua, vừa rồi mình bị té ngã, chắc cậu ấy cảm thấy là một đoàn viên ưu tú cần phải biết giúp đỡ người khác nên mới đỡ mình đi một đoạn. Xuyên Xuyên, cậu yên tâm, mình đối với cậu là thật lòng có trời đất chứng giám, sẽ không làm loạn mà vượt tường."

"..." Phó Dao Xuyên không thêm đề ý đến việc cô nói hươu nói vượn, ánh mắt nặng nề, "Bị đau ở đâu?"

Cô mơ màng chỉ vào mấy chỗ bị thương, "Đây, ở đây, ở kia nữa."

Giờ mới vào đầu thu, cô vẫn mặc đồng phục mùa hè mỏng manh, bên ngoài khoác thêm chiếc áo len mỏng, nhưng vừa rồi luyện đàn cô đã cởi áo len ra, cho nên khi ngã thì làn da lộ bên ngoài đã cọ xát với mặt đất, khuỷu tay bị trầy da, xuất hiện một vết đỏ dài.

Còn có vết thương ở đầu gối và mắt cá chân, cô cảm thấy đau đớn như kim châm truyền tới từ hai chỗ đó.

Phó Dao Xuyên ngồi xuống trước mặt cô, cẩn thận xắn ống quần đồng phục của cô lên, khi cậu chạm vào da cô, Tổng Chanh Chanh cảm thấy như có dòng điện chạy vào cơ thể.

Tê tê dại dại, khiến cho cô không nhịn được run lên.

Phó Dao Xuyên: "Đừng động đây."

"Ừ." Tống Chanh Chanh rất nghe lời không động đậy nữa.

Ông quần được xắn lên đến đầu gối, quần mùa hè rất mỏng, đầu gối bị trầy da, xuất hiện vết thương, lưu lại những vết hồng hồng.

"Xuyên Xuyên, cậu đừng bỏ mặc mình ở đây, đau lắm, đau đến mức không đi nổi."

Thần xui quỷ khiến, Tống Chanh Chanh nắm lấy vạt áo Phó Dao Xuyên, giọng nói mang theo tiếng khóc thút thít.

Phó Dao Xuyên dòi mắt khỏi vết thương trên chân cô, ngẩng đầu lên nói, "Tôi đưa cậu đến phòng y tế xem sao."

Tống Chanh Chanh: "Nhưng mình không thể đi được."

Cậu không do dự chút nào, quay lưng lại, giọng nói thoảng dịu dàng, "Lên đây đi, tôi cõng cậu."

Oaaaa! Một đám pháo hoa khổng lồ nổ tung trong đầu Tống Chanh Chanh.

Cô, cô, cô, cô không nghe lầm chứ?

Wow núi băng này muốn cõng cô ư?

Làm sao bây giờ, cô bỗng cảm thấy mình ngã chưa đủ nặng.

Tống Chanh Chanh đứng yên tại chỗ, trong đầu đang rất rối loạn.

Phó Dao Xuyên nhủ mảy, nghiêng đầu nhìn cô, "Không muốn lên à?"

"Không phải, không phải," Tống Chanh Chanh xua tay, "Chỉ là mình cảm thấy hạnh phúc đến quá bất ngờ ấy mà."

"..."

"Nhanh lên một chút, lát nữa lớp tự học buổi tối mà tan thì rất đông người."

Cô hơi khom lưng, leo lên lưng Phó Dao Xuyên, hai tay ôm chặt lấy cổ cậu.

Tím như đánh trống, đập mạnh thỉnh thoảng dừng lại.

Suốt cả quá trình Tống Chanh Chanh cố gắng hít một hơi thật sâu, không dám thở mạnh, đến khi không nín thở được, mới lặng lẽ hít hơi nữa. Hương sữa tắm thơm nhàn nhạt tỏa ra truyền vào mũi khiến tim càng đập nhanh hơn.

Tống Chanh Chanh ơi mày phải bình tĩnh lại, con kiến còn chưa bắt đầu đi bộ đâu, tinh thần không thể sụp đổ được.

Lúc này mày nên học theo mấy nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, dịu dàng, nũng nịu nằm yên trên lưng nam chính, không thì sẽ phá hỏng hết bầu không khí này mất.

Tối nay ánh trăng vẫn mờ ảo như mọi khi, không khí tháng mười hòa với làn sương mờ, gió thu thổi tới, mang theo chút lạnh lạnh.

Tống Chanh Chanh phát hiện ra tay Phó Dao Xuyên không đặt trên chân cô, mà đang nắm chặt thành quả đấm.

Còn nhỏ tuổi mà đã biết bàn tay của người quân tử rồi ư? [*]

[*] Bàn tay của người quân tử: chỉ sự cố gắng để tránh chạm vào cơ thể của người khác như nắm chặt bàn tay lại thành nắm đấm để không chạm vào hông và chân của đối phương.

Tuy nhiên thiếu niên hiểu biết như cậu ấy làm những việc này cũng không có gì là kỳ quái cả.

Đi được nửa đường, Tống Chanh Chanh chợt nghĩ đến chuyện quan trọng gì đó, kinh hoàng kêu lên, "Xong rồi!"

Phó Dao Xuyên: "Sao vậy?"

"Đàn, còn cả quần áo của mình đều để quên ở phòng đàn rồi."

"Lát nữa tôi sẽ đi lấy giúp cậu."

"Như vậy cũng không sao, để ở đó cũng không ai lấy trộm, chỉ là sẽ hơi lạnh thôi."

Gió vào ban đêm se lạnh, Tống Chanh Chanh khẽ rung mình một cái.

Phó Dao Xuyên nghiêng đầu nhìn cô, "Sắp đến nơi rồi, cậu cố gắng chịu đựng một chút nữa thôi."

Hai tay Tống Chanh Chanh ôm lấy cổ cậu, người gần sát vào cậu, "Ừ, nhưng sẽ khiến cậu muộn mất buổi học tối, không sao chứ?"

Đầu cô khẽ nhích lại gần, tóc cọ vào cổ cậu vài cái hơi ngứa ngứa, tóc cô mang theo hương thơm ngọt ngào vị dừa, Phó Dao Xuyên cảm thấy vành tai mình đang nóng rực, tim dường như đập nhanh hơn.

Cậu muốn dời sự chú ý của mình sang chỗ khác, nhưng lại thấy cánh tay trắng nõn kia rũ ở trước ngực.

Cậu dừng lại rồi nói: "Không sao, tôi xin phép thầy nghỉ là được, nghỉ một tiết học đối với tôi mà nói cũng không ảnh hưởng gì nhiều."

Cô gái trên lưng không nhịn được mà cười trộm, "Xuyên Xuyên, cậu tốt quá. Vì cậu tốt như vậy nên mình nói cho cậu biết một bí mật riêng nha. Thật ra thì mình có một siêu năng lực."

"Sao?"

"Chính là siêu thích cậu."

Phó Dao Xuyên: "..."

Cậu không nói gì, Tống Chanh Chanh cũng đã quen rồi, cô tiếp tục chuyển sang đề tài khác, chân thì quơ quơ, "Mình không nặng chứ?"

"Cậu đang bị thương, đừng lộn xộn nữa."

"Vậy cậu thấy mình có nặng hay không? Mặc dù bình thường mình ăn nhiều, nhưng mình vẫn không béo, nếu tính cân nặng tỷ lệ với chiều cao thì mình cũng coi như hơi gầy, hơn nữa mình đang trong độ tuổi phát triển chiều cao, nên ăn nhiều cũng là điều bình thường."

"Ừ."

Cô vẫn không chịu bỏ qua, "Ừ là ý gì? Thật ra mình sợ cậu mệt nên mới hỏi như vậy. Cậu có thấy rằng mình siêu quan tâm đến cậu không?"

Phó Dao Xuyên dừng bước, nâng cô lên ước lượng một chút, "Cậu không nặng."

Rất nhanh đã tới phòng y tế, thầy y tế vừa nhìn thấy Tống Chanh Chanh đã buột miệng thốt lên, "Tại sao lại bị thương, lần này lý do là gì?"

Tống Chanh Chanh thành thật trả lời: "Em bị vấp phải dây điện nên té ngã."

Dù té ngã ở trong phòng, nhưng lần này cô ngã không hề nhẹ, cũng may sau khi kiểm tra thì không tổn thương đến xương, chỉ bị trầy da và bầm tím, nghỉ ngơi chút là ổn.

Thầy y tế nói: "Không nghiêm trọng lắm, chỉ cần thay thuốc đúng giờ, chú ý một chút khi tắm, giờ học thể dục nên xin nghỉ, khoảng mấy ngày là khỏi hẳn thôi."

Biết mình không có việc gì, không hiểu tại sao Tống Chanh Chanh lại có chút thất vọng.

Có lẽ do lưu luyến sự dịu dàng và quan tâm hiem có của cậu, cô chỉ hy vọng thầy y tế kiểm tra lâu thêm chút nữa.

Tống Chanh Chanh: "Như vậy là xong rồi à? Thật sự không có vấn đề nào khác ư? Nếu không thầy kiểm tra lại xem? Em thấy rất đau, có thể rất nghiêm trọng đây ạ."

Phó Dao Xuyên và thầy y tế đang kê đơn thuốc: "..."

Thầy y tế bất đắc dĩ nói: "Có người nào lại hy vọng mình bị thương nặng ư? Yên tâm đi, bị thương nhẹ thôi, đau một chút là bình thường."

"Lần trước em sống chết không muốn kiểm tra kỹ, sao giờ lại muốn thế?"

Ông ngược mắt liếc nhìn chàng trai đã đưa cô gái tới đây, nhưng lại đứng bên cạnh không nói một lời.

Trong phút chốc dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Chàng trai này đẹp trai hơn chàng trai kia.

Thầy y tế nói: "Nếu như rất đau và không yên tâm, thì đến bệnh viện chụp X-quang kiểm tra kỹ đi, thầy sẽ giúp em viết đơn xin nghỉ."

Đi bệnh viện sẽ có nhiều cơ hội đơn độc ở bên nhau, nhưng vậy có làm phiền cậu ấy quá không?

Tốt nhất là không nên.

Lúc này Phó Dao Xuyên chợt đi tới trước mặt cô, cúi người xuống, nhìn thẳng vào Tống Chanh Chanh.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên pha thêm chút gì đó dịu dàng, "Đau lắm sao?"

Tống Chanh Chanh gật gật đầu, "Đúng vậy."

Cô không có nói dối, đúng là rất đau.

Nhìn thấy đôi mắt ngập nước của cô, tim cậu không khỏi run lên, "Vậy để tôi đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra."

Phó Dao Xuyên đặt xe trước, tài xế hẹn khoảng 10 phút sẽ đến nơi, vừa kịp lúc hai người ra tới cổng trường.

Bọn họ ra khỏi phòng y tế đúng lúc lớp tự học buổi tối tan, các bạn đeo cặp sách túm năm tụm ba từ phòng học đi ra, tiếng trò chuyện vang lên hết khóm này đến khóm khác, phá vỡ sự yên tĩnh của sân trường.

Nhiều người qua lại nên Tống Chanh Chanh cũng khá ngượng khi để Phó Dao Xuyên cõng, vì vậy cô quyết định dựa vào sự giúp đỡ của cậu mà nhảy tập tễnh ra cổng.

Đêm khuya sương rơi xuống nhiều, nhiệt độ hạ xuống so với trước đó, quần áo Tống Chanh Chanh vẫn ở phòng đàn, cô không chịu được, khoanh tay chà xát cánh tay nổi da gà.

Phó Dao Xuyên thấy vậy không nói lời nào mà cởi áo khoác đồng phục ra, đưa tới trước mặt Tống Chanh Chanh, "Cầm lấy rồi mặc vào đi."

Tống Chanh Chanh nhìn chiếc áo kia nhưng không đưa tay ra nhận lấy, vì bên trong áo khoác đồng phục Phó Dao Xuyên chỉ mặc chiếc áo sơ mi cộc tay màu đen, "Vậy còn cậu? Cậu không lạnh sao?"

"Không lạnh."

Mặc dù gió ban đêm hơi lạnh, nhưng gò má Tống Chanh Chanh lại nóng nóng, cô thẹn thùng khoác áo khoác đồng phục của cậu vào.

Biết sao đây, thật là hạnh phúc.

Bây giờ chiếc áo cô đang mặc, là của cậu ấy. Vì mới được cởi ra nên áo đồng phục vẫn còn hơi ấm, mang theo nhiệt độ cơ thể của cậu ấy.

Thôi không nghĩ nữa, nghĩ nữa mặt sẽ nổ mất.

Tống Chanh Chanh trừng mắt nhìn, "Cảm ơn cậu, về nhà mình giặt xong sẽ trả lại cho cậu."

Thật ra cô chưa từng giặt quần áo, nhưng đây là áo của cậu nên cô nhất định sẽ tự mình giặt, tự mình phơi, hơn nữa còn phải đổ một ít nước xả vải của mình vào đó.

Đây là chút tính toán nho nhỏ của cô gái.

Phó Dao Xuyên nhìn cô, không hề từ chối, "Ừ."

Không bao lâu thì xe đến, họ đến một bệnh viện ở gần trường.

Từ trước đến giờ phòng cấp cứu luôn đông người, lấy số rồi chụp xống X-quang đã là hơn 9 rưỡi.

Lúc ngồi đợi báo cáo kết quả, Tống Chanh Chanh gửi tin nhắn cho mẫu hậu đại nhân, nói với mẹ vì lúc tối đang tập đàn nên mới không nghe máy, nhưng không hề nói đến chuyện bị ngã.

Phó Dao Xuyên đi vội nên không mang gì khác ngoài điện thoại, vì nhàm chán nên cậu chơi tạm vài ván game "đầu óc vương giả", do câu hỏi rất dễ, cậu nhanh chóng chơi đến cấp cuối.

Tống Chanh Chanh nhìn màn hình trò chơi của cậu, ngưỡng mộ nói: "Trời ạ, ngay cả câu hỏi về thuốc trừ sâu cậu cũng biết được? Vậy mà mình nghĩ là cậu sẽ không bao giờ chơi trò chơi đấy."

"Đúng là tôi không chơi, tôi chỉ đoán mò thôi."

"..." Áo tưởng tan vỡ!

"Hay chúng ta thi đấu một ván nhé?"

Phó Dao Xuyên đặt điện thoại xuống, giương mắt nhìn cô, "Cậu chắc chắn chứ?"

"Có gì là không chắc chắn! Bắt đầu đi!"

Nhưng kết quả cuối cùng là, mỗi lần Tống Chanh Chanh gặp phải câu hỏi khó sẽ vội vàng than "Làm sao bây giờ" "Không còn kịp nữa rồi" "A a a thời gian sắp hết rồi! Rốt cuộc nên chọn cái gì đây!"

Mà mỗi lần như thế Phó Dao Xuyên đều sẽ trả lời chính xác giúp cô.

Thua quá nhiều lần khiến Tống Chanh Chanh ủ rũ cúi đầu gõ gõ cái đầu nhỏ của mình, "Minh đúng là đàn quá rồi, nhưng thấy cậu thắng mình vẫn rất vui."

Phó Dao Xuyên: "Còn muốn chơi tiếp sao?"

"Muốn muốn, mình có thể giúp cậu đạt kỷ lục thắng liên tiếp nhiều nhất."

Câu hỏi mở đầu lần này thuộc về lĩnh vực giải trí, tuy nhiên Phó Dao Xuyên vẫn biết đáp án, nhưng khi chuẩn bị nhấn nút chọn đáp án, lại chần chờ mấy giây, hay là nhấn đáp án ở phía dưới đáp án chính xác.

Rốt cuộc cũng thắng được một lần nên Tống Chanh Chanh vô cùng vui sướng, "Oa! Minh thắng rồi. Xuyên Xuyên, mình rất giỏi phải không?"

"Ừ, cậu rất giỏi."

Cậu nói vô cùng nghiêm túc, khiến người ta cảm thấy đây là lời khen ngợi thật lòng.

Ngồi cạnh Chanh Chanh và Dao Xuyên là một đôi thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, cô gái quan sát hai người chơi trò chơi từ đầu đến cuối, đột nhiên cô mỉm cười, đẩy đẩy vai người bạn trai này giờ đang chơi game, nói nhỏ bên tai anh, "Anh nhìn người ta mà xem, bạn trai người ta chơi game với bạn gái suốt từ đầu đến cuối đấy."

Chàng trai rời khỏi màn hình điện thoại, liếc nhìn đôi học sinh, nói: "Anh vô tội mà. Ban đầu em đánh vương giả anh chính là người hướng dẫn em. Trước kia khi em muốn chơi Tình yêu và nhà sản xuất cũng là anh nghiên cứu kế sách."

Cô gái nghiêng đầu qua, "Đó là lúc mới yêu, từ hồi anh lừa em tới tay chưa từng làm vậy nữa. Thế hệ 2000 bây giờ đúng là rất khác so với thế hệ chúng ta, còn nhỏ mà đã yêu sớm, thời cấp ba chúng ta nào dám."

Chàng trai cười ôm bả vai cô gái, "Em còn dám nói cấp ba không yêu sớm, nếu như em không yêu sớm thì sao gặp được người chồng tốt như anh đây."

Cô gái hờn dỗi đẩy chàng trai ra, ý cười trên mặt vẫn không mất đi, "Anh thôi đi, hồi cấp ba anh ngốc lắm. Nếu không phải hồi đại học em chủ động thì liệu anh có cô vợ xinh đẹp như em không?"

Sau đó đôi vợ chồng son sinh vào cuối những năm 90 đứng dậy đi vào phòng khám.

Đôi học sinh cấp ba sinh sau năm 2000 bị đút đầy câu lương: "..."

Không bao lâu, hai người tươi cười từ phòng khám đi ra, vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc, chàng trai đưa tay muốn sờ bụng cô gái, lại bị cô lấy tay gạt đi, "Có phải anh bị ngốc thật hay không, giờ mới được 10 tuần, sẽ không thể cảm nhận được."

Chờ họ đi xa, Tống Chanh Chanh lấy ngón tay chọc chọc cánh tay Phó Dao Xuyên, chờ cậu quay đầu, cô tiến đến gần nói: "Cậu có nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi của họ không?"

Phó Dao Xuyên lắc đầu, "Tôi không để ý."

Tống Chanh Chanh bỏ phần hiểu lầm nhỏ mà cô gái kia tưởng họ là một đôi ngọt ngào đi, chọn một ý trọng điểm, nói: "Chị gái kia và chồng là bạn học cấp ba, sau đó họ yêu nhau sớm, cậu xem giờ họ vô cùng hạnh phúc, hơn nữa chị gái kia hình như đang có em bé. Có phải vô cùng tuyệt vời không? Vậy nên có thể nói yêu sớm cũng đem lại kết quả tốt mà."

Phó Dao Xuyên đang cúi đầu chơi ô chữ Sudoku, cậu vừa tính ô vuông vừa nói: "Sao tôi lại nghe được rằng lên đại học họ mới ở bên nhau."

"Hừ."

Cậu ấy đều nghe thấy, còn nói không chú ý! Quá đáng ghét!

Vậy thì, vừa rồi họ làm tưởng hai người là một đôi yêu nhau cũng bị cậu nghe được?

Tống Chanh Chanh đỏ mặt, tựa lưng vào ghế, không nói nữa lời.

Đồ xấu đồ xấu đồ xấu!

Nghe thấy còn bình tĩnh giả vờ như không nghe được.

Quá xấu tính rồi!

Đến lúc có thể lấy kết quả, Phó Dao Xuyên đứng dậy đi lấy kết quả giúp cô. Tống Chanh Chanh thì ngồi chờ ở chỗ cũ, Hoàng Quỳnh nhắn tin Wechat cho cô, cô liền giải thích cho Hoàng Quỳnh những chuyện vừa trải qua.

Kết thúc câu chuyện là việc Hoàng Quỳnh tìm sai trọng tâm vấn đề: "Chanh Chanh, mình cảm thấy đàn em kia hình như thích cậu."

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Wechat của Tống Chanh Chanh chợt nhảy ra một thông báo có lời mời kết bạn mới, trùng hợp người đó chính là Lục Hà.

Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi chấp nhận lời mời của đàn em này.

Vừa thêm vào danh sách bạn tốt, đàn em đã gửi cho cô một biểu tượng cảm xúc.

[Lục Hà: Chân của chị bị thương thế nào, không sao chứ?]

[Tống Chanh Chanh: Không sao, chỉ bị thương ngoài da, rất nhanh sẽ khỏi thôi.]

[Lục Hà: Vậy em an tâm rồi, chị nhớ phải cẩn thận nha, đừng để miệng vết thương dính vào nước.]

[Tống Chanh Chanh: Biết rồi! Nhưng sao cậu biết số WeChat của chị?]

[Lục Hà: Kỳ thật lúc vừa mới đi ra ngoài, em tìm kiếm bạn bè gần đây, chốc lát đã tìm thấy chị.]

[Tống Chanh Chanh: Ồ.]

Lúc Tống Chanh Chanh nói chuyện với đàn em trên Wechat, Phó Dao Xuyên cũng vừa lấy được kết quả, nhân tiện mua luôn thuốc giúp cô.

Cậu đứng ở cạnh ghế, ánh mắt rơi xuống màn hình điện thoại của Tống Chanh Chanh, vô tình thấy cô đang nói chuyện phiếm với một người.

Người đó được đặt tên là [đàn em].

Ồ, thì ra người vừa rồi chỉ là một cậu bé lớp mười.

Kết quả chụp x- quang đã xác nhận là vết thương không hề nghiêm trọng, Tống Chanh Chanh cũng yên tâm hơn nhiều.

Khi hai người quay về trường thì đã muộn lắm rồi, Tống Chanh Chanh cảm thấy vô cùng áy náy, cũng may bây giờ chân của cô không đau như trước, vẫn có thể đi lại được. Đã làm phiền người ta cả một buổi tối rồi, đoạn đường trở về phòng ngủ cô quyết định tự mình nhảy tập thể dục về là được.

Nhưng Phó Dao Xuyên lại không nghe cô, nhất quyết đỡ cô đến dưới lầu ký túc xá.

Trước khi lên lầu, Tống Chanh Chanh vô cùng biết ơn nói: "Hôm nay cảm ơn cậu nhiều, ngày mai mình mang bữa sáng tới cho cậu coi như cảm ơn nha?"

"Chân của cậu còn chưa khỏi thì đừng có chạy lung tung nữa, ngày mai cậu muốn ăn gì?"

"Hà?" Qua mười mấy giây Tống Chanh Chanh mới kịp phản ứng lại, cậu ấy muốn mang bữa sáng cho cô ư? Cô cố gắng che giấu niềm vui, cười nói, "Cái gì mình cũng ăn được, chỉ cần cậu mua mình sẽ ăn hết, mình rất dễ nuôi phải không?"

"... Đang ở trường học, cậu nói chuyện nghiêm túc chút đi."

Tống Chanh Chanh gật đầu liên tục, "Tuân lệnh! Vậy ngày mai gặp nhau nha, ngủ ngon."

Nói xong, cô liền nhảy khập khiễng đi vào, lúc này một cô gái đi từ trên cầu thang xuống, nhìn qua hình như là người bạn đã tham gia buổi tụ họp lần trước, Phó Dao Xuyên rốt cuộc cũng yên tâm mà xoay người rời đi.

Hơn 10 giờ sân trường vô cùng yên tĩnh, trên đường trở về phòng, gió lạnh thổi tới, nhưng trong lòng cậu khó có thể bình tĩnh. Nụ cười của cô gái giống như đứa trẻ vậy, cứ quanh quẩn trong đầu cậu không chịu rời đi, dòng suy nghĩ bỗng trở lại về mười năm trước, khi cả hai vẫn còn là những đứa trẻ.

Nếu như không có cô bé kia, có lẽ cậu không thoát ra được nỗi đau khổ khi mất đi người thân.

Cuối cùng, Tống Chanh Chanh được Hoàng Quỳnh đỡ về phòng ngủ.

Bạn cùng phòng thấy chân tay cô bị quán băng thì sợ hết hồn, quan tâm hỏi thăm. Người trong cuộc thì lại cười hi hi nói không sao, chỉ bị thương ngoài da do vấp dây điện trong phòng đàn nên té ngã.

Điều này càng làm cho các bạn cùng phòng càng lo lắng hơn, sợ rằng ngã hồng đầu rồi. Chỉ có Hoàng Quỳnh là bình tĩnh đuổi cô đi tắm.

Bởi vì tay chân không tiện, đi tắm mà giống như đi đánh nhau vậy, đến tận 11 giờ mới rửa mặt xong. Dưới sự trợ giúp của ánh đèn điện thoại, Tống Chanh Chanh rất nhanh đã bò lên giường.

Vừa lên giường nằm, cô nghĩ đến một chuyện quan trọng, lập tức ngồi dậy, "A! Xong rồi, mình chưa làm xong bài tập!"

Sau đó cô chợt nhận ra mọi người đều không cùng lớp với mình, thất vọng nằm xuống giường.

Cô vội viết một dòng trạng thái: [Bị té ngã trong khi bài tập chưa làm.]

Sau đó cô chọn một số người có thể thấy được dòng trạng thái này, đương nhiên Phó Dao Xuyên cũng nằm trong nhóm người được thấy.

Không bao lâu, cậu ấy gửi tin nhắn cho cô.

[Phó Dao Xuyên: Nghi ngại đi, đừng nghịch điện thoại nữa.]

[Tống Chanh Chanh: Mình không ngủ được, cậu biết giữa mắt ngủ và giấc ngủ khác nhau ở điểm gì sao?]

[Phó Dao Xuyên:?]

[Tống Chanh Chanh: Ngủ là Shuimian [*], Mắt ngủ là Shimian. Ngủ được hay không, khoảng cách chỉ có một chữ, chính là chữ U.]

[*] phiên âm tiếng trung. Câu nói trên đại khái như một lời tỏ tình

[Phó Dao Xuyên:.....]

Thấy một hàng dấu chấm kia, Tống Chanh Chanh nghĩ mình không nên đùa nữa, khi cô chuẩn bị thoát Wechat ngoan ngoãn đi ngủ thì đối phương gửi tới một tin nhắn âm thanh.

Tống Chanh Chanh ôm mong đợi trốn vào trong chăn, mở ra nghe.

Đầu kia truyền tới giọng nói của cậu ấy, trầm ấm, ôn nhu ở trong bóng đêm trầm lắng.

Cậu nói; "Ngủ ngon."

Sáng thứ hai Tống Chanh Chanh thức dậy sớm, phía đông trời vừa sáng, vạn vật như bừng tỉnh trong nắng mai ấm áp.

Cô lê cái thân tàn đi rửa mặt. Thấy vẫn còn sớm, cô cầm chiếc áo tối qua mượn của Phó Dao Xuyên thả vào trong nước, sau khi giặt qua một lần nước, cô bỏ thêm vào trong nước vài giọt nước xả quần áo.

Đó là nước xả mà mẹ cô mang từ nước ngoài về, mùi hương rất khác biệt, trong nước khó có thể mua được.

Như vậy, từ nay về sau trên người cậu sẽ lưu lại hương thơm riêng của cô.

Phải làm sao đây? Chỉ mới tưởng tượng chút thôi thì mặt đã đỏ bừng lên rồi. Tống Chanh Chanh, mày còn thẹn thùng cái gì! Có gì mà phải thẹn thùng, dù sao sớm hay muộn cũng phải bắt núi băng này lại.

Sau này trên người cậu chắc chắn không chỉ lưu lại hương thơm của bản thân.

Càng nghĩ tim cô đập càng nhanh, lúc này đồng hồ báo thức thông minh của Lưu Đình vang lên, không xong, mọi người thức dậy nhìn thấy sẽ không hay.

Dưới sự hoảng loạn, Tống Chanh Chanh vội vàng đổ nước đi, bụng chậu rửa mặt ra sân thượng.

Hoàng Quỳnh mở đôi mắt lim dim buồn ngủ ra, nhìn xuống phía dưới thì thấy Tống Chanh Chanh, "Mới sáng sớm cậu đã muốn hù chết người à?"

Tống Chanh Chanh chợt dạ nói: "Mình đang giặt quần áo mà."

Nói xong, vội vàng trốn ra sân thượng, may mà đồng phục trường của nam và nữ đều giống nhau, cũng đều rộng như nhau, thoạt nhìn không có gì khác biệt.

Phơi quần áo xong, Tống Chanh Chanh chạy vào phòng ngủ.

Lưu Đình đang đánh răng, cô nói: "Chanh Chanh, tay chân cậu không thuận tiện thì cứ nói để bọn mình giúp cậu phơi quần áo."

Tống Chanh Chanh nói: "Cảm ơn nha, mình vẫn tự làm được."

Lưu Đình nhìn cô, nghi ngờ hỏi, "Hôm nay bên ngoài nóng vậy ư? Sao mặt cậu đỏ vậy?"

"Thật ra thì hơi lạnh chút, chắc là do vừa rồi mình vận động mạnh đấy."

Lưu Đình: "Ồ, thế à? Vậy mình vẫn có thể mặc áo khoác đồng phục được."

Bởi vì còn một đồng bài tập chưa làm nên Tống Chanh Chanh đến lớp rất sớm, nhưng khi cô đến thì Phó Dao Xuyên đến rồi.

Cậu mặc một bộ đồng phục màu lam trắng đan xen nhau.

Trên bàn cô để một ly sữa đậu nành và hộp cơm gà hạt dẻ, nhìn túi đựng là biết được mua tại cửa hàng tiện lợi Lawson ở bên ngoài trường.

Đó đều là những món cô thích ăn, sau khi ngồi xuống Tống Chanh Chanh ăn rất vui vẻ, "Cảm ơn cậu nha Xuyên Xuyên, cậu giỏi quá, mua bữa sáng mà cũng ngon như vậy."

Phó Dao Xuyên: "..."

Cậu lấy từ trong ngăn bàn ra mấy quyển sổ, đặt lên trên bàn cô.

Tống Chanh Chanh lật vài tờ, Đây... Không phải là bài tập ngày hôm qua sao, cậu ấy đã làm xong rồi.

"Cậu muốn mình trả ơn bằng việc nộp bài tập giúp sao? Nhưng bây giờ mình vẫn là người tàn tật, Xuyên Xuyên cậu không thương hoa tiếc ngọc là không được. Dù sao cũng phải chờ chân mình lành mới có thể giúp cậu."

"... Đây là cho cậu mượn để chép mà."

"A?" Cậu ấy vẫn luôn phản đối việc chép bài mà? Lần trước cô chép bài tập lịch sử của Hoàng Quỳnh, còn bị cậu ấy mắng một trận.

Cậu xoay người, một bàn tay chống lên huyệt thái dương, "Không phải hôm qua cậu chưa làm bài tập sao? Mau chép đi, trước tiết tự học là phải nộp rồi."

"Ừ."

"Chỉ lần này thôi, lần sau không được như vậy nữa."

Hiếm khi đại ca chịu cho chép bài tập, đương nhiên Tống Chanh Chanh phải tập trung toàn lực chép bài.

Thừa dịp Tống Chanh Chanh vui đầu chép bài tập, Phó Dao Xuyên đứng dậy đi đến phòng đàn ở tòa nhà Dật Phu [*], lúc này phòng đàn vẫn chưa mở, cậu phải đi mượn chú bảo vệ chìa khóa.

[*] Lí giải tên tòa nhà: Để tưởng niệm ông Thiệu Dật Phu - người có ảnh hưởng lớn trong ngành công nghiệp giải trí châu Á và đầu tư lớn cho các trường học ở Trung Quốc, tên ông được đặt cho hàng ngàn tòa nhà tại các khu trường đại học của Trung Hoa

Khi vào trong cậu thấy đàn và quần áo của Tống Chanh Chanh vẫn đang nằm trên thềm, mấy bản nhạc nằm rải rác trên đất. Đột nhiên cậu cảm thấy mình như một người giúp việc vì cậu đã dọn lại phòng và đặt chiếc đàn dễ thương kia vào trong hộp.

Giây phút đóng lại nắp kia, sắc mặt Phó Dao Xuyên chợt thay đổi.

Hộp đựng đàn làm bằng gỗ, chất liệu rất tốt, vừa nhìn đã biết là được đặt làm. Nhìn qua không thấy điểm gì xấu, bên ngoài được sơn màu hồng, màu hồng phấn rất nữ tính, ở dưới góc phải còn có hình hello kitty rất đáng yêu.

Có thể nói là rất nữ tính.

"..."

Bây giờ chính là giờ cao điểm học sinh lên lớp, trong trường có rất nhiều học sinh đi đi lại lại. Trong đám đông qua lại, hình ảnh cậu xách chiếc hộp màu hồng vô cùng nổi bật, cộng thêm ngoại hình đẹp trai, thu hút rất nhiều ánh mắt của các cô gái.

"Oa, chiếc hộp thật đáng yêu."

"Cậu không cảm thấy cậu ấy cũng rất đẹp trai sao!"

"A a!! Có phải cậu ấy đang cảm hộ bạn gái không, nhìn qua là đoán được."

"Đừng mà, cho nên mình không có hy vọng sao?"

"Thôi đi, kể cả người ta chưa có bạn gái thì cũng không chú ý đến cậu."

Phó Dao Xuyên: "..."

Trong lớp, Tống Chanh Chanh vẫn đang thoăn thoắt chép bài tập. Mãi mới chép xong một quyển, cô duỗi lưng, phát hiện bên cạnh mình không có ai.

Cậu ấy đi đâu vậy?

Đến lúc tiếng chuông kết thúc tiết tự học sớm vang lên Phó Dao Xuyên mới bước vào lớp. Vừa đi đến cạnh chỗ ngồi của cô, cậu lập tức đặt hai món đồ phòng tay kia lên trên bàn của Tống Chanh Chanh.

"Đồ của cậu." A! Mâu hòng thật đáng sợ.

Tống Chanh Chanh nhìn những thứ này mà sững sốt hồi lâu mới kịp phản ứng lại, thì ra cậu ấy biến mất là vì tới phòng đàn lấy đồ giúp cô ư?

Tống Chanh Chanh bỗng vui như hoa nở, hai tay cô nâng mặt, nhìn chăm chăm vào Phó Dao Xuyên, chỉ thấy cậu bình tĩnh ngồi xuống, đưa tay cầm ly nước giữ ấm trên bàn uống mấy ngụm nước.

Cô thấy tai cậu đỏ lên.

Cô mỉm cười: "Xuyên Xuyên, cậu thật đáng yêu."

Có lẽ vì có một kỳ nghỉ vào tháng mười một nên tháng mười trôi qua rất nhanh, đầu tháng 11 nhiệt độ giảm xuống, lá rơi là tả, rơi đầy trên mặt đất, trải thành chiếc thảm vàng.

Cha Mã Vân [*] lại bắt đầu tổ chức các hoạt động rút bao lì xì, buổi văn nghệ của trường trung học Thị Nam cũng được tổ chức vào ngày 11 tháng 11.

[*] Cha Mã Vân Ti phú Jack Ma của Trung Quốc, ông là người sáng lập và chủ tịch điều hành của Tập đoàn Alibaba.

Trải qua một tháng tập luyện, rốt cuộc Tống Chanh Chanh cũng đạt tới trình độ mà mình muốn. Cô biểu diễn một chuỗi các ca khúc nổi tiếng, độ khó của việc trình diễn đơn độc mỗi bài hát cũng không lớn, nhưng nếu muốn cả chuỗi bài hát hài hòa xuyên suốt thì cần phải có kỹ năng.

Để tạo cảm giác thần bí, cô không nói việc mình tham gia ca hát cho ai, ngay cả Phó Dao Xuyên cũng không tiết lộ nửa lời. Đến khi luyện xong hết rồi, cô mới nhớ ra còn một chuyện quan trọng chưa làm.

Đó chính là chọn quần áo biểu diễn.

Vì thể cô tìm một ngày cuối tuần rảnh rỗi cùng Hoàng Quỳnh đến cửa hàng tổng hợp chọn quần áo, cô không thiếu tiền, cho nên khi chọn quần áo cũng không phải đắn đo nhiều, thấy thích là có thể mua thoải mái.

Chọn quần áo biểu diễn rất khó, bởi vì bây giờ trên thị trường toàn là quần áo thu đông, nhưng khi biểu diễn mọi người thường mặc quần áo xuân hạ. Tống Chanh Chanh không muốn mặc những loại váy dạ hội vô cùng trang trọng đó, như vậy quá khoa trương. Cho nên hai người chọn đến hoa cả mắt ở cửa hàng tổng hợp, cuối cùng quyết định đến một cửa hàng nổi tiếng về thời trang Nhật Bản chọn.

Sau một hồi lựa chọn cô chọn được ba bộ quần áo, hai cô gái đều không thể chọn ra bộ đồ đẹp nhất. Cả hai nhắn tin Wechat nhờ sự giúp đỡ của những người bạn cùng phòng, kết quả hai cô bạn kia cũng bị cuốn vào.

Lúc này Hoàng Quỳnh đề nghị: "Nếu không, chúng ta hỏi mấy bạn nam xem sao?"

Tống Chanh Chanh cầm một chiếc váy màu đỏ ướm lên người. Điểm đặc biệt của chiếc váy này là váy không hề giống như váy thông thường khác mà nghiêng lệch một chút, mặc lên người như gợn sóng nhấp nhô, có vẻ hoạt bát linh động. Chỗ không vừa ý duy nhất chính là khóa kéo phía sau lưng không có nút cài nên rất dễ bị tuột xuống.

Cô vừa soi gương vừa hỏi: "Cậu muốn hỏi ai?"

Hoàng Quỳnh băng quơ nói, "Ồ lớp các cậu không phải người đó có con mắt thường thức rất tốt à, cậu có thể hỏi ý kiến cậu ấy một chút."

"Ý cậu là Chu Hành à, ôi, hiếm khi nghe thấy cậu khen cậu ấy, chắc chắn, quả đúng là không dễ dàng nha."

Hoàng Quỳnh mím môi, không được tự nhiên nói: "Minh là người rất thực tế mà, mất thẩm mỹ về trang phục của cậu ấy cũng được, điều này không thể phủ nhận."

"Ừ, nhưng mình nghĩ mình không nên hỏi cậu ấy."

"Tại sao?"

"Cậu ấy là bạn tốt của Xuyên Xuyên, nếu như mình hỏi riêng cậu ấy thì sẽ có lỗi với Xuyên Xuyên của mình."

Hoàng Quỳnh không biết nói gì, cô chấp hai tay lại, "Cậu thử quần áo đi, mình đi mua quần cho cậu."

"Vậy sao cậu không trực tiếp hỏi Xuyên Xuyên của cậu?"

Đầu Tống Chanh Chanh chợt lóe lên tia sáng, như vừa tỉnh mộng, "Đúng vậy, sao mình không nghĩ tới nhỉ, ngay từ đầu, mình biểu diễn chính là muốn để cho cậu ấy xem, tất nhiên phải hỏi cậu ấy rồi. Bạn Hoàng Quỳnh thân mến, cậu thật thông minh."

Hoàng Quỳnh: "... Cậu nghĩ cậu ấy sẽ quan tâm đến cậu sao?"

"Đánh cược năm hào, chắc chắn sẽ!"

Tống Chanh Chanh nói là làm liền, chụp ba bộ này lại. Bộ thứ hai là một chiếc váy trắng tinh khiết, kiểu hở vai, vạt váy là đường viền hoa, đáng vẽ ngay ngắn nghiêm trang. Bộ thứ ba là chiếc váy ren hoa không có tay màu lam, mặt trước không có gì đặc biệt, nhưng sau lưng được thiết kế chạm rỗng hình trái tim, sau lưng thung lũng bướm như ẩn như hiện, cũng không quá lộ.

Sau đó cô gửi cho Phó Dao Xuyên.

Rất nhanh đã có câu trả lời: [Mặc thử tôi xem nào.]

Oh, mặc vào rồi lại chụp gửi cho cậu ấy xem. Sau đó cô tung tăng đi thay trang phục, nhờ Hoàng Quỳnh chụp lại giúp cô.

Tống Chanh Chanh và Hoàng Quỳnh cùng ngồi trên ghế sofa đợi câu trả lời, lúc này, Hoàng Quỳnh vẫn còn nghi ngờ: "Mất thường thức của cậu ấy có đáng tin không?"

Tống Chanh Chanh nói: "Sao không đáng tin? Bình thường cậu ấy mặc quần áo rất đẹp, vô cùng hấp dẫn, cậu không thấy sao?"

Hoàng Quỳnh nói thật: "Đó là do đáng cậu ấy đẹp."

Tống Chanh Chanh tranh cãi lại: "Nhưng đáng của mình cũng rất đẹp mà."

Một lát sau cô mới nhận được câu trả lời của Phó Dao Xuyên.

[Phó Dao Xuyên: Bộ đầu tiên]

[Tống Chanh Chanh: Ừ, mình nghe cậu.]

Đúng một tuần sau buổi văn nghệ diễn ra, nhà trường cho nghỉ một ngày, ngay cả các anh chị lớp mười hai cũng được nghỉ. Chỉ là họ đã tham gia hai khóa trước rồi, nên đối với buổi văn nghệ cũng không có nhiều hứng thú. Vậy nên ban ngày, họ vẫn ngồi trong lớp miệt mài học bài.

Tống Chanh Chanh là người tham gia biểu diễn, sáng sớm đã đến hội trường tập luyện. Buổi văn nghệ sáu giờ chiều bắt đầu, bốn giờ người tham gia biểu diễn đã bắt đầu phải có mặt ở hậu trường để trang điểm và thay quần áo. Học sinh ở tuổi này làn da rất đẹp, không cần thoa quá nhiều phấn, chỉ cần thoa nhẹ một lớp là được, sau đó kẻ mày, đánh phấn mắt màu nhàn nhạt là xong.

Tiết mục biểu diễn của Tống Chanh Chanh không cần trang điểm quá tinh xảo, tuy chỉ thoa chút phấn, nhưng khi cô mặc chiếc váy màu đỏ từ phòng hóa trang đi ra, nhân viên trang điểm đều ngạc nhiên.

Một nhân viên nói, "Chanh Chanh, hôm nay em rất đẹp. Lát nữa lên sân khấu biểu diễn, nhất định sẽ khiến một đám người mê mẩn."

Tống Chanh Chanh xấu hổ đáp lại: "Thật không? Thật ra thì em cũng cảm thấy như vậy."

Mọi người cười phá lên.

Gần tới giờ biểu diễn hậu trường hơi lộn xộn, trường ban văn nghệ đang duy trì trật tự. Tống Chanh Chanh biểu diễn tiết mục thứ mười nên cô cũng không khẩn trương lắm. Do quá nhàm chán nên cô đi quanh hậu trường tìm người.

Phó Dao Xuyên là thành viên trong hội học sinh, vì vậy buổi diễn này cậu phải phụ trách sắp xếp mọi mặt.

Rất nhanh cô đã tìm được cậu ở hậu trường, lúc này cậu đang cầm trong tay danh sách tiết mục biểu diễn, phụ trách đánh dấu người biểu diễn. Hình như lúc này cậu đang rảnh.

Cô nhảy đến trước mặt cậu, đưa tay chào hỏi: "Hello!"

Phó Dao Xuyên nhìn về phía cô, bỗng nhiên, cậu vô cùng sững sốt.

Cô gái mỉm cười nhìn cậu, "Cậu thấy hôm nay mình đẹp không?"

Phó Dao Xuyên nhìn về phía cô, lại thất thần lần nữa.

Hôm nay cô rất khác so với mọi hôm. Mái tóc dài uốn lại, quăn lên nửa đầu, chỗ búi tóc cắm một chiếc vương miện nhỏ sáng lấp lánh. Lông mi dài rũ xuống, ánh đèn chiếu vào tựa như được mạ một tầng vàng. Trên mặt thoa một lớp phấn như được phủ bởi một lớp tuyết mỏng, càng tôn lên làn da trắng nõn.

Cậu nhận ra chiếc váy cô đang mặc chính là chiếc váy màu đỏ mà cậu đã chọn lần trước, làn váy như nước gợn sóng tăng thêm phần thanh thoát.

Cô tự tin tươi cười xán lạn, giống như cô công chúa nhỏ trong truyện cổ tích vậy.

Hồi lâu, Phó Dao Xuyên mới khẽ nói: "Ừ."

Tổng Chanh Chanh được khen ngợi, cười càng rạng rỡ hơn, "Được cậu khen, mình vui hơn so với nghe được bất kỳ ai khác khen."

"Ừ, cố gắng lên."

Gặp được người muốn gặp, nghe được lời muốn nghe, Tổng Chanh Chanh hài lòng chuẩn bị rời đi, "Vậy mình đi chuẩn bị đây, không quấy rầy cậu nữa."

Phó Dao Xuyên nhìn cô rời đi, đột nhiên phát hiện phía sau lưng cô hờ một lỗ nhỏ.

Cậu gọi cô lại: "Tổng Chanh Chanh."

Tổng Chanh Chanh dừng lại quay đầu: "Ừ? Sao vậy? Không nhớ rời xa mình à?"

Phó Dao Xuyên: "... Nói chuyện cẩn thận."

Cậu đặt danh sách tiết mục biểu diễn trong tay lên bàn, đi thẳng đến cạnh cô, "Xoay người."

"A?" Tổng Chanh Chanh không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn xoay người.

Cậu cúi người nhẹ nhàng nói vào tai cô, "Khóa kéo phía sau cậu tụt xuống."

Tổng Chanh Chanh: "..."

"Đừng động." Một tay cậu nâng tóc cô lên, một tay khác cầm khóa kéo, muốn kéo lên giúp cô, nhưng phát hiện ra khóa kéo bị lệch khỏi quỹ đạo.

Tổng Chanh Chanh quay lưng lại, người khác không thấy được lúc này mặt cô đã đỏ rực, lúc cậu đến gần, cô cảm nhận được hơi thở của cậu thổi vào cổ mình.

Tim cô sắp nhảy ra bên ngoài rồi.

Sau lưng còn rất ngứa, khó chịu muốn chết.

Nhưng vừa nhìn đã biết cậu ấy chưa từng giúp bạn nữ nào kéo khóa váy. Suy nghĩ rất lâu nhưng đầu bị mắc vẫn còn nằm ở chỗ cũ, không nhúc nhích.

Cô vén tóc sang một bên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn: "Cậu phải bóp chặt hai đầu khít với nhau, mới có thể kéo khóa lên."

"Vậy sao?" Giờ cậu hiểu rồi.

Hai tay cậu bóp đỉnh váy, cuối cùng cũng kéo lên được.

Lúc này có mấy cô gái đi ngang qua, nhìn thấy cảnh tượng này thì bị dọa đến ngây người.

Giống như đào được chuyện bất quá quan trọng, các cô gái châu đầu kề tai thảo luận: "Trời ạ, mình vừa nhìn thấy gì vậy? Đóa hoa cao lãnh của trường

chúng ta đang kéo khóa váy cho một cô gái! Má ơi, cậu giúp mình bấm máy tính xem, mẫu số bằng không có thể tính ra kết quả hay không?"

"Không phải cậu ấy không gần nữ sắc sao? Hồi học lớp mười còn cự tuyệt biết bao cô gái, rất nhiều cô gái rơi lệ, cậu ấy cũng không có phản ứng gì."

"Vậy nên người ta nói không sai, nữ theo đuổi nam phải xem mặt, cô gái này rất xinh đẹp."

"Quả thật, đáng người cũng không tệ."

Các bạn nữ đang mê mê nói chuyện thì bị giáo viên phụ trách nề nếp đi qua bắt được. Chủ nhiệm Hạ là một trong những người phụ trách buổi văn nghệ này, có vai trò cũng vô cùng quan trọng.

Cô đứng ở bên cạnh các cô gái, hắng giọng, lên tiếng: "Khụ khụ, hậu trường đang loạn như vậy, các em còn có thời gian ở đây tán gẫu. Buổi văn nghệ sắp bắt đầu rồi, đừng làm loạn."

"Vâng ạ. Chủ nhiệm Hạ, chúng em đi đây ạ." Một số cô gái lập tức chạy đi.

Bên kia, Phó Dao Xuyên đã giúp Tống Chanh Chanh kéo xong khóa, Tống Chanh Chanh đưa tay về phía sau sờ một cái, thờ dãi nói, "Thật ra thì thiết kế của chiếc váy này là như vậy, đã trượt xuống nhiều lần rồi, thật phiền phức."

Phó Dao Xuyên: "Biết vậy mà cậu còn mua?"

Tống Chanh Chanh: "Là cậu nói chiếc váy này đẹp nên mình mới mua. Mình tin mắt nhìn của cậu."

Cậu hơi cau mày lại, "Lên sân khấu mà trượt xuống thì làm thế nào?"

Cô chống tay lên cằm tự hỏi, "Không biết, chắc sẽ không xui xẻo như vậy đâu? Tóc mình che lại nên chắc không nhìn thấy đâu."

May mắn không phải là biện pháp, vẫn nên giải quyết cho xong.

Phó Dao Xuyên nghĩ tới điều gì, nói với cô: "Cậu chờ tôi một lát."

Không lâu sau, trong tay cậu có một chiếc kim băng không biết lấy từ đâu, Tống Chanh Chanh nhìn chiếc kim băng này, bỗng nhiên hiểu ra, vui vẻ nói: "Xuyên Xuyên, cậu thật thông minh."

"Mau xoay lại, lần này không được lộn xộn."

Tống Chanh Chanh xoay người, nâng tóc của mình lên, yên lặng chờ cậu cài nút kim băng.

Cài kim băng dễ hơn nhiều so với kéo khóa nên rất nhanh đã xong. Lần này phía sau sẽ không động một chút là trượt xuống.

Tâm trạng thoải mái hẳn lên, cô hai tay chấp ra sau lưng, "Cậu biết lần này mình biểu diễn gì không?"

Phó Dao Xuyên bật cười: "Đã có danh sách các tiết mục biểu diễn, thấy rồi."

"Ừ, đúng rồi."

Tống Chanh Chanh sẽ biểu diễn một loạt các ca khúc "May mắn nhỏ, bàn tay nhỏ nắm bàn tay lớn và ấm áp", đây đều là những bài hát nổi tiếng thể hiện đúng tâm trạng của các cô gái trong tình yêu ngọt ngào, rất giống với tâm trạng bây giờ của cô.

Không sai nha, những bài hát này đều là hát cho cậu nghe.

Cô hỏi tiếp, ánh mắt tràn đầy mong đợi: "Vậy lát nữa cậu có xem mình biểu diễn không?"

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Editor: Giang Đào

Beta: Mộc Mộc and Dâu Tây □

Hậu trường ồn ào ầm ĩ, Tống Chanh Chanh vừa dứt lời, một bạn nam mập mạp đi tới, "Trường ban, hình như màn hình led có vấn đề, hình ảnh không được tốt."

"Ừ, tôi tới ngay." Nói xong, cậu xoay người nhìn Tống Chanh Chanh, "Tôi có việc phải đi trước, cậu chuẩn bị đi."

"Còn nữa, lát nữa tôi phải phụ trách đánh dấu tiết mục cùng với người hướng dẫn sau sân khấu nên luôn phải ở hậu trường."

Cho nên cậu không thể xem..

Trong mắt Tống Chanh Chanh thoáng một tia mắt mát mẻ nhân nhật, hết thấy đều bị Phó Dao Xuyên nhìn thấy, cậu quay lưng, khoe miệng khe cong lên, "Nhưng ở hậu trường vẫn có thể nghe được âm thanh phía trước sân khấu."

Ánh mắt đang âm thầm của cô bỗng sáng lên, Tống Chanh Chanh nhìn bóng lưng cậu không chớp mắt, nói với cậu: "Vậy cậu nhất định nhất định phải nghe nha."

Sau khi buổi văn nghệ bắt đầu, không bao lâu đã đến tiết mục biểu diễn của Tống Chanh Chanh.

Tâm trạng của cô rất tốt, biểu diễn vô cùng xuất sắc, mới hát gần nửa bài đã nhận được tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô của khán giả phía dưới.

Tiết mục biểu diễn trước cô là đọc diễn cảm bài thơ ca ngợi thầy cô, ban lãnh đạo rất hài lòng, nhưng các học sinh dưới sân khấu lại không thích, bọn họ mơ màng như sắp ngủ, rốt cuộc tiết mục biểu diễn vừa hát hay lại đẹp mắt đã tới, mọi người đều rất kích động.

Nhịp điệu trên sân khấu bắt đầu đến đoạn cao trào.

"Thì ra anh chính là may mắn mà em muốn giữ lại nhất, thì ra chúng ta đã từng đến gần tình yêu đến vậy..."

Lúc này Phó Dao Xuyên đang làm việc ở hậu trường, tiếng hát từ phía trước truyền tới, cậu đột nhiên đứng yên, ánh mắt không tự chủ được muốn nhìn ra bên ngoài, nhưng chẳng nhìn thấy gì.

Những người khác ở phía dưới sân khấu chờ lên biểu diễn đều ở đây nhỏ giọng bàn luận phần biểu diễn của Tống Chanh Chanh, "Oa! Cậu ấy hát thật hay, tự đứng mình lại không dám lên sân khấu."

"Sợ cái gì, cũng không cùng kiểu biểu diễn."

"Người phía trước biểu diễn quá tốt đương nhiên là áp lực rồi."

Các nữ sinh khác túm lại một chỗ bàn luận, Phó Dao Xuyên không biết thế nào, nhưng trong lòng lại ngổa ngáy, hận không thể trực tiếp lên xem cô biểu diễn.

Hôm nay cô trang điểm thanh nhã, không yêu kiều, nhu mì giống mọi hôm. Cô mặc trên người chiếc váy trễ vai, làn da trắng như tuyết, lộ ra xương quai xanh mềm mại mảnh dẻ, đôi chân phía dưới làn váy, thon thả thẳng tắp.

Phó Dao Xuyên bỗng thấy hối hận vì chọn cho cô chiếc váy như vậy.

Bạn nam mập mạp vừa rồi đã hoàn thành công việc, muốn đến trước sân khấu xem biểu diễn, Phó Dao Xuyên nhíu mày, gọi cậu ta tới.

Tiểu Mập thấy cậu gọi thì vội vàng chạy tới.

Phó Dao Xuyên đưa giấy và bút trên tay cho Tiểu Mập, nói vào tai cậu ta: "Cậu đứng đây giúp tôi một lát, tôi đi vệ sinh."

Tiểu Mập gật đầu nói, "Được rồi, cậu đi trước đi, mình đứng đây cho."

Sau khi bàn giao công việc xong, Phó Dao Xuyên từ bên trái hậu trường đi xuống, Tiểu Mập nhìn bóng lưng cậu có chút thần thờ, thật ra cậu rất muốn nhắc nhở, hậu trường cũng có phòng vệ sinh, sao phải đi xa như vậy để tới nhà vệ sinh phía dưới sân khấu bên kia, không chừng nơi đó còn nhiều người hơn.

Ngắm lại, cậu nhìn xuống, dù sao cũng có nhiều người đang ở đây, nên giữ mặt mũi cho trường ban.

Phó Dao Xuyên lo lắng không yên chạy tới phía dưới sân khấu, nhưng trên mặt vẫn lãnh đạm như cũ.

Cậu từ từ đi tới phía dưới sân khấu, dừng bước lại ở giữa hai hàng lối đi, cậu chọn vị trí này vì vừa có thể thấy Tống Chanh Chanh biểu diễn, cũng không ảnh hưởng đến tầm nhìn của người phía sau. Khoảng cách rất gần, có thể thấy rõ từng biểu cảm của cô.

Lúc này bài hát đã đổi sang "Bàn tay nhỏ nắm bàn tay lớn", nụ cười ngọt ngào của cô gái giống như viên kẹo xinh xắn trong chiếc bình, tiếng hát càng ngọt hơn, ngọt đến nỗi trái tim người nghe giống như được bao phủ bởi một tầng mật ong.

"Bờ vai anh thật vững chãi che chở cho em / Em bé nhỏ vẫn cứ luôn âm thầm bên anh / Rất cảm ơn rằng ta đã bên nhau lâu thật lâu / Ta quay về lúc ta mới gặp nhau..."

Lắng nghe cô hát, cậu cảm thấy nóng ran cả người.

Tổng Chanh Chanh đang hát ở trên sân khấu, cô biết sẽ có một người chuyên tâm nghe mình hát, cho nên cố gắng thể hiện thật tốt, nhưng trong lòng vẫn có chút mất mát, nếu cậu có thể thấy được thì thật tốt.

"Rằng anh là con mơ, tựa như một cơn gió..."

Lúc hát đến câu này, Tổng Chanh Chanh bỗng nghiêng đầu, thì thấy dưới sân khấu có một bóng người quen thuộc. Trong lòng cô căng thẳng, mang theo sự hoài nghi nhìn sang phía bên kia, trong khoảnh khắc đó lại vô tình chạm tới tầm mắt của Phó Dao Xuyên.

Sao có thể diễn tả được tâm trạng lúc đó đây, giống như là trong lúc thay quần áo phát hiện có một số tiền lớn, trên phố vào ngày mưa gặp một chiếc xe không người, nghe thấy tiếng chuông tan học vào chiều thứ sáu.

Bỗng chúc hạnh phúc tràn đầy.

Ánh đèn trên sân khấu lấp lánh.

Mắt cô hơi giương lên, nở nụ cười còn rực rỡ hơn cả hoa.

Nhạc điệu thay đổi, chuyển sang một bài hát khác.

Ánh mắt cô chưa từng rời khỏi cậu, hai người nhìn nhau một hồi lâu.

"Em muốn nói rằng anh thật sự rất tốt, nhưng anh cũng không hay biết, anh thật lòng tốt với em mà không cần sự đền đáp, yêu một người là mong cho người ấy ngày càng hạnh phúc, cảm nhận âm áp tự đáy lòng, anh quan trọng hơn chính bản thân em..."

Buổi văn nghệ lần này diễn ra rất thành công, ban lãnh đạo rất vui vẻ, khen các lớp biểu diễn xuất sắc. Cô Judy được chủ nhiệm Hạ khen nên vui vẻ cười híp cả mắt.

Khởi mười một lớp 8 có hai bạn đều biểu diễn rất xuất sắc, một là tiết mục múa dân tộc của Thôi Lục Anh được ban lãnh đạo yêu thích, cảm thấy đây chính là giai điệu của tuổi trẻ đang chấp cánh bay cao. Mà ca khúc về tình yêu của Tổng Chanh Chanh cũng được đông đảo các bạn học sinh yêu thích, nhất là khi cô hát đến đoạn sau, đặt đàn xuống rồi trực tiếp cầm mic nhảy hát ở trên sân khấu khiến bầu không khí sôi động hẳn lên.

Có một lãnh đạo rất hài lòng, ông nói: "Văn nghệ mà, phải náo nhiệt mới thể hiện được đúng sức sống của tuổi trẻ."

Bất kể thế nào, lớp 8 lần này đã hoàn toàn vượt qua lớp 10 bên cạnh, vì thế mọi người đều rất vui sướng.

Sau buổi văn nghệ là đến kỳ thi giữa kỳ, khác với đợt thi tháng, kỳ thi lần này có mấy môn là dùng đề thi chung của toàn thành phố, vì đề toàn thành phố học sinh mới có thể bộc lộ hết tài năng, nên tất cả thầy cô cùng ban lãnh đạo đặc biệt coi trọng.

Tiết tự học buổi tối kéo dài thêm nửa tiếng so với trước kia, bài tập cũng nhiều hơn so với mọi hôm, vì để cho học sinh có nhiều thời gian học tập hơn, ngay cả thời gian tắt đèn cũng kéo dài đến 12 giờ rưỡi.

Nhiệt độ ngày càng thấp, lá cây rụng gần hết, chỉ còn lại cành cây trơ trụi. Nhưng điều này vẫn không cản được sự chăm chỉ học tập của các bạn, hơn 12 giờ đêm, vẫn nhìn thấy tòa ký túc xá sáng ánh đèn.

Thời gian này ngay cả Tổng Chanh Chanh cũng rất cố gắng học tập, từ lần trước, sau khi hạ quyết tâm muốn thi vào đại học Bắc Kinh, thì lòng cô tràn đầy ý chí chiến đấu, cho dù thế nào thì kỳ thi giữa kỳ lần này cũng phải tiến bộ.

Sau tiết học đầu tiên của buổi sáng thứ ba, Tổng Chanh Chanh bỗng cảm thấy đau bụng, cảm giác có dòng nước ấm chảy xuống, cô đặt bút xuống, cảm thấy chuyện không ổn.

Kỳ kinh nguyệt của Tổng Chanh Chanh luôn luôn chính xác, chỉ là mỗi khi đổi mùa, vị thân thích này sẽ tự do phóng khoáng một lần. Bây giờ sắp bắt đầu mùa đông cộng thêm khoảng thời gian này thức đêm học bài đã khiến cho vị thân thích này càng phóng túng hơn.

Quan trọng là băng vệ sinh của cô đã hết mà băng vệ sinh cô định mua vào ngày 11/11 [*] còn nằm ở các trung tâm mua sắm, điều này khiến cho Tổng

Chanh Chanh trở tay không kịp.

[*] Song 11 (tức ngày 11 tháng 11) là ngày lễ mưa sấm lớn nhất trong năm ở Trung Quốc

Cô phải cố chịu đựng đến khi tan học, sau tan học cô chạy thẳng đến siêu thị của trường, đi tới khu vực đồ dùng hàng ngày rồi vội vàng lấy một gói băng vệ sinh, nhìn khắp nơi thấy không có ai mới yên tâm đặt đồ vật ở trước quầy thu tiền.

"Đình đông..."

Cửa tự động mở, mấy bạn nam đi vào.

Sắc mặt Tống Chanh Chanh có chút khó coi, trong lòng mong cô thu ngân nhanh tính tiền.

Nhưng cô này lại đang xem bộ phim truyền hình trên kênh đài Mango, lưu luyến không rời mà ấn nút tạm ngừng, sau đó cô chậm chạp xoay người quét mã.

"Này, trùng hợp vậy, không ngờ lại gặp chị ở đây."

Giọng nam vang lên bên cạnh cô, Tống Chanh Chanh quay đầu nhìn, mới phát hiện Lục Hà đang đi tới bên cô.

Tống Chanh Chanh: "..."

Lục Hà nói: "Giờ này chị còn chưa đến nhà ăn ăn cơm à?"

Tống Chanh Chanh khần trương, rốt cuộc cô vẫn là cô gái đang tuổi dậy thì, cho dù những thứ này là điều thông thường về sinh học, nhưng đối với kỳ kinh nguyệt này vẫn có chút mắc cỡ, càng không muốn để cho người khác phải thấy.

"Mua đồ." Tống Chanh Chanh xoay người, định giấu thứ này đi, cũng định nói sang chuyện khác, "Vậy sao cậu còn ở đây?"

"Bọn em mới học tiết thể dục, vừa đá cầu xong nên tới mua mấy chai nước." Lục Hà xoay người đi tới trước tủ lạnh, cầm ra mấy chai nước lạnh, "Chị muốn uống gì, em mời chị."

Nhìn thấy tủ lạnh, bụng Tống Chanh Chanh liền đau lên từng cơn, cô nháy mắt lắc lắc đầu, "Cảm ơn, chị không muốn uống."

Lúc này cô thu ngân đã quét xong, "Cô gái, đồ của cháu là hàng xịn, tổng cộng 20 đồng 8 hào."

Cô ấy đặt những thứ này vào trong túi màu đen, sau khi Tống Chanh Chanh nhận lấy rồi vội vàng rời khỏi chỗ này, cô thu ngân ở đằng sau gọi lớn "Cô gái, cháu quên chưa lấy hóa đơn cùng tiền thừa" thì Tống Chanh Chanh đã đi xa, cũng không nghe thấy nữa.

Đau bụng kinh khiến người ta chịu đau đớn không thôi.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Tống Chanh Chanh bắt đầu bị đau bụng, càng về sau thì càng đau đến ăn không ngon, cũng không đi nổi chỉ có thể nằm bò ở trên bàn.

Sau đó trong lúc mơ mơ màng màng, cô nghe thấy có người đang gọi tên mình.

"Chanh Chanh, bên ngoài có người tìm cậu, là một anh chàng rất đẹp trai nha."

Vừa nói xong, Vu Giai cũng vừa vặn trở lại chỗ, vừa ngồi xuống đã trêu ghẹo nói, "Cậu được lắm, gần đây vận đào hoa rất tốt, từ sau lần biểu diễn văn nghệ có mấy anh theo rồi?"

"Nói bậy gì đó, đừng nói lung tung."

Nói xong Tống Chanh Chanh bước chân nặng nề đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Lục Hà đang chờ ở cửa, trong tay còn cầm một chiếc túi.

"Sao lại tới đây? Tìm chị có chuyện gì không?" Vừa nghĩ tới chuyện lúc trưa kia, mặt Tống Chanh Chanh bỗng dưng nóng lên, bây giờ ngấm lại thật quá xấu hổ.

Lục Hà bật cười nói, "Buổi trưa chị mua đồ quên chưa lấy lại tiền thừa, đúng lúc em có việc tìm thầy Mã, liền thuận đường mang tiền đến cho chị."

Tống Chanh Chanh: "Oh."

Đợi một chút, cho nên đã xem được biên lai rồi sao?

Cô bỗng cảm thấy rất lúng túng, đứng ngây ngốc tại chỗ.

"Này, chị ngăn người làm gì vậy." Lục Hà cảm thấy đáng về ngăn người của Tống Chanh Chanh vô cùng đáng yêu, cậu khẽ mỉm cười, nắm cổ tay cô thả tiền lẻ vào trong lòng bàn tay cô, "May gặp phải em, nếu không thì mất thật đó."

Ha ha, chị còn tình nguyện bị mất đó.

Tiếng chuông tiết chiều tự học bỗng vang lên, các học sinh đang ở hành lang chơi đùa đều rí rít vào phòng học, người qua lại ở cửa cầu thang cũng càng ngày càng nhiều.

Nhiều người sau khi đi qua bọn họ còn quay đầu lại liếc nhìn dường như là đang xem chuyện bát quái.

Sợ mọi người hiểu lầm, Tống Chanh Chanh vừa muốn mở miệng nói gì, nhưng Lục Hà đặt chiếc túi vào trong tay của cô, "Em nghe người ta nói, ăn chocolate sẽ khá hơn một chút, chị cũng phải chú ý nghỉ ngơi."

Dường như cậu quá xấu hổ, vừa nói xong, không cho Tống Chanh Chanh có cơ hội nói nửa lời, đã vội đi xuống dưới lầu.

Tống Chanh Chanh có chút ngây ngốc, đến khi cúi đầu đã nhìn thấy chocolate và ca cao nóng trong túi thì mới hiểu rõ đại ý.

Tình huống này thật sự là... quá xấu hổ.

Cô không thích vô duyên vô cớ nợ người khác, chuyển chiếc túi sang tay khác, cũng không để ý bụng đau, chuẩn bị đuổi theo trả lại đồ cho người ta, mà vừa đi chưa được mấy bước, thì thấy ở phía trước Phó Dao Xuyên đang đi lên lầu.

Cô mím môi, dịch chuyển sang phía bên trái để nhường đường cho cậu.

Khi hai người đi ngang qua nhau, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của cậu truyền tới bên tai, "Sắp vào học rồi, còn muốn chạy đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Editor: Giang Đào

Beta: Dâu Tây □

Tống Chanh Chanh vô cùng sững sốt, sau đó thành thật trả lời, "Minh. .... Có chút việc, mình sẽ về ngay."

Phó Dao Xuyên liếc nhìn cô, mắt đảo qua chiếc túi trong tay cô, bỗng nghĩ đến lúc lên lầu thì gặp đàn em lớp 10, trong lòng vừa buồn bực vừa sợ.

Về mặt cậu bình tĩnh, bày ra phong thái của một cán bộ lớp, "Ngày mai phải thi rồi, cậu vẫn còn muốn đi chơi, rốt cuộc có muốn thi tốt hay không?"

"Ừ, mình vào ngay đây." Tống Chanh Chanh nghĩ bây giờ đuổi theo cũng không kịp nữa, lẳng lặng về phòng học.

Nhưng cô vẫn rất buồn bực, rõ ràng mấy ngày nay cô đều cố gắng tập trung học tập, còn rất ngoan ngoãn nghe lời mà, ngay cả điện thoại cũng ít khi chơi, sao còn bị nói thế? Ôi, đúng thật là không thể hiểu nổi đầu óc của học bá.

Cô rầu rĩ đi theo Phó Dao Xuyên vào lớp, không biết tại sao, hôm nay cả lớp đều vô cùng phấn khởi, tiếng chuông tiết tự học buổi trưa đã vang lên hơn 3 phút rồi, cả lớp vẫn chưa trật tự lại, tiếng trò chuyện tán gẫu, cười đùa, còn có người giấu mặt sau sách vở ăn mì gói, không hề sợ vì cô Judy sắp vào lớp.

Trở lại chỗ ngồi của mình, Vu Giai lập tức quay người bàn chuyện linh tinh, "Chanh Chanh, vừa rồi đàn em tìm cậu có chuyện gì vậy? Không phải tới tổ tình đây chứ? Minh cảm thấy em ấy rất tốt, hình như cũng tham gia buổi biểu diễn văn nghệ lần trước."

Tống Chanh Chanh vội phủ nhận, "Không thể nào, cậu đừng nói bậy nha."

Khi giải thích cô còn trộm nhìn về phía Phó Dao Xuyên, trong lòng hi vọng có thể nhìn thấy biểu cảm ghen tuông của cậu. Kết quả cậu ấy bình tĩnh ngồi xuống, sau đó mở sách vở ra, và cuối cùng bày ra dáng vẻ say mê học tập.

Cô cảm thấy đầu mình bị ủng nước mới có thể nghĩ như vậy.

Vu Giai cười cười, "Vậy em ấy tìm cậu làm gì? Chẳng lẽ hỏi chuyện học tập à?"

Không lâu sau bụng lại bắt đầu đau, Tống Chanh Chanh vô lực ngồi xuống, chiếc túi trên tay được đặt tùy tiện trên bàn, cô giải thích ngắn gọn, “Trà lại đồ.”

Vừa may còn có chiếc túi trong tay để giải thích hợp lý.

Không nghe ngóng được chuyện gì, Vu Giai buồn chán xoay người, vùi đầu vào sách vở.

Tống Chanh Chanh cũng lấy một quyển lịch sử ra chuẩn bị ôn tập, nhưng mới xem được một lát, chữ trên sách trở nên mờ nhạt, xiêu xiêu vẹo vẹo, dường như đang nhảy múa. Bụng cũng hết như con sóng dữ dội, dâng cuộn một đợt sóng lớn.

Đúng là đau muốn ngất đi.

Trên tay không có thuốc giảm đau, bình nước cũng đã uống cạn, vừa nãy Phó Dao Xuyên nhắc nhở cô đừng chạy lung tung, bây giờ thì hay rồi, ngay cả rót cốc nước cũng khó khăn.

Đến tận bây giờ mà Judy vẫn chưa lên lớp, xung quanh ồn ào không ngừng, không biết hôm nay mọi người ăn phải thuốc gì, mà ai cũng vui vẻ.

Vốn dĩ cảm xúc trong kỳ sinh lý đã không ổn định, bây giờ cô cảm thấy vô cùng tổn thương.

Đột nhiên có ai đó hét “Móng heo tới”, mọi nơi tức khắc yên tĩnh.

Tất cả ngồi vào chỗ của mình ngoan ngoãn chờ cô chủ nhiệm lớp bước vào, nhưng dù vậy, mọi người vẫn có thể cảm nhận được khuôn mặt nặng nề của Judy khi vào lớp.

Ngay cả tiếng giày cao gót cũng khiến mọi người lo lắng sợ hãi.

“Sao các em không mất trật tự nữa? Vừa rồi còn nghe thấy các em rất vui vẻ mà, cô ở tận văn phòng cũng nghe được tiếng các em, trong toàn khối thì tiếng của lớp chúng ta là to nhất. Có muốn thi nữa hay không? Đề rất vui vẻ quá nhỉ? Tôi muốn xem lần này các em có thể đứng đầu khóa hay không!”

Khí thế của Judy quá mạnh, tất cả mọi người đều yên lặng lắng nghe cô Judy dạy bảo trong suốt 5 phút, sau đó tiết tự học buổi trưa mới chính thức bắt đầu.

Tiết sau là tiết tiếng Anh, Judy ngồi vào chỗ soạn giáo án, các bạn phía dưới im lặng vùi đầu ôn tập.

Bây giờ chỉ có Tống Chanh Chanh là không thể tập trung ôn tập, bụng dưới co rút đau đớn tựa như bị đao đâm vậy. Không có nước cũng chẳng có thuốc, đồ mà đàn em đưa cho thì phải trả lại nên càng không thể động đến, cô mệt mỏi nằm trên bàn.

Càng nghĩ càng khó chịu, cô không kiềm chế được mà khóc nức nở.

Phó Dao Xuyên đang tập trung học bài, khi nghe thấy tiếng khóc nức nở vang lên ở bên cạnh, cậu dừng bút lại, liếc nhìn về phía Tống Chanh Chanh.

Cô gái ấy đang nằm bò trên bàn, bờ vai run lên nhẹ nhẹ, đúng là cô ấy đang khóc.

Nói thật, từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên cậu thấy bạn nữ khóc. Vừa bối rối lại hoảng hốt.

Cậu tí mỉ nghĩ lại, dường như từ lúc cô bước vào cửa thì tâm trạng đã không tốt, cô vốn dĩ rất hoạt bát, vậy mà hôm nay một câu cũng không nói, vẫn luôn yên lặng ngồi đó.

Chẳng lẽ vừa rồi cậu nói hơi nặng lời?

Phó Dao Xuyên cau mày, vừa rồi hình như cậu nói rất bình thường mà.

Cậu không hề nghĩ ngợi mà xé một mảnh giấy nháp ra, viết mấy hàng chữ lên trên mặt giấy, để nó dưới cánh tay, nhân lúc Judy không chú ý, vội dùng khuỷu tay đẩy sang.

Tống Chanh Chanh đang khó chịu, thì cảm nhận được có người đánh vào khuỷu tay cô. Tâm trạng của cô kém nên nhất thời không kịp phản ứng lại, Phó Dao Xuyên chủ động truyền tờ giấy cho cô.

Cô nhấc cánh tay lên, vươn tay cầm tờ giấy rồi nắm chặt trong lòng bàn tay, quay đầu mở ra xem.

[Sao lại khóc?]

Là chữ của Phó Dao Xuyên viết.

[Đau bụng muốn chết mất. *khóc*]

Tống Chanh Chanh nằm bò trên bàn viết ra mấy chữ này, cuối cùng thêm một biểu tượng cảm xúc như đang làm nũng.

Viết xong, cô truyền lại cho Phó Dao Xuyên như cách cậu truyền cho cô.

Không bao lâu, cậu lại truyền lại:

[Ăn gì mà đau bụng? Nếu rất khó chịu thì xin phép cô Judy xuống phòng y tế đi.]

Phong thái vẫn nghiêm túc như trước, thật dễ thương, Tống Chanh Chanh nhìn dòng chữ kia, bỗng cảm thấy tâm thoải mái hơn nhiều.

Cô cũng không thẹn thùng nữa, lập tức trả lời: [Không phải, là đau bụng do đến kỳ sinh lý, mình không muốn xuống phòng y tế, đi không nổi *khóc*]

[Oh, vậy cậu nghỉ ngơi đi.]

Mảnh giấy lại lần nữa rơi vào tay Tống Chanh Chanh, lần này cô không còn ngượng ngùng như khi gặp đàn em, mà mặt chột đỏ bừng, ngực cũng vang lên tiếng đập thình thịch.

Chỉ một câu cậu viết ra cũng có thể khiến cô vô cùng lúng túng.

Sau đó cô không trả lời nữa, Tống Chanh Chanh lại nằm bò trên bàn, cũng may tuần này họ mới đổi chỗ sang dãy bên trái, chỗ ngồi của Tống Chanh Chanh vừa may dựa sát tường, lại là hàng cuối cùng nên cô giáo cũng không phát hiện ra.

Trong lúc mơ màng hình như cô nghe thấy tiếng sột soạt đứng dậy bên cạnh mình, nhưng rất nhanh ý thức liền trở nên mờ mịt, sau đó thì không còn nghe thấy gì cả.

Truyền mảnh giấy xong, Phó Dao Xuyên tìm có xin ra ngoài, vì học bá luôn được thầy cô yêu mến nên dù cô Judy không vui vẻ, cũng không hỏi nhiều đã đồng ý cho cậu ra ngoài.

Đi xuống cầu thang, cậu lấy điện thoại ra, lên mạng tìm kiếm [Con gái nên ăn gì để giảm đau bụng kinh], tuy rằng trong trường có phòng y tế, nhưng bảo một bạn nam đến phòng y tế xin thuốc đau bụng kinh .....

Quả thực không dám tưởng tượng.

Đáp án Baidu đưa ra rất đa dạng, chàng trai phải đọc rất vất vả. Khả năng tiếp thu của học bá rất tốt, sau khi đọc vài kinh nghiệm trên Baidu cậu cũng rút ra được kết luận.

Cậu nhanh chóng chạy tới siêu thị.

Trên kệ hàng của siêu thị có rất nhiều loại đường đỏ.

Cậu nhìn đường đỏ thường và trà gừng đường đỏ trên kệ, không chút do dự mà chọn trà gừng đường đỏ.

Sau đó nhân tiện tới kệ bên cạnh mua một túi giữ ấm hình thú cưng.

Nhưng hành động này đã bị nhân viên siêu thị biết được, bà đã làm trong siêu thị của trường rất nhiều năm rồi, chuyện gì mà chưa thấy qua chứ, bà thẳng thắn nói, “Mua nước đường đỏ cho bạn gái à? Loại gừng này có tính hàn, dùng cây ích mẫu [*] sẽ tốt hơn.”

[*] Ích mẫu: là một loài cây thân thảo có hoa, vốn sinh trưởng ở vùng Đông Á từ Nhật Bản, Hàn Quốc tới Campuchia, nhưng ngày nay đã được di thực tới nhiều nơi trên thế giới. Y học cổ truyền Trung Quốc sử dụng loài thực vật này làm thuốc chữa các bệnh thuộc tâm, can và bàng quang.

(Wikipedia)

Phó Dao Xuyên: “.....”

Cậu nghe lời đổi sang gói cây ích mẫu.

“Hôm nay đang có chương trình mua hai túi giữ nhiệt thì được tặng thêm một bình giữ ấm, cháu có muốn mua thêm một túi hay không?”

Phó Dao Xuyên: “Vâng.”

Mua xong mấy thứ này, cậu lại chạy tới đi rửa sạch bình giữ ấm rồi lại rót nước đường đỏ vào bình, may mà bây giờ là tiết tự học buổi trưa, tất cả mọi người đều ở trong phòng học, nếu bị nhìn thấy thì thật xấu hổ.

Khi Tống Chanh Chanh tỉnh dậy thì phát hiện chỗ ngồi bên cạnh không có người, cô Judy thì đang lại trong phòng, khi cô đi đến bên Tống Chanh Chanh, thấy sắc mặt Chanh Chanh rất xấu, tay còn ôm bụng, cũng là phụ nữ nên cô hiểu rõ tình trạng đau bụng kinh, cô không gõ bàn gọi Chanh Chanh dậy mà

đi sang đây bên kia.

Tổng Chanh Chanh vô cùng biết ơn cô Judy vì đã am hiểu lòng người, cô lại mệt mỏi gục xuống bàn. Chỉ một lát sau, bạn ngồi cùng bàn biến mất rồi cuộc cũng xuất hiện.

Bấy giờ cô Judy cầm điện thoại ra ngoài phòng học.

Thấy cô Judy đã đi xa, Tổng Chanh Chanh nhẹ giọng hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

Cậu vẫn bình tĩnh và lạnh lùng như mọi khi, “Có chút việc phải đi ra ngoài.”

Tổng Chanh Chanh cũng không hỏi nhiều nữa, khi muốn tiếp tục nằm nghỉ một lát, thì trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một bình giữ nhiệt màu đỏ và một túi đồ.

Cô hơi ngạc nhiên, nhưng người bên cạnh không có ý định giải thích, mà cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Mở nắp bình giữ ấm ra, hương vị ngọt ngào truyền vào mũi, có lẽ do mới rót không lâu nên vẫn còn tỏa ra hơi nóng.

Cô nhấp một ngụm nhỏ thì nhận ra đây là nước đường đỏ, trong đó còn trộn lẫn hương vị nhàn nhạt của cây ích mẫu.

Nước ấm như đã được pha chế qua, độ ấm nóng ở vòm họng, uống liền một hơi, từng dòng nước ấm áp chảy vào trong bụng, đau đớn cũng giảm bớt nhiều.

Uống xong bình nước đường đỏ, cô lại mở chiếc túi ra, sau khi nhìn thấy túi giữ ấm hình thú trong đó thì càng choáng váng.

Rõ ràng nhiệt độ đang giảm xuống, không biết tại sao, Tổng Chanh Chanh cảm thấy gương mặt mình đang nóng bừng lên, dường như tất cả khí nóng đều dồn lên mặt vậy.

Tim bỗng đập nhanh hơn, Tổng Chanh Chanh xé một tờ giấy trên vở ra, thật trùng hợp, tờ giấy có màu hồng nhạt, trên đó còn có một hình trái tim rất to.

Cô sột soạt viết “Cảm ơn cậu nhé”, sau đó nghiêng đầu, đẩy sang cho Phó Dao Xuyên theo như cách cũ cậu truyền cho cô.

Suốt quá trình cô đều xấu hổ không dám nhìn mặt cậu ấy.

Sau khi xem xong trang giấy, khoe miệng Phó Dao Xuyên bỗng khẽ cong lên, nhưng chỉ duy trì trong một giây, rất nhanh đã khôi phục lại biểu cảm ban đầu, tờ giấy kia cậu không hề âm mà cất vào trong ngăn bàn.

Tiết tự học buổi trưa trôi đi rất nhanh, lúc tan học, Judy muốn gặp Phó Dao Xuyên.

Bởi vì có việc quan trọng phải xử lý, cô ấy không thể lên lớp tiết tiếng Anh vào buổi chiều, lại chưa kịp nhờ thầy cô khác dạy thay, chỉ có thể tìm lớp trưởng giúp đỡ.

Judy dặn dò: “Chiều em cho các bạn làm bài, ngày mai nộp bài cho cô là được, em nhớ giữ trật tự lớp, làm phiền em rồi.”

Phó Dao Xuyên lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói “Không sao đâu ạ”, sau đó đi theo Judy đến văn phòng lấy bài thi.

Đám bạn nghịch ngợm vừa nghe thấy buổi chiều cô Judy muốn xin nghỉ, thì vui sướng đến mức lật cả nóc nhà, nhưng sau khi vui sướng một hồi ngẫm lại mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Lớp trưởng Phó Dao Xuyên mà dạy thay, kỳ thật cũng không kém gì.

Tiếng chuông vào lớp vang lên.

Phó Dao Xuyên ôm hai bộ bài thi đến gần phòng học, các bạn ở phía dưới, yên tĩnh ngồi đó, không ai dám lên tiếng. Tuy rằng lớp trưởng cùng tuổi, nhưng trên người cậu ấy luôn mang khí thế bình tĩnh, khiến cậu nổi bật hơn so với bạn cùng lứa, thế cho nên những lúc cậu nghiêm túc, không ai dám đùa giỡn với cậu.

Phó Dao Xuyên bước lên bục giảng, đặt bài thi xuống, cậu nhìn mọi người, ánh mắt rơi xuống cô gái đang nằm trên bàn phía dưới hàng cuối cùng, cậu nói: “Mình biết các cậu rất muốn tự học.”

Phía dưới có mấy bạn gật gật đầu.

“Có hai bài thi, một bài là bài tập về nhà, một bài là bài luyện tập trên lớp, tùy các cậu lựa chọn, chỉ cần nộp cho mình vào sáng sớm ngày mai là được.”

Wow, như vậy là có thể tự học rồi?

Trong lòng các bạn phía dưới đã sớm nổ tung rồi.

Cậu vẫn chưa nói xong, vì thế lại bổ sung thêm: “Bây giờ là giờ học, hi vọng các cậu tuân thủ kỷ luật của lớp, đừng gây ồn khiến các thầy cô khác chú ý.”

Vừa dứt lời, mọi người sôi nổi gật đầu, rất phối hợp mà truyền bài thi cho nhau.

Phó Dao Xuyên quay trở về chỗ ngồi của mình, thấy Tống Chanh Chanh vẫn đang nằm trên bàn nghỉ ngơi, thì lặng lẽ cầm hai bộ bài tập kia cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Editor: Giang Đào

Beta: Mộc Mộc and Dâu Tây □

Rất nhanh, kỳ thi giữa kỳ đã kết thúc, nhiều môn có đề thi rất dễ khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên, ngay cả mấy môn thi chung đề của thành phố cũng dễ hơn nhiều so với đề thi tháng trước. Nhưng đề thi càng dễ thì độ chênh lệch càng tăng, tất cả mọi người đều có điểm số tương đương nhau, kém một hai điểm đã cách nhau mấy chục xếp hạng.

Đương nhiên đối với học bá mà nói chuyện này không cần lo lắng.

Xếp hạng kết quả kỳ thi giữa kỳ đã có vào ngày thứ hai, Phó Dao Xuyên giữ vững vị nhất lớp và đầu khoa văn, điểm tối đa là 750, mà cậu được 698 điểm. Năm trước, điểm chuẩn của trường đại học Bắc Kinh tính cả 60 điểm phần tự chọn cũng chỉ rơi vào khoảng 720 điểm, như vậy gần như chắc chắn cậu có thể đậu vào đại học Bắc Kinh.

Sau khi học bá xem lại bài thi vài lần, cau mày, từ từ nói: “Sai những chỗ không đáng sai.”

Học tra Tống: “.....”

Cậu muốn đứng đầu trong kỳ thi đại học sao?

Sau đó cô lại ngây ngốc ngẫm nghĩ, có lẽ đây là người có điểm thi đại học cao nhất trong những năm qua.

Hôm nay trời mưa to, tiết thể dục buổi sáng bị đổi thành tiết tự học, mọi người sôi nổi bàn luận về thành tích, mọi người đều làm rất tốt, lần này lớp 8 tạo ra một cơn sóng dữ dội, vượt lớp 10 hẳn 2 điểm, đứng đầu khoa văn.

Judy rất vui mừng, trong tiết tự học đã khen ngợi cả lớp.

Tống Chanh Chanh chống cằm lên bàn, nhìn lại thành tích của chính mình.

Kỳ thi lần này cô rất có tiến bộ, tổng điểm cao hơn 50 điểm so với kỳ thi tháng.

Bởi vì đề thi dễ hơn nên xếp hạng của cô cũng chỉ tăng lên 5 bậc so với kỳ thi trước, lọt vào top 200, xếp ở vị trí thứ 195.

Tuy rằng đây cũng không phải chuyện đáng mừng, nhưng ít ra môn tiếng Anh đã đạt chuẩn, môn lịch sử cũng ở mức gần đạt tiêu chuẩn.

Ngay cả Judy cũng khen ngợi thành tích môn tiếng Anh của cô, nhưng cô lại muốn lời khen của vị học bá ngồi cùng bàn.

Nhưng bây giờ đã hơn 1 tiếng kể từ khi bảng xếp hạng được phát ra, người bạn ngồi cùng bàn này vẫn không động đậy, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Tống Chanh Chanh có phần không hài lòng, cô ngồi thẳng, ho nhẹ một tiếng, nói với Phó Dao Xuyên: “Khụ khụ, đã có bảng xếp hạng rồi, cậu có đi xem không?”

Mày là heo sao? Thành tích của cậu ấy tốt như vậy mà còn phải đi xem bảng xếp hạng sao?

Cô thầm phỉ nhổ chính bản thân mình.

Không ngờ, cậu lại ngừng bút, nhẹ nhàng lên tiếng: “Tất nhiên là xem rồi.”

Từ góc nhìn của Tống Chanh Chanh có thể nhìn thấy hàng lông mi hơi động của cậu, thêm cả đường cong mềm mại của chiếc cằm, khuôn mặt của cậu

rất hoàn mỹ, cậu thiếu niên mạnh mẽ đó còn mang theo khí chất lạnh lùng cấm dục của người trưởng thành.

Thật là đẹp trai, khiến người khác không tránh được mà rung động.

Đúng rồi, cậu ấy vừa mới nói gì? Hình như nói sẽ đi xem bảng xếp hạng?

Tổng Chanh Chanh rất xúc động, nhưng ngấm lại, thành tích của cậu đứng đầu nên vừa nhìn đã thấy ngay, mà thành tích của cô lại ở dưới cùng, trừ phi có năng lực đặc biệt vừa nhìn đã thấy hàng 40, không thì làm sao có thể thấy thứ hạng của cô được.

Cô vừa định nói: “Vậy cậu có nhìn thấy xếp hạng của mình hay không?”

Phó Dao Xuyên nhìn về phía cô: “Tiến bộ nhanh lắm, nhưng vẫn hơi kém.”

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn đến mức Tổng Chanh Chanh vô cùng sùng sốt, một lúc lâu sau, cô trở hoảng loạn.

A! Núi băng này đã nhìn thấy thành tích của cô rồi!

Lại còn khen cô có tiến bộ nữa!

Thật là vui nha!

Nhưng cô không vì vui sướng mà xem nhẹ nửa câu nói phía sau của cậu, thành thật trả lời: “Mình biết, mình sẽ tiếp tục cố gắng từng bước một, một ngày nào đó, những bước nhỏ đó sẽ trở thành một bước tiến lớn.”

Sau đó tiến đến cạnh cậu.

Phó Dao Xuyên nhìn cô gái, môi khẽ nhếch lên, chỉ thoáng qua giây lát, rồi cậu gật gật đầu, “Ừ, tôi tin cậu”

Sau kỳ thi giữa kỳ không bao lâu chính là cuối năm, cuối tháng 12 Tây Thành chính thức bước vào mùa đông, nhiệt độ giảm xuống mức thấp nhất.

Mùa đông ở phía nam vừa lạnh lẽo vừa ẩm ướt, gió đông thổi vào cơ thể, dù mặc bao nhiêu quần áo cũng không có tác dụng gì.

Nhiệt độ hạ thấp dường như cũng không ngăn cản được hoạt động của mọi người, cuối năm có lễ Giáng Sinh và lễ mừng năm mới, mọi người không còn tâm trạng đề tập trung học tập, ngày nào cũng tính toán làm sao để được vui vẻ trong hai dịp lễ này.

Giữa trưa, Tổng Chanh Chanh cùng Hoàng Quỳnh xếp hàng dài ở phía sau, nhìn đám đông phía trước bắt mà suy tính xem nghĩ lễ nên làm gì.

Hoàng Quỳnh hỏi: “Giáng sinh năm nay vào thứ ba, phải lên lớp học tiết tự học buổi tối, không thể ra ngoài chơi, không bằng chúng ta nghĩ xem nên làm gì trong đêm giao thừa?”

Hai nữ sinh này quen nhau từ hồi cấp hai, năm nào cũng vui vẻ đón giao thừa bên nhau đón, đương nhiên năm nay cũng không ngoại lệ.

Nhiều thứ đã từng chơi qua rồi nên lựa chọn cũng sẽ ít đi. Hơn nữa họ còn đang ở tuổi vị thành niên nên phải hạn chế nhiều hoạt động của người lớn, quán bar gì đó thì càng không được phép.

Tổng Chanh Chanh tập trung suy nghĩ: “Không phải ở quảng trường có hoạt động đếm ngược thời gian sao, nghe nói rất thú vị, nhưng những người tham gia đều là các đôi yêu nhau, hai con người độc thân như chúng ta tham gia có đáng thương quá không?”

Nhóm người phía trước vắng đi mấy bạn, hai người đi về phía trước vài bước. Hoàng Quỳnh nhìn bạn cùng trường bụng khay đồ ăn có món cá đi ngang qua cô mà không khỏi nhú nhú mày.

Lại là cá, cuộc sống thật sự quá nhàm chán rồi.

Cũng không biết tại sao, đầu cô đột nhiên bị co rút, nói ra một câu mà ngay cả chính mình cũng không dám tin đây là lời từ trong miệng cô nói ra, “Vậy tìm vài người cùng đi, như Xuyên của cậu cùng bạn thân của cậu ta.”

Tổng Chanh Chanh: “??? Cậu chắc chắn chứ?”

Cửa nhà ăn bị mở ra, gió lạnh thổi vào, Hoàng Quỳnh lạnh run lập cập, “Mình nói đùa thôi, cậu đừng để ý.”

Tổng Chanh Chanh lại cho là thật, cô cảm thấy đề nghị của Hoàng Quỳnh rất hợp lý. Đêm giao thừa, một đêm vô cùng ý nghĩa, ngày đầu tiên của năm mới mà vừa mới đã thấy người mình thích, thật lãng mạn mà.

Cô nhớ đến một câu nói trong cuốn tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết nào đó đã từng đọc: Người ở bên bạn khi chuông báo hiệu năm mới reo sẽ ở bên bạn mãi mãi.

Vừa tưởng tượng như vậy cô vừa mong đợi đến hôm đó.

Nhóm người thông thả đi chuyển về phía trước, Tổng Chanh Chanh thỉnh thoảng lại nghiêng người nhìn xem món trứng muối chưng thịt mình yêu thích đã hết chưa, lúc nghiêng người ra lần nữa thì thấy hai bóng dáng quen thuộc, Phó Dao Xuyên và Chu Hành sóng vai đi từ trên cầu thang xuống, hai người vừa nói vừa cười rất vui vẻ.

Chu Hành nhìn thấy Tổng Chanh Chanh, đầu tiên thì nháy mắt với cô vài cái, sau đó dùng khuỷu tay đẩy đẩy Phó Dao Xuyên, cũng không biết nói gì, Phó Dao Xuyên lập tức ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Trong khoảnh khắc đó, Tổng Chanh Chanh thẹn thùng quay đầu sang một bên, giả vờ đang cùng Hoàng Quỳnh nói gì đó.

Không bao lâu sau cô lại hồi hận, khi muốn nhìn thì chỉ nhìn thấy bóng chiếc áo đồng phục mùa đông của hai người họ.

Thật đáng tiếc.

Cuối cùng chỉ còn một bạn nữa là đến lượt hai cô, Tổng Chanh Chanh nhìn thấy vẫn còn dư lại 2 phần trứng muối chưng thịt thì vui vẻ hẳn lên.

Cô quay đầu nói với Hoàng Quỳnh: “Quỳnh Quỳnh, mình nghĩ.....”

“Bạn này, bạn chọn món nào.....” Phục vụ nhà ăn hỏi cô.

Tổng Chanh Chanh quay lại trả lời, “À, cháu muốn trứng muối chưng thịt, súp lơ và đậu cô ve xào với khoai tây.”

“Minh thấy đề nghị của cậu rất tốt, hay là chúng ta rủ họ cùng đón giao thừa đi.”

Nói xong, cô bung khay đồ ăn rồi khỏi quầy thức ăn, đứng một bên đợi câu trả lời của cô bạn.

Hoàng Quỳnh nhìn thấy món mặn chỉ còn lại cá: “.....”

Lễ Giáng sinh đã tới, tuy nhóm học sinh không thể ra ngoài dạo chơi, nhưng tinh thần nghỉ lễ vẫn phải có, trước đêm giáng sinh mấy ngày, cán bộ lớp lấy một phần nhỏ quỹ lớp mua hình dán trang trí Noel và màu phun, sau khi tan học mấy bạn nữ sẽ ở lại trang trí.

Judy đáng yêu hào phóng góp một cây thông Noel cho mọi người cùng chơi.

Phòng học tràn ngập không khí giáng sinh.

Trong ngày lễ Noel, mọi người đều rất vui vẻ, chưa vào giờ tự học mà mọi người đã vội tặng quà cho nhau. Tổng Chanh Chanh mua thiệp chúc mừng Noel tặng cả lớp, mua thêm mấy quả táo chia cho bốn bạn cùng phòng và ba bạn hàng xóm, cô chuẩn bị cả quà cho giáo viên chủ nhiệm.

Tặng thiệp chúc mừng xong, lúc Tổng Chanh Chanh đi qua cửa thì bị mấy bạn nữ gọi lại, trong tay họ đều cầm túi quà, vừa nhìn đã đoán ra được là tới tặng quà.

Trong đó có một bạn nữ đáng yêu nũng nịu nói: “Chào đàn chị, chị có thể gọi giúp em lớp trưởng Phó Dao Xuyên của lớp chị ra hay không?”

Sức hấp dẫn của cậu lớn quá nha, ngay cả đàn em lớp 10 cũng không tha.

Tổng Chanh Chanh nhìn đằng sau, sau đó chưa xót nói, “À, cậu ấy không có ở đây.”

Đàn em nói: “Vậy chị có thể giúp em chuyển quà cho anh ấy hay không?”

Oh, còn muốn đưa giúp? Có biết người đứng trước mặt các em là ai không?

Tổng Chanh Chanh lấy tay chạm vào mũi mấy lần, rồi nói: “Rất xin lỗi, bởi vì chị không biết cậu ấy có nhận không, cho nên việc này chị không dám giúp. Các em nên trực tiếp tặng cho cậu ấy.”

Nói xong, cô quay vào lớp chỉ để lại một bóng lưng cho nhóm đàn em.

Không giúp không giúp! Cô sẽ không giúp nhóm tình địch đáng ghét này đâu!

Thật trùng hợp, đúng lúc đó nhân vật chính trong đoạn đối thoại kia xuất hiện ở cửa phòng học, nhóm đàn em chen nhau tới gần. Tổng Chanh Chanh vô cùng khó chịu, nhẹ nhàng lên đến vị trí sát cửa sổ của một bạn, một chân ngồi quỳ gối trên ghế, ngó ra xem.

Hừ thật đáng ghét mà, chẳng nghe thấy bên ngoài đang nói cái gì hết!

Cô nhìn thấy túi quà trong tay mấy nữ sinh kia, họ vẫn muốn tặng cho Phó Dao Xuyên, nhưng kết quả là mấy đôi tay گیر ra trong gió lạnh đã lâu đều phải thu về.

Phó Dao Xuyên không nhận quà, từ đầu đến cuối đều lạnh mặt, cuối cùng miệng mới khẽ động, xoay người đi vào trong lớp.

Tổng Chanh Chanh thấy thế vội cảm ơn chủ nhân của chiếc bàn, lập tức chạy về chỗ ngồi của mình, nhưng vì khăn trang và nóng vội nên chạy sai hướng.

Chờ đến khi đối phương ngồi xuống, cô cũng không hề có nhắc tới chuyện đó, cúi đầu lấy hai quả táo từ trong ngăn bàn ra.

Một quả tặng cho Vu Giai, quả còn lại tặng cho Chu Hành, nhưng người này đang nằm bò trên bàn ngủ, gọi thế nào cũng không dậy, cô cúi người xuống, cầm bút chọc lưng của cậu ấy.

Vị tiểu thiếu gia này bị đau đến mức đứng dậy, mở to đôi mắt buồn ngủ mịt mờ xoay người lại, “Em gái Chanh Chanh, cậu làm gì vậy.”

Cô giờ quả táo ra: “Này, tặng cậu, giáng sinh vui vẻ.”

Chu Hành sung sướng nhận quả táo, “Oa, quả táo này trông rất ngon. Cảm ơn nha, trưa nay mình sẽ mời cậu uống trà sữa.”

Tổng Chanh Chanh hỏi tiếp: “Chu Hành, 31 này cậu có rảnh không?”

“Có, sao vậy? Muốn hẹn mình đi chơi à?”

Vừa dứt lời, Chu Hành cảm thấy chiếc ghế của mình bị ai đập một cái.

Tổng Chanh Chanh gật gật đầu: “Ừ, có cả bạn thân của mình nữa.”

“Đi đi đi, phải đi chứ, được mỹ nữ mời mà, mình đang cầu mà không được đây”. “ Mẹ kiếp, sao lại bị đập nữa”.

“Mình sẽ báo cậu thời gian cụ thể sau.”

Chu Hành xoay người nhìn ngăn bàn của Phó Dao Xuyên, ngăn bàn trống trơn, không có gì cả, ngay cả bạn ngồi cùng bàn với cậu cũng có, duy chỉ có người bạn kiều ngạo này là không nhận được gì, trong lòng cậu lặng lẽ đốt tặng bạn thân một cây nến.

Chắc chắn chắc, ai bảo cậu kiều ngạo, giờ thì sướng chưa?

Mời Chu Hành xong, Tổng Chanh Chanh cúi đầu định báo cáo kết quả cho Hoàng Quỳnh.

Vừa chuẩn bị lấy điện thoại ra, thì nghe thấy giọng nói của Phó Dao Xuyên truyền đến từ đỉnh đầu: “Học thuộc từ vựng tiếng anh chưa? Lát nữa còn phải tập viết.”

Tổng Chanh Chanh cúi đầu nhắn tin, “Tối qua mình học thuộc rồi.”

Rất nhanh Hoàng Quỳnh đã gửi lại mười mấy cái icon, tỏ vẻ phản đối chuyện này, nhưng nhấn xong biểu tượng cảm xúc liền hỏi: [Chúng ta có nên đặt bữa tối trước hay không? Bây giờ phải đặt nhanh lên, nếu muộn quá thì sẽ không còn chỗ đâu.]

[Tổng Chanh Chanh: Ừ.]

[Hoàng Quỳnh: Cậu mời Xuyên Xuyên nhà cậu chưa?]

[Tổng Chanh Chanh: Vẫn chưa, hơi ngại chút, mình phải chuẩn bị tinh thần trước.]

[Hoàng Quỳnh: Cậu ngại????? Bye bye] (kèm biểu tượng vẫy tay)

Kế tiếp Hoàng Quỳnh gửi đến tên mấy cái nhà hàng lớn, Tổng Chanh Chanh dự định giờ nghỉ trưa sẽ xem, cô cất điện thoại đi. Đồng thời lấy một quả táo to khác từ trong ngăn bàn ra.

Quả táo này rất khác so với hai quả trước, bởi vì trên vỏ táo có một hình trái tim rất lớn, hai quả kia không có, hơn nữa hương vị, đóng gói, giá cả rất khác so với những quả táo thông thường.

Tổng Chanh Chanh đặt quả táo lên bàn của Phó Dao Xuyên, “Đây là quả giáng sinh mình tặng cậu, không thể không nhận, như vậy mới có thể có một năm mới an khang hạnh phúc.”

Sau khi Phó Dao Xuyên thấy quả táo trên bàn, ánh mắt cậu dừng lại, cầm quả táo lên nhìn chăm chú.

Thấy quả táo này rất khác với quả táo của hai bạn bàn phía trên, trong lòng cậu vô cùng vui sướng.

Đương nhiên cậu sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Cậu nhàn nhạt đáp lại: “Cảm ơn.”

“Này, mình còn có chuyện muốn nói, cậu có muốn đón giao thừa cùng mình không?”

Bạn đang đọc truyện *Quả Cam Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.